

EDGAR WALLACE

Edgar Wallace

OMUL CENUSIU

OMUI
CENUȘIL

Cine este
EL GENTO ?

EDGAR WALLACE

OMUL CENUȘIU

(Room 13)

Adaptare de
d. Stefan Gherase

Editura „DANUBIU“, Str. Dr. Istrate 10. Buc.

Of. Reg. Com. 1395/941

DE ACELAȘ AUTOR

In editura noastră :

1941 „13“

1942 Stigmatul Roșu

1942 Teroare

1942 Detectivul

1942 Vrăjitorul

1942 Omul Cenușiu

IN ALTE EDITURI :

1932 Milionul tănuit.

1932 Broasca cu șapte
chei.

1933 Asociația secretă
„Broscoiul“.

1934 Omul din Maroc.

1935 Fluviul Diaman-
telor.

1935 Jack Judecătorul.

1936 Cartea Atotpu-
terniciei.

1936 Denunțătorul,

1936 Banda groazei.

1936 Răzbunătorul.

1936 Casa Misterioasă.

1936 Big Foot.

1936 Cei trei.

1936 Taina Narciselor.

1937 O ispășire ciudată

1937 Cei trei din Cor-
doba.

1937 Arcașul verde.

1937 Figura din beznă.

1937 Prăpădul.

1937 Instinctul lui J.
G. Greeder.

1938 Misterul celor trei
stejari.

1938 Mâna albastră.

1938 Șarpele galben.

1938 Legea celor patru

1938 Hanul teroarei.

1938 Crima din May-
field.

1938 Bijuteriile Co-
roanei.

1939 Tiranul.

1939 Omul sinistru.

1939 Ochii morți a
Londrei.

1939 Yachtul misterios.

1942 Simfonia morții

OMUL CENUȘIU

de EDGAR WALLACE

CAP. I

IN INCHISOARE

Cuvintele «Parcere Subjectis» erau gravate pe bolta sinistră. Johnny Gray, întrebuițând argo-ul camarazilor săi, le tradusese într'o zi prin «păzește-te de sticleți», ceea ce bine înțeles că nu avea nici un raport cu «Să cruți pe cei învinși» căci el nu fusese nici învins și nici cruțat.

Zi după zi, el împinsese o căruță grea pe panta abruptă, ajutat de Lal Morgan; și amândoi așteptaseră ca portarul să introducă cheia în broasca cea mare pentru a deschide grilajul. Apoi ei intraseră, încadrați de doi gardieni înarmați și poarta se închisese.

Toate clădirile îi erau familiare, coridoarele strâmte vopsite în cenușiu, camera cu tavanul jos, spălătoria uriașă, vechea brutărie, terenul de exercițiu cu asfaltul său crăpat, bisericuța mizerabilă, băncile cele lungi, scaunele înalte ale gardienilor... și cimitirul unde «condamnații la muncă perpetuă» erau înfâșșiți liberați și se odilneau de truda lor.

Intr'o dimineață de primăvară, el ieși cu un grup de lucrători. Se construia un hangar, și el ceruse să fie repartizat la fabricarea cărămizilor. Ii plăcea această muncă care-i permitea să vorbească mai liber, și el dorea să afle ceea ce Lal Morgan avea să-i povestească despre «Marele Tipograf».

— Nu trângăni atâta, azi, făcu gardianul așezându-se pe o grămadă de cărămizi acoperite cu un sac.

— Bine, domnule, răspunse Lal.

Era un om de cincizeci de ani, care nu spera decât în lucru: să trăiască destul pentru a fi «turnat din nou la gherlă». Cu toată intervenția gardianului, el continuă... ceva mai încetșor:

— Voiu ieși de aici, dar poate că voiu reveni... dar nu pentru furt, Gray, nici pentru atentat cu mâna armată ca

bătrânul Legge, nici pentru camuflarea lui Spider King, pentru care te afli aici.

— N'am venit pentru aceasta aici, făcu Johnny cu calm, nu știam că Spider King fusese retras dela curse când l'am repus să alerge. Au făcut-o special pentru a mă băga «mesa», dar nu mă plâng.

— Știu că ești inocent. Toată lumea este inocentă aici, în afară de mine, făcu Lal amabil.

— O spune și directorul, Morgan, care are de ce să se bucure când întâlnește pe cineva care să nu fie o victimă.

Johnny numai continuă conversația asupra acestui subiect. Fusese asociatul oamenilor cari pariau pe caii retrași, și deși era nevinovat de actul de care fusese acuzat, acceptase condamnarea sa de trei ani de muncă silnică fără să facă apel.

— Ce-a spus bătrânul Kane când ai fost trimis aici? reluă Lal.

— Nu l-am văzut, făcu Johnny scurt.

— Dă-mi o cărămidă, Gray, și tac! Se întoarce bruta cu nasul lung.

Bruta cu nasul lung trecu încetîșor și mânerul bătei îi ieșea din buzunar.

— Nu mai vorbiți atîta!

— Ceream o cărămidă, domnule, făcu Lal liniștit. Nu sunt atît de bune ca cele de rîndul trecut.

— Intr'adevăr, făcu gardianul privind cărămida cu un aer competent.

— Pisălogul ăsta cu prîvirea șasie nu poate să deosebească o cărămidă de un cuptor cu gaz, reluă Lal, când omul se îndepărtă. Prin el primea bătrânul Legge scrisori particulare, când era aici, căci bătrânul Legge avea bistari. A devalizat casa de bani a societății Orsenic împreună cu Peter, și au șters putina cu un milion de dolari. N'au putut să pună mîna pe Kane, dar l'au înhățat pe celălalt. Pentru aceasta, Legge îl urăște pe Peter, și, împreună cu fiul său, au jurat să-i facă de petrecanie. Tânărul Legge are 30 de ani și este cel mai îndemînatec falsificator din lume. Experții însuși sunt induși în eroare. Nu l'ai întîlnit nîciodată pe Jeff? continuă el.

— L-am văzut, dar n'am avut nici odată de-aface cu el, făcu Johnny cu un ton arțăgos. Chestia cu camuflajul a fost imaginată de el. El m'a făcut să duc calul pe câmpul de curse ca apoi să mă denunte.

— Dar pentru ce? Chestie de gologani?

— Nu. Il urăște pe Peter Kane și știe că eu îl iubesc pe Peter și... că am o dragoste mare pentru Kane și..

— Hei, voi de colo, tăcere!

Fură schimbăți la ora patru și se înapoiară la închisoare.

«Parcere Subjectis».

Johnny ridică privirea, făcu o strâmbătură la gluma lugubră și avu impresia că bolta îi răspundea printr'o altă strâmbătură.

La patru și jumătate, intra în celula sa și ușa galbenă se închise în urma lui cu un sgomot metalic.

Era o odaie boltită. Intr'un colț pe o etajeră, se vedea fotografia unui fox-terrier al cărui cap drăguț părea că-l privește cu un aer întrebător.

Johnny bău un pahar de apă și privi drugii de fer dela fereastră. Trebuia să i se aducă mâncarea și apoi zăvorul avea să rămână tras pentru optsprezece ore și jumătate. În acest timp, avea libertatea să se amuze cum va putea.

Avea voie să citească atâta timp cât era lumină (un so lum de călătorii se găsea pe marginea obiectului ce-i servea de masă) sau să rezolve nesfârșite probleme de matematici sau să scrie versuri... sau să mediteze.

Timpul trecea extraordinar de încet. Apucă fotografia și privi surâzând în ochii mari ai foxului.

— Păcat că nu știu să scriu, bătrâne Spot.

«Alții știu să scrie și n'o fac, gândi el punând la loc fotografia, dar Peter Kane n'a vorbit niciodată de Marney și ea n'a mai scris de... de foarte mult timp.

Era de prost augur. Vedea în aceasta hotărârea lui Peter de a nu lăsa nici odată pe Marney să se mărite cu un om care suferise o condamnare. Adorația lui Kane pentru fiică sa lua aproape proporția unei manii. Fericierea și viitorul ei îl interesau mai presus de orice.

Johnny știa că, în alte împrejurări, Peter n'ar fi ezitat să i-o dea pe Marney, mai ales că ea...

I se aduse tainul și ușa fu zăvorâtă... apoi tăcerea se lăsă din nou.. și rămase singur cu gândurile sale.

Pentru ce tânărul Legge îi întinsese această cursă? Nu-l văzuse doar decât o singură dată.

O cheie fu introdusă în broască și Johnny tresări. Uitate că era ziua de vizită a duhovnicului.

— Șezi, Gray.

Ușa se închise în urma reprezentantului bisericii, care se așeză pe pat, și, lucru straniu, reluă șirul gândurilor tănărului om.

— Țin să te pun în gardă în privința lui Legge. vorbește

de fiul. Nu e bine să treci în revistă necazurile reale sau imaginare. Se apropie sorocul condamnării tale. Gray, și nu vreau să te mai revăd aici.

Johnny surâse.

— Nu mă veți mai revădea aici. Cât privește pe Jeff Legge, nu știu nimic în privința lui, deși am auzit multe și am ghicit și mai multe.

— Și eu. I se mai spune și «Marele Tipograf», nu-i așa? Știu, de altfel ca toată lumea, că Europa a fost inundată cu bancnote false și că poliția este incapabilă să-l descopere pe vinovat. El este, nu-i așa?

Johnny nu răspunse și preotul zâmbi.

— Tu nu vei denunța, iată a unsprezecea poruncă, făcu el vesel. Mă e teamă că am fost puțin indiscret. Când se termină șederea ta aici?

— Peste șase luni, și nu-mi pare rău.

— Ce-ai de gând să faci după aceea? Ai bani?

— Da, am trei mii de lire venit pe an. Este un fapt care n'a fost menționat la judecată. Nu, părinte, chestiunea banilor nu mă neliniștește. Voiu călători, probabil, și în nici un caz nu voi renega trecutul meu.

— Ceeace vrea să zică că nu-ți vei schimba numele, re-marcă preotul, dar, zise el scotocindu-se în buzunar, eram să uit... Iată o scrisoare sosită azi dimineață pentru d-ta.

Johnny privi adresa. Scrisul ferm era acela al lui Peter. Nu-l mai văzuse de mai bine de șase luni. Așteptă ca ușa să se închidă în urma vizitatorului său pentru a lua cunoștință de conținut.

«Scumpul meu Johnny, sper că nu vei fi prea emoționat de știrea pe care ți-o transm^{it}. Marney urmează să se mărite cu maiorul Floyd din Toronto. Știu că ești destul de drăguț pentru a-ți ura fericire. Scumpa mea fetiță a acceptat și se mărită cu un băiat de treabă care o va face fericită.

Johnny puse scrisoarea la o parte și începu să se plimbe în lung și în lat prin celula sa strâmtă.

Marney urma să se mărite.

Se opri, umplu cu o mână tremurătoare un pahar. Îl ridică în direcția ferestrei care dădea spre răsărit și cu o voce răgușită:

— Noroc. Marney, apoi încetișor goli paharul.

CAP. II

DIN NOU LIBER!..

Două zile mai târziu, Gray fu chemat în biroul directorului.

— Am o veste bună pentru tine, Gray. Vei fi liberat imediat. Tocmai am primit un ordin în acest sens.

Johnny înclină capul.

— Mulțumesc, domnule.

Un gardian îl conduse să se schimbe. Își relua vestimentele civile de care se dezobisnuise de mult; restul zilei îi aparținea. Putea să rătăcească prin închisoare, învâdît de oamenii pe care învățase să-i cunoască și să-i disprețuiască.

În timp ce se afla la o extremitate a hall-ului¹, ușa se deschise brusc. O ființă omenească, strigând, urlând, care părea mai curând o bestie decât un om, înaintă, susținut de doi gardieni. Privi grupul care se îndrepta spre celula pedepsitelor.

— Fenner, zise cineva cu o voce joasă. A bătut iarăși un gardian.

— Dar, făcu Johnny, nu urma să fie eliberat mâine?

— Da. Ar fi ieșit din închisoare încă de-acum trei ani, dacă bătrânul Legge nu l-ar fi denunțat. Dar acum nu voi mai putea face nimic în contra lui, căci nu va fi nici o inspecție judiciară înainte de opt zile.

Johnny își amintea cazul. Legge fusese de față când îl brutalizase un gardian.

Nenorocitul Fenner ripostase și fusese dat în judecată. Mărturia lui Legge l-ar fi putut salva de bastonadă, dar acesta era în termeni prea buni cu paznicii pentru a-i nemulțumi și lăsase să fie pedepsit.

Johnny nu putu să doarmă în noaptea aceea. Se gândea la Marney. Nu purta pîcă nici ei nici tatălui ei. Era natural ca Peter să se gândească la fericirea fiicei sale. Tânărul om ghicia că el o împinsese să se mărite cu canadianul acela.

A doua zi, Johnny urcă panta abruptă pentru ultima oară.

O cheie se răsuci în broasca cea mare și el fu liber. Gardianul cu barba roșie îi întinse mâna, zicându-i:

— Noroc.

La gară, trebui să aștepte și încinse o discuție cu gardianul care-l însoțea.

— Nu, nu-l cunosc pe Jeff Legge, îi răspunse acesta clătînd capul, îl cunosc însă pe bătrîn. Se mai găsea în închisoare acum un an, ca și d-ta, dealtfel, nu-i așa?

Johnny făcu că da. Trenul sosia.

— Adio Gray și vezi de fi serios.

Johnny strânse mâna întinsă și se urcă în compartimentul său. Servitorul îl aștepta la Paddington, când sosi acolo, după amiază. Ținea de sgardă un mic fox-terrier cu urechile scurte care începu să latre cu mult înaintea de a fi zărit de tânărul său stăpân. O clipă după aceea, câinele se afla în brațele sale, și îi lungea fața, părul și urechile gemând de bucurie. Lacrimi mari luceau în ochii lui Johnny când îi dăde drumul jos.

— Au sosit multe scrisori pentru domnul. Domnul mă-nâncă acasă?

Părea că excelentul Parker își primea stăpânul după o mică trecere prin Monte Carlo, atât era de calm.

— Da, voi lua masa acasă, făcu Johnny.

Se urcă în taxi și Spot se furișă în urma lui.

— Nu aveți bagaje, domnule?

— Nu. Dar urcă-te lângă mine, Parker.

Omul șovăi.

— Ar fi o prea mare libertate, domnule.

— În orice caz, mai mică decât aceea pe care au manifestat-o paznicii față de mine timp de un an și nouă luni.

După câteva minute, Parker îndrăzni să întrebe:

— Sper că domnul n'a avut o ședere prea dezagreabilă.

Johnny râse:

— Inchisorile sunt foarte rar agreabile, Parker.

— Cred și eu, domnule.

Johnny locuia în Quenn's Gate.

Când intra în cabinetul său de lucru, inima îi bătea ceva mai repede...

În seara aceea, Johnny primi mai multe vizite.

După dîneu, își chemă servitorul:

— Parker, mi s'a spus în timp ce mă aflam la țară, că oamenii foarte bine și-au luat obiceiul de a merge la cinematograful.

— Da, domnule, chiar eu...

— Ei bine, Parker, du-te și caută unul care nu închide casa înainte de unprezece.

Fața valetului se posomorâ, dar era un servitor excelent.

— Foarte bine, domnule, zise.

Și ieși întrebându-se ce planuri disperate putea să născă stăpânul său.

La zece și jumătate, ultimul vizitator se retrase.

— Mă voi duce să-l văd mâine pe Peter, făcu Johnny

aruncând mucusul țigării. Nu cunoașteți data căsătoriei?

— Nu, căpitane.

— Cine este logodnicul?

— Un tânăr bogătaş, se zice. Peter este un tip avizat și a ales bine. Este maior în armata canadiană și un tip bine.

Parker, înapoindu-se pe la ora 11 și un sfert, își găsi stăpânul în fața căminului plin cu hârtii arse.

A doua zi, Johnny sosi la Horsham după dejun, și nimeni n'ar fi putut să ghicească că înainte cu două zile, ocupase o celulă într-o închisoare. Venise să lupte ultima oară pentru fericirea sa..

Manor-Hill se găsea puțin cam izolat. Era o casă zidită din cărămizi roșii, cu zidurile acoperite de clematite.

Johnny apucă pe un drum deacurmeziș care ducea spre o pajiște mare unde Peter obișnuia să se odihnească la ora aceea. Se opri văzând că o subretă drăguță discuta cu un bărbat care purta fără distincție uniforma de majordom.

— Nu știu unde, nici pentru cine ai lucrat, dar dacă te mai prind vreodată în camera mea scotocindu-mi valizele, îl voi preveni pe patron. Auzi, domnule Ford.

— Da, miss, zise, omul cu o voce răgușită.

Johnny știa că răgușala aceasta nu era datorită emoției, deoarece Barney Ford o moștenise din tinerețe.

Tânărul contempla scena cu veselie. El cunoștea foarte bine pe Barney. Fost pușcăriaș, fost hoț, trecutul său deochiat era oarecum răscumpărat prin afecțiunea pe care o avea față de omul a cărui pâine o mânca. Pretindea că n'avea egal în serviciul său, deși năciocată n'a existat un majordom mai prost stilat.

Tânăra fată era drăguță. Avea un păr auriu și o talie sveltă și suplă. În clipa aceea ochii ei aruncau fulgere de mânie. Ea nu-l zări pe Johnny și plecă fugind în timp ce Barney o urmărea cu privirea.

— Ai supărat-o, zise John înaintând.

Barney Ford se întoarse cu vioiciune.

— Dumnezeule mare, Johnny! Când te-ai înapoiat dela colegiu?

Vizitatorul răsă încetîșor.

— Ieri. Ce mai face Peter?

— De cât timp ești aici? făcu servitorul, fără să dea atenție întrebărei puse.

— Am sosit pe la sfârșitul discuției, și văd că nu te-ai schimbat deloc.

Barney Ford se strâmbă disprețuitor.

— Ea crede că sunt o pușlama chiar și atunci când n'am făcut nimic. Nu l-ai văzut pe Peter? Mă duc să-l anunț că ești aici. Este în culmea fericirii. Numai zahăr și miere pentru copil. Adoră pământul pe care ea îl calcă. Nu este bine să-ți iubești țânzii în acest hal.

Gray auzi un pas și întoarse capul. Era Peter, radiós dar mișcat. Continuă să fie drept ca bradul deși trecuse de șasezeci de ani și avea părul alb. Purta o redingotă și o jiletă cenușie după ultima modă.

Sovăi o clipă: surâsul dispăru de pe fața sa, dar înaintă, cu mâna întinsă.

— Ce mai faci Johnny, băiete?

Mâna sa atinse umărul tânărului, iar vocea avea acea inflexiune de mândrie și de afecțiune cu care obișnuia să-l primească și altă dată.

— Bine, răspunse Gray.

Peter îl luă de braț și-l conduse sub o umbrellă japoneză fixată pe pajiște. Era ceva în felul său de a se purta pe care Gray nu isbutea să-l înțeleagă.

— Ai întâlnit... acolo... pe cineva pe care-l cunosc, Johnny,

— Legge, făcu acesta laconic, cu privirea fixată asupra lui Peter.

— Chiar la el mă gândeam. Ce mai face?

Tonul era detașat dar vizitatorul nu se înșelă. Peter era extrem de interesat.

— A ieșit din închisoare acum șase luni.

Fața lui Kane se posomorî.

— De șase luni! Ești sigur?

Tânărul om făcu un semn că da.

— Nu știam, răspunse Kane.

— Credeam că ai auzit vorbindu-se de el, căci nu te simpatizează, zise Gray.

Zâmbetul lui Peter se lărgi.

— Știu. Ai avut ocazia să vorbești cu el?

— De mai multe ori. Te urăște, Peter, și zice că tu l-ai denunțat.

— Este fals, căci n'am obiceiul să denunț nici chiar pe cel mai aprig dușman al meu. Din propria lui greșală a intrat în închisoare. Am devalizat casa de bani a societății Orsenic, și ne-am însușit o sută douăzeci de mii de lire. Era ultima mea afacere. Lovitura a fost foarte ușoară și n'am lăsat nici o urmă, dar Emanuel a început să se laude cu îndemânarea

sa și a băut. O pușlama care bea este sigur că va da bună ziua cu călăul.

Schimbă brusc subiectul conversației, și puse din nou mâna pe urmărul tânărului om.

— Johnny, nu ești supărat?

Acesta nu răspunse.

— Spune, Johnny!..

John Gray se înțepeni.

— În privința lui Marney? Nu. Numai..

— Băiete, trebuia..

Vocea lui Peter era rugătoare.

— Știi că ea reprezintă totul pentru mine. Te iubeam destul pentru a risca încercarea cu tine, dar după ce au pus mâna pe tine, m'am gândit mult. Gândește-te ce lovitură ar fi fost pentru mine dacă ea ar fi devenit soția ta. Era și așa destul de groaznic. Apoi, a venit omul acela... un băiat de treabă, cinstit, curat, vesel.. un gentleman. Însfârșit îți voi spune adevărul, eu personal l-am ajutat. Il vei iubi, Johnny, căci toată lumea se simte atrasă spre acest om. Și apoi, ea îl iubește, Johnny.

Urmă o tăcere.

— Nu-i port pică, ar fi absurd de altfel. Înainte de a se mărita, aș dori, Peter, să-î spun..

-- Înainte de a se mărita!

Vocea lui Peter Kane tremură:

— John, Barney nu ți-a spus nimic? Ea s'a mărită chiar în dimineața aceasta.

CAP. III

FATA ÎN FATA

— Măritată?

Johnny repetă cuvântul aproape fără să înțeleagă Marney, măritată...

Împ de o clipă, i se păru că totul se învârteste în jurul lui.

— Măritată în dimineața aceasta, Johnny. Il vei iubi și tu. Nu este din ai noștri. El este.. cum să spun.. mă înțelegi, nu-î așa? Am muncit pentru ea toată viața...

Peter Kane se ruga. Pe față i se citea teama de a-l fi rănit pentru totdeauna în amorul său propriu.

— Ar fi trebuit să-î telegrafiez, vorbi Johnny.

— N'ai fi schimbat nimic, făcu Kane cu încăpățănare în afară de cazul că ai fi inocent, dar nu pot să admit ideea

că ai făcut închisoare, pentru ea. Johnny, am fost hoț timp de patruzeci de ani, dar ea nu știe, căci de cincisprezece ani duc o viață cinstită, mă înțelegi...

Rămase dus pe gânduri câteva secunde, apoi zise brusc.

— Craig se află aici.

— Craig... dela Scotland Yard?

Peter făcu semn că da, cu o scîpîre veselă în privire.

— Suntem buni prieteni de mulți ani. Mi-a zis chiar azi dimineață «Peter, bine ai făcut că ți-ai măritat fata cu un om cinstit», și are dreptate.

Majordomul se apropie pe furis.

— Peter, făcu el cu vocea sa răgușită. A venit, vrei să-l primești?

— Pe cine?

— Pe Emanuel Legge. E mai urât decît era altădată.

Fața bătrînului se împietri.

— Unde este miss Marney... d-na Floyd?

— Se pregătește pentru fotograf; i-am zis...

— Ești un palavragiu bătrîn. Trimite-mi-l pe Emanuel. Vrei să-l vezi, Johnny?

— Nu, prefer să mă plimb prin grădină.

Gray se făcuse nevăzut cînd Barney reveni însoțit de vizitator. Emanuel Legge era de talie deasupra celei mijlocii, slab la corp și la față, cu părul cărunțit. Purta ochelari cu rame de sidef.

Timp de o secundă, rămase nemîșcat, supraveghiînd scena, cu buzele strânse. Hainele sale erau sărăcăcioase și un lanț de oțel îi reținea ceasul. Așteptă, plîmbîndu-și privirea pe domeniul dușmanului său.

Peter fu acela care întrerupse tăcerea de moarte ce se lăsase.

— Hm! bine, Emanuel, ia loc.

Legge se apropie încetîșor.

— Frumoasă proprietate, Peter. Tot ce este mai bun, hei? Văd că-l ai mereu în serviciu pe bătrînul Barney. S'a reformat și el? Cuvîntul este exact, nu-i așa... reformat?

Vocea sa era subțire și plîngătoare. Ochiul său albastru palizi priveau cu răceală pe Peter.

— Nu mai fură, dacă aceasta este ceea ce vrei să spui, replică Peter cu vioiciune, și vizitatorul său făcu o strîmbătură jenită.

— Nu întrebuinta cuvîntul acesta, este vulgar.

— Dă-mi pălăria ta.

Peter întinse mîna dar omul și-o retrase pe a sa.

— Nu, mulțumesc, am promis că nu voi lăsa nimic aici. De cît timp, te afli aici, Peter?

— Căm de cincisprezece ani.

Kane luă loc și interlocutorul său îl imită având grije să i se așeze drept în față.

— Ah! făcu el cu un aer gânditor, să trăiești confortabil, să ai o masă îmbelșugată, să vii și să pleci, iată o manieră plăcută de a-ți petrece cincisprezece ani. Este cu mult mai plăcut decât să stai închis în celulă de la ora patru după amiază... Domnul coate-goale este totdeauna la locul lui.. Ah! am uitat că tu n'ai fost așa ceva niciodată.

— Am trecut pe acolo în automobil, făcu Peter cu răceală știind că-l atinge la punctul cel mai sensibil.

— Ah! ai trecut, rânji celălalt, regret că n'am știut, aș fi pavoazat drumul!...

— Vrei o țigare?

— Nu, am pierdut obiceiul, știi... după cincisprezece ani! Cincisprezece ani nu este o bagatelă în viața unui om.

— Da. Mă gândesc că omul pe care l-ai rănit ar fi fost mulțumit să le trăiască. A murit din păcate doi ani mai târziu.

Fața lui Emanuel se schimonosi.

— Sper că s'a dus în infern, șueră el.

Apoi printr'o încordare a voinții, se stăpâni.

— Nu ți-ai pierdut timpul, Peter, casă frumoasă, servitori, o mașină. Te-ai căpătuit

— Intr'adevăr...

Mâinile micului om tremurau și buzele sale subțiri se strângeau convulsiv.

— Lasă-ți tovarășul în nenorocire și salvează-te, asta este legea naturii. Fiecare pentru sine, numai astfel te poți descurca în viață!

Peter îl privi cu un aer indiferent.

— N'am de gând să discut cu tine.

— Nici nu poți. Sunt logic. Casa aceasta a costat bune parale. Care este jumătatea dela 200.000 de lire? 100.000, nu-i așa; orî eu n'am căpătat decât 60.000. Imi datorezi patruzeci.

— Dacă vorbești de afacerea cu vaporul, n'am obținut nici 120.000 de lire. Deci ai căpătat mai mult de jumătate.

Legge răsă cu un aer sceptic.

— Ziarele au vorbit de un milion de dolari.

— Tu crezi în ceea ce spun ziarurile? Emanuel, devii naiv... Oare încerci să mă șantajezi?

Legge luă un aer scandalizat.

— Cum poți să crezi așa ceva?... Dar tu ai o fată, nu-i așa? Nu s'a măritat azi dimineață?

— Da, chiar astăzi s'a celebrat căsătoria

— A luat un tip sic ?

— Da, un om de treabă.

— Și.. cunoaște el trecutul tău ?

— Nu. Pentru ce ? Crezi că te voi plăti ca să taci ?

— Vezi tu, Peter, tu nu știi ce înseamnă să trăiești într'o celulă umedă.. Aș putea să te lovesc prin fiica ta.

Peter Kane se ridică brusc.

— În ziua aceea, inima ta va înceta să mai bată. Ești bătrân și ți-e teamă de moarte, iar eu nu mă tem de nimic.

— Nu e vorba de asta, Peter, îți spun numai că mă voi răzbuna prin ea.

Nu putu să continue, căci o mână de oțel îl apucă de beregată și-l smulse de pe scaun. Fără nici un efort aparent, Peter îl târî până la grilaj și-l aruncă afară.

— Să nu mai revii niciodată, Emanuel !

John Gray se îndepărtase de cei doi bărbați, aproape grăbit.

N'avea nici un chef să ia parte la conversația lor.

Peter își alesese bine proprietatea sa. Parcul era mare și umbros. Se așeză pe o bancă de marmoră, lângă un tufiș de culoarea purpurei.

Marney se măritase! Era pentru el începutul și sfârșitul. Dar era oare fericită ? Se îndoaia... Ce mult o iubea !..

O voce ascuțită ajunsese până la el, aceea a lui Legge. O amenința pe tânăra fată și Gray simți cum îi îngheață sângele în vine.

Era punctul vulnerabil din armura lui Peter. Numai prin ea putea fi lovit.

Sări în picioare, dar când ajunsese pe pajiște, Kane și vizitatorul său dispăruseră.

Traversând pajiștea, zări o formă albă. Era o tânără fată în rochie de mireasă care întindea brațele spre el.

— Johnny! Johnny!...

Un ofițer se afla lângă ea, și Kane sosea în urma lor.

Ea se apropie grăbită de el și îi apucă mâinile.

— Oh! Johnny... Johnny!

Apoi el privi fața surâzătoare a soțului, a acelui om loial căruia Peter îi încredințase pe scumpa lui fiică. Timp de o secundă, privirea sa se încrucișă cu aceea a maiorului Floyd.

John Gray nu clipi.

Soțul aceleia pe care o iubea era Jeff Legge, falsificatorul, omul al cărui tată jurase să sdrobească inima lui Peter Kane.

CAP. IV

JEFF LEGGE.

Șocul pe care-l resimți fu atât de puternic încât, timp de câteva secunde, fu incapabil să vorbească sau să facă vreo mișcare.

Maiorul Floyd era Jeff Legge!

Iată în ce consta răzbunarea lui Emanuel! Iși însurase fiul cu fiica lui Peter Kane!

Jeff îl supraveghea cu atenție, dar el nici nu clintî. Apoi o privi pe tânăra fată care surâdea amabilă. Părea că nu-și da seama de ceeace se petrecea în jurul ei.

— Johnny, bunul meu Johnny, nu mă urăști, nu-î așa?

El zâmbi și-i mângâie blând mâna.

— Ești fericită? întrebă el, încetîșor.

— Da, sunt fericită că m'am măritat, asta ai vrut să zici, nu-î așa?... Am făcut rău? N'am încetat o clipă de a mă gândi la tine, deși nu ți-am scris... Nu găsești că sunt un monstru?... Johnny, n'ai fost prea nenorocit?

El clătină capul.

— Există un lucru pe care nu trebuie să-l faci niciodată la Dartmoor, să te plângi ție însuși. Tu ești fericită?

Ea nu-l privi.

— Mi-ai mai pus odată această întrebare. Dă-mi voie să te prezint lui Jeffrey... Maiorul se apropiase și Marney făcî prezentările.

— Căpitanul Gray, un bun prieten al meu.

Jeff Legge întinse mâna.

— Incântat de a vă întîlni, căpitane. Veniți din Africa Orientală, nu-i așa? Ați vînat mult?

— Nu.

— Totuși, sunt mulți lei pe acolo.

— Acolo unde am fost, leii erau îmblânziți, răspunse fostul deținut pe un ton sec.

— Scumpă Marney, trebuie să fi foarte mulțumită să-l revezi pe căpitan în ziua căsătoriei tale. Este foarte amabil din partea d-voastră că ați venit tocmai astăzi. D-le Gray, soția mea mi-a vorbit foarte mult despre d-ta.

Inconjură cu brațul talia tinerei fete. Voia să-i facă rău... să le facă rău la amândoi. Ea rămase rigidă, fără să scoată un cuvînt, lividă. Știa! Ideea aceasta îl isbi pe tânărul om ca o măciucă. Ea cunoștea adevărul!

— Fericită, dragă !

— Ah!... Da!...

Vocea îi tremura și lupta pe care John trebuia s'o susțină cu el însuși deveni teribilă.

Kane fu acela care salvă situația.

— Johnny, vreau să-l iubești pe acest băiat. N'am putut găsi un soț mai bun pentru Marney.

Jeff Legge râse încetisor.

— Mă pui într'o încurcătură teribilă, d-le Kane. Nu sunt demn de ea și nu merit fericirea mea.

Se aplecă și o îmbrățișă pe tânăra fată pe care Johnny n'o slăbea din ochi.

Marney se degajă de brațul care o înconjura.

— Tată, nu cred ca toate acestea să fie prea amuzante pentru Johnny.

El înțelese că ea era pe punctul de a plânge.

— Oh! nu este nimic, făcu Gray. Mă simt prea bătrân în momentul de față, și prezența voastră îmi face plăcere. Sunteți canadian, maior Floyd?

— Da, canadian de origine franceză; deși numele meu nu prea o arată. Iată o țară pe care vă sfătuiesc s'o vizitați. Sunt sigur c'o veți prefera locului de unde veniți.

— Nu mă îndoiesc...

Peter se îndepărtase cu fiica sa. Gray își aprinse o țigare. Era calm și mâna nu-i mai tremura.

— V-ați căsătorit cu o tânără încântătoare, maior Floyd.

— Și cea mai bună.

— Pentru a-i fi folositor, voi pleca departe, foarte departe, poate mă voi înapoia la lei mei.

Privirile lor se întâlniră. Jeff Legge își plecă capul înfiorându-se.

— Bănuiesc că vă place vânătoria, reluă el. Ah! mi-ați spus tocmai că nu. Mă întreb pentrue un om... hm... ca d-voastră a plecat în străinătate.

— M'au trimes acolo, făcu Johnny apăsând pe fiecare cuvânt în parte. Cineva a vrut să se scape de mine.

— Știți cine era ?

Numai era vorba de Africa Occidentală și momentul critic se apropia.

— Nu-l cunosc. Puțini oameni din banda sa... din banda noastră... ar fi capabili să-l identifice. Din poiziție, un singur om ar putea...

— Cine este? făcu celălalt cu v'oiciune.

— Un anume Reeder. Am aflat aceasta în închisoare.

căci socot că știți că vin dela Dartmoor.

Interlocutorul său făcu semn că da, apoi reluă:

— Toți îl numesc «Omul cenușiu» sau «Marele Inchizitor» dar în realitate este un imbecil, care locuiește pe Brockley. Nu este atât de misterios ca necunoscutul d-tale.

— Posibil, răspunse Johnny. Deținuții gratifică, în general, pe prietenii și dușmanii lor cu însușiri extraordinare. La Dartmoor mi s'a spus numai că Reeder știe totul. Guvernul i-a dat mâna lăilă ca să-l descopere pe «Marele Tipograf».

— Și a reușit? întrebă Jeff Legge cu nevinovăție.

— Nu încă, dar va isbuti. Mai curând sau mai târziu, cineva îl va trăda.

— Aș fi fericit să văd aceasta... făcu Legge arătându-și dinții albi într'un zâmbet sinistru.

CAP. V

LILA SE DESTAINUIE.

Johnny rămase singur în grădină, nevăzut, dar auzind discuțiile invitaților adunați pe peluză.

Trebuia să se gândească, să se gândească repede. Marney știa! Dar ea nu spusese nimic, și Johnny ghicea pentru ce. Când i-o fi vorbit Jeff? Probabil că la înapoiere dela biserica. Era sigur că ea nu-i va spune nimic lui Peter.. lui Peter care credea că-i asigurase fericierea.

Tânărul era calm acum. Trebuia ca mai întâi să n'aibă nici o îndoială... Putea să fie vorba de o simplă asemănare... Il văzuse, e drept, pe tânărul Legge, dar numai o singură dată și de departe.

Auzi un fâșăit de rochie și se întoarse.

Era camerista pe care o văzuse certându-se cu Barney.

— Mr. Kane întreabă dacă doriți să faceți parte din grupul ce se va fotografia, căpitane Grey?

El nu răspunse imediat și o privi cu interes.

— Du-te de-i spune că nu, și revin-o aici.

— Să revin?

— Da, doresc să-ți vorbesc, replică Johnny zâmbind. Ai milă de cineva care n'are pe nimeni care să-ți fie tovarășie.

Zece minute mai târziu, după ce invitații intrară în casă, camerista se înapoia.

— Ia loc, făcu el aruncând țigara. Ești de mult în serviciu?

— La Mr. Kane cam de șase luni!

— Bun serviciu ?

— Da, domnule, foarte bun.

— Cum te cheamă ?

— Lila.

— Ei bine, Lila, noi trebuie să facem cunoștință, continuă el luându-i mâna.

— Nu vă credeam un tip dispus să flirtați, d-le Gray...

— Presupun că tânăra ta stăpână îți va lipsi ?

— Da, foarte mult.

— Are un soț încântător, îl adoră, este destul de evident. Ea își înăbuși un oftăt.

— Da, cred, făcu ea cu nerăbdare. Mai aveți nevoie de mine, d-le căpitan ? Am multă treabă.

— Nu pleca încă, reluă el cu o voce dulce. Căsătoriile mă fac mai întotdeauna romantic.. cred că maiorul nu se va mai uita la o altă femeie mulți ani. Este amorezat lulea, și cum ar putea să fie altfel? Presupun, adăugă el evitând s'o privească, că aparține genului de oameni care a avut multe iubiri în trecutul lui... mă refer la genul de femei de care te sature și le părăsești.

Lila deveni stacojie și ochii îi străluciră straniu.

— Nu știu nimic despre maiorul Floyd, făcu ea ridicându-se brusc.

Gray o apucă de braț.

— Nu pleca

— Nu vreau să rămân și să discut despre maiorul Floyd. Dacă doriți să-mi vorbiți...

— Vreau să-ți vorbesc despre luna lor de miere. Îi vezi pe lacul Como? Îl vezi aplecat asupra ei plin de tandrețe, uitând trecutul cu nebuniile tinereții, uitând toate celelalte femei...

Ea își degajă brațul și se ridică, lividă.

— Ce vrei să insinuezi, Gray?

— Bagă de seamă, Lila Stain, dacă încerci să fugi, te sugrum.

Ea îl privi, înghețată de groază.

— Și eu mă gândeam că treci drept un gentleman!

— Trec drept ceea ce sunt, adică Johnny Gray din Dartmoor. Acum spune-mi ce cauți aici?

— Nu te înțeleg.

— Ce cauți aici? repetă el cu un calm impresionant. Jeff Legge te-a introdus aici pentru a spiona și a-i raporta tot ce se petrece aici?

— Nu-l cunosc pe Jeff Legge, bâlbâi ea.

— Minți. Ești o creatură de-a lui; o iscodă a bandei

sale. Te cunosc căci te-am văzut de mai multe ori. Cine este maiorul Floyd?

— Du-te și întreabă-l singur.

— Cine este maiorul Floyd?

Ii strânse brațul.

— Știi prea bine cine este, răspunse ea. Este Jeff Legge.

— Ascultă, Lila, du-te și anunță-l pe Jeff că voi face să fiți arestați amândoi. Tocmai se află o celulă la Dartmoor. Te îngrozește, nu-î așa? Ești îndrăgostită de el?

Ea nu răspunse.

— Va face cunoștință cu această celulă, reluă el, dacă nu va face ceeace vreau eu.

— Vrei să-l șantajezi? făcu ea cu un ton disprețuitor.

— N'are nici un rost să-l șantajez. Dacă nu obțin ceeace vreau, mă voi duce să-i povestesc lui J. G. Reeder o poveste lungă.

— Ce dorești?

— Vreau să știu unde se duc și unde vor locui. Vreau să cunosc planurile lor.

După o pauză continuă.

— Nu ești măritată cu el din întâmplare?... Bine... N'ar fi fost exclus să fie și așa? Nu te obosește să-i faci mereu jocul lui murdar?

— Poate, zise ea bănuitoare, dar tu nu poți să faci nimic în contra lui, John Gray.

«Nu poți să desfaci ceeace a unit bătrânul preot azi dimineață în biserică! Iubita ta îi aparține. El este prea îndemânat pentru unul ca tine, Gray, și mai curând sau mai târziu te va..»

— Sunt curios dacă și Reeder va fi de aceeaș părere.

— Ce ai de gând să faci acum?

— Să mă distrez puțin, făcu Johnny prîntre dinți. Nu pot să-i spun nimic lui Peter căci ar fi în stare să-l omoare și eu nu vreau să-l văd pe Peter cu o funie petrecută pe după gât; pe de altă parte nu pot să-ți cer să-l previi pe Jeff, căci va urma o dandana întreagă și, la liberarea sa, tu vei fi o femeie bătrână.. Acum, spune-mi tot ce ști, dar încet, încet, căci nu știu să stenografiez.

Scoase un carnetel din buzunar și scrise ceeace ea spusese. Când termină el zise:

— Acum poți să pleci, frumoasa mea.

Ea se ridică, cu ochii plini de fulgere.

— Vai de tine, John Gray. Eu n'am fsot niciodată în cântată de căsătoria aceasta. Dar bătrânul Legge era de altă părere căci voia să se răzbune. Jeff a fost întotdeauna bun

cu mine și în ziua în care îl vei ataca, te voi ucide fără de nici o remușcare, așa cum ți-o spun, și numai Dumnezeu mă va judeca.

— Prea bine, făcu John liniștit.

Așteptă ca ea să plece, apoi se ridică, dar se opri brusc. Un tufiș se mișcase.

Peter Kane era în picioare în fața lui și figura-i era imposibilă.

CAP. VI

PLAN DE BATALIE.

— Așa dar, Johnny, încerci să te compensezi?
Acesta râse.

— Vorbești de cameristă? Drăguță fată, nu?

— Da, răspunse tatăl fetei.

John se întreba dacă bătrânul auzise ceva. Banca de marmoră se afla numai la doi metri de locul de unde apăruse.

— Ești de mult aici, Peter?

— Nu, te-am văzut în clipa când te părăsea Lila. Drăguță fată, într'adevăr, Johnny. Despre ce ați vorbit?

— Despre timp, despre păsări și despre dragoste, răspunse Johnny în timp ce Kane îl lua de braț și-l trăgea spre pajiște.

— Despre tot ce este schimbător și ușor. făcu Peter zâmbind. Vino, Johnny. Marney s'a dus să-și schimbe rochia, dar spune-mi te rog ce părere ai despre ginerele meu?

Avea mereu aerul său binevoitor. Când ajunse în sala cea mare, Kane puse o mână pe umărul lui Jeff. Gray răsuflă ușurat. Mulțumită lui Dumnezeu, nu auzise nimic!

Vreo treizeci de persoane erau așezate în jurul mesei. Marney aștepta, în ținută de voiaj. El o fixă cu privirea, dar ea îl evită. Tatăl ei era așezat la dreapta ei și, lângă el, stătea preotul care oficiase căsătoria, apoi o prietenă a lui Marney și un bărbat, lângă care luă loc.

— N'am avut încă plăcerea să te văd, Johnny, murmură detectivul Craig, cu o voce atât de înceată încât ea nu fu auzită decât de acel căruia i se adresase.

Sgomotul vocilor, râsetele care răsunau în jurul mesei le permise să discute în liniște.

Cum bătrânul Barney se apleca ca să-i servească, Craig murmură:

— Peter îl are mereu pe Barney. Cîstit, cîstit mereu, Barney?

— Dela sîne înţeles, făcu acesta fără să ridice vocea. N'am nevoie de un poliţist pentru a merge pe calea cea dreaptă.

Detectivul surâse, apoi, când majordomul se îndepărtă, adăugă:

— Nu este un om rău. A călcat pe de lături, dar nu i s'ar fi întîmplat nimic dacă ar fi avut o imaginaţie ca a lui Peter.

— O imaginaţie ca a lui Peter?

— Da, aceea pe care o avea acum cîncisprezecí ani. A-vea o manieră unică de a da loviturile, şi prezenta astfel de alibiuri încât, dacă îl arestau, trebuia nu numai să-í dea imediat drumul, ci să-í mai ceară şi scuze.

— S'ar înroşi dacă te-ar auzi, replică Johnny sec.

— Dar nu spun decât adevărul, dragul meu. Şi toate scrisorile pe care ni le trimetea pentru a ne deruta... Ne trimetea întotdeauna acolo unde prezenţa noastră îi putea servi.

— Bănuiesc, făcu Gray, că multă lume nu prea înţelege cum de vă găsiţi în termeni atît de buni!

— Suspect, nu-i aşa? mormăi Craig. Vrei să bei? adăugă el împingînd sticla spre Johnny.

În clipa aceea, Marney îi aruncă o privire şi Johnny remarcă ceeace se temea în special să vadă... groază, nelinişte, slăbiciune. Strânse din dinţi şi se întoarse spre detectiv.

— Cum mai merge cu meseria ta?

— Linişte, peste tot linişte.

— Regret, dar afacerile merg prost pretutindeni, nu-i aşa?

— Cum te-ai simţit la... ţară?

— Foarte bine. Camera mea merita să fie tapetată din nou, dar în schimb serviciul era excelent.

Detectivul suspină.

— Mî-a părut rău, Johnny.. N'ai avut noroc. Dacă toţi cei cari merita ar fi în închisoare, s'ar rezolva problema cu criza locuinţelor. Dar, se aflau mulţi oameni interesanţi acolo cu tine, Harry Beekeg şi tânărul Leed Storing, şi apoi bătrînul Legge. Dar, stai puţin.. nu se mai afla acolo şi un oarecare Carper?

— Da.

— Ah?... şi ţi-a vorbit..

— Da.

Craig se aplecă spre el şi coborî vocea:

— Dacă ți-aș spune că omul pe care-l caut este acela care te-a denunțat, am putea să schimbăm câteva confidențe?

— Da, dar nu cred că-ți va folosi. Dealtfel eu nu știu nimic în privința Marelui Tipograf. Reeder știe totul.

— Omul Cenușiu, făcu celălalt cu dispreț, un amator! Ca toți cei dela Service Secret! Dacă ar fi lăsat lucrurile pe seama poliției, de mult am fi pus mâna pe Marele Tipograf. L'ai văzut vreodată, Johnny?

— Nu, răspunse acesta calm.

Craig suspină adânc și încercă o ultimă tentativă.

— Banca Angliei ar da o mie de lire pentru informația de care am nevoie.

— Drace, trebuie să fie foarte bogată, făcu tânărul cu veselie, și acum tacă, Craig, cîneva vrea să țină un discurs.

Clergymanul se ridică și pronunță o cuvântare de ocazie. După ce termină, detectivul se întoarce din nou spre vecinul său, dar acesta dispăruse.

Și altcineva îl mai supraveghea pe Johnny, anume mirele, care părea foarte intrigat de faptele și gesturile sale. El făcu un semn drăguței cameriste, care leși la rândul ei, dar nu mai găsi nici o urmă a căpitanului. Nici nu făcuse bine câțiva pași în grădină, și o voce pe care o cunoștea bine o strigă pe nume.

— Spune-i lui Jeff că vreau să-l văd înainte de a pleca în voiajul de nuntă, mormăi Emanuel Legge. I-a vorbit tinerii sale soți, am văzut după mutua ei. Ce i-a spus?

— Nu știu nimic! M'am săturat de toată povestea aceasta. Fără să mai țin seama că îngâmfatul acela știe totul...

— Cine?

— Johnny Gray.

— Este aici?

Ea înclină capul.

— Și ce vrei să spui... pr'n știe totul?

— L'a recunoscut pe Jeff dela prima vedere.

— I-ai spus-o lui Jeff?

— N'am putut să-i adresez nici un cuvânt. E amorezai până peste cap de mironoșița aceea...

— Nu e vorba acuma de aceasta, replică Legge. Ce ți-a spus Gray?

— Mai întâi m'a amenințat că mă va sugruma dacă îl voi trăda, și este un tip cu care n'as vrea să am de-aface. În sfârșit, pe urmă. La recunoscut pe Jeff, asta-i totul.

Bătrânul rămase pe gânduri, cu sprâncenele încruntate.

— Toate acestea nu sunt bune, mai ales că este îndră-

gostit de micuța și mi-e teamă să nu iasă o încurcătură...
Du-te și caută-l pe Jeff, repede.

Înainte de a pleca, Lila spuse:

— Nu rămânea aci, căci ar putea să te vadă Peter. Mergi înainte pe aleie și ia-o pe căraruia aceea mică. Mu duc să ți-l trimet pe Jeff.

Trecu o bucată de timp până când ea putu să facă semn lui Jeff.

— Bătrânul te așteaptă, pe aleea cea mică din grădină. Grăbește-te.

— Ce anume s'a întâmplat?

— Vei afla chiar dela el.

Jeff se repezi spre tatăl său.

— Jeff, Gray te-a recunoscut.

— El?... Imposibil. Nici n'a clipit când ne-am găsit față în față.

— Individul acesta este tare ca infernul, făcu Emanuel. Este cea mai primejdioasă pușlama din lume. Am fost împreună cu el la Dartmoor și-i cunosc reputația. Nu se teme de nimic, și dacă-i spune lui Peter... bagă de seamă. Voiu veghea asupra ta. Am doi oameni cu mine și... mă voiu ocupa de Johnny.

— Ce trebuie să fac?

— Șterge putina cu micuța. Trebuie să plecați cu mașina, nu i așa? Du-te la hotelul Charlton, și, în loc să stai acolo opt zile cum v'ați înțeles, vei rămâne numai o noapte. Pleacă mâine în Elveția și împiedec-o să scrie. Eu mă voiu ocupa de Peter. Va plăti.

— Pentru ce?

— Pentru a-și recăpăta fata. Patruzeci de mii de lire.. poate chiar mai mult.

Jeffrey Legge fluieră ușor.

— N'am privit afacerea din acest punct de vedere. Iată o nouă varietate a cântecului.

— Numește-o cum vrei. Cât despre fată, târăște-o în noroi, Peter va plăti.

— Am promis Lilei..

— Lasă-mă în pace cu Lila! Ai înnebunit? Acum șterge-o.

— Și Gray?

— Mă însărcinez eu de el.

CAP. VII

ATACUL ÎN CAMP.

Bătrânul ieși din parc. Doi oameni ședeau pe drum la umbra unui tuftuș. Zărindu-l se ridicară. Amândoi erau înalți și voinici.

— Cunoaște cineva din voi pe John Gray?

— Da, făcu unul din ei, am fost cu el la Moor. Este tipul care a avut o încurcătură cu un cal?

Emanuel făcu semn că da.

— Se află în casă și va ieși să plece la gară. Este mai mult ca probabil că va tăia drumul peste câmp. Trebuie să-i faceți de petrecanie... va fi destul de ușor dealtfel. Dacă-l însoțește cineva, urmăriți-l până la Londra, dar trebuie să terminați cu el.

Emanuel se înapoie la postul său de observație pentru a vedea prima mașină urcând pe aleie.

Jeff nu-și pierduse timpul. Când mașina trecu pe lângă el, bătrânul bandit putu să vadă fața speriată a tinerei fete și-și frecă mâinile cu satisfacție. Apoi căzu pe gânduri.

Peter stătea în mijlocul aleei. Dacă ar fi știut! Dar Peter nu știa nimic...

Cum de-o lăsase Johnny pe Marney să plece?... Și dacă Lila mințise. Nici odată nu poți fi sigur de o femeie!. Totuși..?

Alte mașini trecură. Dacă Johnny ar fi avut puțin bun simț, s'ar fi lăsat condus la Londra... dar nu, el ieși singur și se infundă pe cămărea care ducea peste câmpie. Emanuel se întoarse. Bandiții porniseră și ei pe drum paralel.

Cele două cărări se întâlneau înainte de a ajunge la drumul mare formând un y. Johnny îl depășise când auzi niște pași în urma lui.

Se întoarse cu vioiciune, zări o figură familiară și ghici imediat. Ar fi putut să fugă, dar preferă să aștepte pe cei doi bărbați.

— Hello, Gray, făcu unul din ei, vreau să-ți vorbesc. Tu ai fost acela care m'ai pârât supraveghetorului că mi procuram tutun!

Această minciună grosolană avea drept scop să justifice un atac, căci cei doi bărbați, cari erau înarmați cu bastoane flexibile și plumbuțe, se repeziră asupra lui. Acesta se dădu înapoi, dar ceva lung străluci la soare și vârful săbiei sale baston atinse aproape în aceeași clipă pe unul din dusmanii săi.

Lama subțire se apropia acum în mod alternativ de cele două fețe, și oamenii dădură înapoi îmbrâncindu-se. Unul din ei simți ceva umed pe obrazul său, și duse mâna la el, și o retrase plină de sânge.

— Te-am însemnat, bestie, făcu tânărul om cu răceală, dar dacă vrei să-ți străpung și inima n'ai decât s'o iei dela capăt.

Iși băgă înapoi sabia în teaca-baston și plecă liniștit.

John Gray își iuți pasul și în curând ajunse la periferia orașului. Luă un taxi, și sosi la gară în clipa când trenul pornea.

Se înșelase asupra orei căci orarîul fusese schimbat chiar în ziua aceea. Peste o jumătate de oră însă trebuia să treacă un rapid care venea din Porighton.

Traversă curtea gării, intră într'un hotel, și se duse să telefoneze. Vorbi un sfert de oră și când ieși, picături mari de sudoare îi șiruiau pe tâmpile.

Se aștepta să-l întâlnească pe Emanuel pe peron și într'adevăr acesta sosi cu câteva minute înaintea trenului.

În mod oficial era prima lor întâlnire de când Legge părăsise închisoarea Dartmoor. Expresia de surpriză a bătrânului era perfect reușită.

— Ia te uită! Gray! Ce întâmplare fericită! Când ai ieși?

— Ajunge! făcu Johnny sec. Dacă găsim un compartiment liber, să-l luăm, căci am să-ți vorbesc.

— Ai fost la nuntă? întrebă bătrânul șiret. Frumoasă mireasă, nu! A știut ea ce să aleagă. Dacă nu mă înșel este un bogătaș canadian. Peter a avut întotdeauna noroc.

Gray nu răspunse. Când trenul sosi, găsiră un compartiment liber în clasa întâia și se urcară.

— Ascultă-mă, Emanuel — trenul părăsea încetîșor gara — vreau să-ți dau o șansă...

— Nu înțeleg, Johnny? Să-mi dai o șansă?.. Ai tras la măsea?..

Johnny se așeză în fața bătrânului și, aplecându-se puțin înainte, puse o mână pe genunchii săi.

— Emanuel, făcu el încetîșor, recheamă-ți fiul, las-o pe Marney să se înapoieze acasă chiar în noaptea aceasta și nu voi spune nimic, mă înțelegi?

— Nu înțeleg ce vrei să zici, Johnny. Despre cine vorbești? N'am decât un fiu și este student la...

— Nu ești decât un mincinos mizerabil. Vorbesc de fiul tău, Jeff Legge, care s'a însurat astăzi cu fata lui Peter Kane.

Ți-am înțeles planul. Emanuel, vrei să te răsbuni pe Peter. Eî bine, răsbună-te, dar nu în felul acesta.

— S'a măritat din propria eî voință, replică bătrânul. Nu există lege care să nu permită aceasta...

— Ascultă-mă, Emanuel Legge. Când vei sosi la Londra, te vei duce direct la hotelul Charlton și vei vorbi pe față cu fiul tău. Cum este un băiat deștept, sunt sigur că te va înțelege.

— Și dacă nu te voiu asculta, ce se va întâmpla?

— Voiu vorbi.

— Dar sunt însurați, omule. Nu poți să faci să divorțeze. Nu poți s'o mai chîmbi pe Mrs. Jeffrey Legge în Miss Marney Kane.

Johnny se aplecă înainte.

— Pot să-l trimit pe Mr. Jeffrey Legge la închisoarea din Dartmoor și fi sigur că o voiu face.

— Și sub ce inculpare, mă rog?

— El este «Marele Tipograf», făcu Johnny cu calm. Guvernul a cheltuit milioane ca să poată pune mîna pe el. Aș putea da câteva informațiuni prețioase. Știu unde își fabrică bancnotele false și cunosc cel puțin un sfert din complicități săi. Crezi că nu sunt decât doi cari cunosc secretul lui Jeff, Emanuel, dar te înșeli. Craig știe că el este «Marele Tipograf», mi-a spus-o chiar azi la masă. Tot ceea ce dorește este o dovadă, și această dovadă pot să i-o furnizez eu. Reeder știe... tu crezi că este un imbecil, dar el știe, și pot să-i spun un cuvînt care va face din el cel mai celebru om din lume.

Legge își trecu limba peste buzele sale uscate.

— Sunt prea bătrîn, Johnny, ca să mi se povestească basme.

— Nu sunt basme, îl întrerupse tânărul om, îl am pe fiul tău în mîna.

— N'am cum să te convîng, făcu interlocutorul său cu blîndete. Uite, privește aici, este un bilet de bancă. Este veritabil sau nu?

Scoase o monedă de cinci lire din buzunar.

Mîngîia încetîșor hîrtia și ochii săi luciră de mîndrie în dosul ochelarilor.

— Este veritabilă sau falsă, Johnny?

Deși era încă lumînă, lămpile electrice ale compartimentului se aprinseră brusc.

— Ne apropiem de un tunel, Johnny...

Cu un huiuit surd, trenul intră în tunel.

Emanuel stătea cu spatele la uşă, ținând biletul între degetele sale.

— N'are decât o singură greșală, privește!

Înținse mâna și ținu biletul în fața unui bec. Pentru a vedea mai bine, Johnny fu obligat să treacă în spatele lui și să privească peste umărul lui.

Sgomotul din tunel era asurzitor.

— Privește litera «F»... strigă Emanuel... Uite-te la Fíve (cinci)... Este imprimat puțin prea adânc...

În clipa când Johnny se apleca înainte, bătrânul îl împinse cu umărul și cu toată greutatea corpului său.

Tânărul își pierdu echilibrul, isbi portiera, care se deschise și fu precipitat în gol. Timp de o secundă isbuti să se agațe de portiera care se balansa, dar o lovitură de picior a lui Legge peste degetele sale îl sili să dea drumul, și el se prăbuși...

CAP. VIII

SALVAT

Căzu pe o grămadă de nisip și veni peste cap. Isbindu-se de zidul tunelului avu impresia că brațul îi fusese smuls din încheietură. Își trase repede picioarele și își protejă fața cu mâinile. Trăia. Înținse încetitor un picior, apoi altul și se lungi pe spate fără a mișca; inima îi bătea cu putere...

Zecă minute mai târziu, se ridică în coate și încercă să se scoale. Capul îi era greu dar nu-l durea. Bratele?... le examinează cu atenție; îl dureau, dar nu fusese rupt nimic.

Un cantonier, care lucra la intrarea tunelului, rămase mut de uimire, zărind un om care schiopătă și care avea hainele în zdrențe apărând pe neașteptate.

— Am căzut, zise Johnny. Poți să-mi spui unde voi găsi de închiriat o trăsură?

Cantonierul care tocmai își terminase lucrul, îi servi cu plăcere de călăuză.

Pe drum făcură semn unei mașini care trecea. Conducătorul tocmai se întorcea dintr-o cursă pe care o făcuse la Gatwick.

Privi bănuitor fața tumefiată a tânărului, dar la urmă deschise portiera, zicând:

— Urcă-te, domnule.

— Ține cinci lire, zise Johnny cantonierului. Două pentru ajutorul pe care mi l-ai dat și trei ca să taci. Nu vreau

să se răspândească svonul. Adevărul este că am un prieten care are un vin excelent..

— Ați fost nițeluş pilit, domnule? făcu omul cu simpatie. Să n'aveți nici o grijă, puteți fi liniștit.

La prima stație de mașini, Johnny voi să coboare.

— Vă voi conduce acasă, dacă doriți, făcu șoferul posac.

Johnny refuză politicos.

— Mă numesc Lawford, zise celălalt pe neașteptate. Nu v'am mai văzut oare la curse?

— Semănați cu un tip pe care l-am întâlnit odată... un

După ce se mai uită odată, șoferul adăogă :

oarecare Gray sau Groy.. o adevărată pușlama.

— Mulțumesc, eram eu.

Și tăcutul Mr. Lawford se scuză cu atâta vioiciune, încât deveni aproape vorbăreț.

Gray își continuă călătoria într'un tax¹ și târziu după amiază ajunse la Queen's Gate.

Parker, care deschise ușa, nu ceru nici o explicație.

— Am pregătit un alt costum pentru domnul, reveni el să anunțe câteva minute mai târziu, și aceasta fu singura observație pe care și-o permise.

Johnny făcu o baie și-și examinează rănille. Erau superficiale, dar văzuse moartea cu ochii. Nu se mira însă prea mult, căci știa cum acționează oamenii de teapa lui Legge.

Când ieși din baie, maseurul pe care Parker îl chemase între timp, îl aștepta.

Servitorul îi aduse ziarele de seara. Nici unul nu menționa «accidentul» său.

După ce maseurul plecă, Johnny își puse o halnă lungă de casă.

— Nu m'a căutat nimeni? — întrebă el.

— Da, Mr. Reeder, domnule.

Tânărul încruntă din sprâncene.

— Mr. Reeder... Ce dorea?

— Nu știu, domnule. M'a întrebat numai dacă sunteți acasă, replică valetul.

Stăpânul său numai zise nimic. Vizita lui Reeder îl interesa pentru moment mai mult decât atentatul a cărui victimă fusese, mai mult decât călătoria lui Marney Kane.

CAP. IX

JEFF LEGGE DA CARȚILE PE FAȚA

Călătoria tinerilor însurăței până la Londra se efectua într-o tăcere aproape completă. Marney se înfundase într'un colț al mașinii.. Se simțea atât de străină de omul cu care se măritase! Odată sau de două ori, îi aruncă o privire timidă, dar el era atât de preocupat încât nici nu reamărcă. Judecând după cutele de pe frunte, gândurile sale nu păreau să fie prea vesele.

Numai când mașina ajunse în capitală, numai atunci el se întoarse spre ea.

— Măine plecăm pe continent, zise el, și ea simți cum inima i se strânge.

— Am crezut că vom rămâne toată săptămâna aici, Jeff. Începu ea, i-am spus lui papa..

— N'are importanță, replică el brusc.

Ea șovăi încă, apoi îi puse întrebarea care o frământa încă dela plecare.

— Jeff, ce mi-ai spus azi dimineață când ne întorceam dela biserică?... M'ai speriat.

— Adevărat? Ei bine, dacă nu ni se va întâmpla nimic rău, poți să te lauzi că ai avut noroc!..

— Cât te-ai schimbat... eu.., eu nu voiam să mă mărit cu tine... dar tu tineai atât de mult la aceasta.., și tata la fel.

— Ținea mult ca soțul tău să facă parte din societate bună și să fie bogat. Când ți-am spus azi dimineață, că-i voiu juca un renghiu tatălui tău, știam ce spun. Presupun că știi că este un excroc.

Fața încântătoare a fetei se înroși, apoi deveni palidă.

— Cum îndrăznești?... Minți, știi prea bine că minți!..

Jeffrey Legge oftă obosit.

— Știi că mai am multe să-ți spun, zise el. Dar ar fi mai bine să așteptăm până vom ajunge la hotel.

Tăcerea se așternu din nou, și nu fu întreruptă decât atunci când ajunseră la hotel și când ușa apartamentului lor se închise după ei.

— Să vorbim acum, făcu el aruncând pălăria pe un scaun, eu nu mă numesc Floyd, ci Jeff Legge. Tatăl meu a ieșit din ocnă acum șase luni, și Peter a fost acela care l-a băgat mesa, căci el, Peter Kane, este un hoț. Se specializase în devalizarea băncilor. Acum cincisprezece ani, a dat împreună cu tatăl meu o lovitură de maestru, de pe urma căreia s'au ales cu un milion de dolari. Dar tatăl tău și-a

trădat tovarășul și părintele meu a fost condamnat la 20 de ani.

— Nu-i adevărat, făcu ea cu indignare. Tot ce spui este o minciună. Tatăl meu a fost un comerciant cinstit și n'a călcat nici odată legea. Și apoi este incapabil să-și trădeze un prieten.

Răspunsul ei păru că îl amuză pe Jeff.

— Nu zău? Tatăl tău comerciant! E cea mai grozavă glumă pe care am auzit-o! Tatăl tău este un simplu hoț. De altfel și Craig o știe. Cum dracu îți închipui ca un comerciant să fie prieten cu un «sticlete». Nu face mutra aceasta uimită, «sticlete» înseamnă detectiv. Hotărât. Peter ți-a neglijat mult educația.

— Craig știe, repetă ea mecanic, Craig știe că tata este.. Ah! nu te cred. Minți! Și apoi pentru ce te-ai însurat cu mine?..

Brusc, înțelese adevărul și rămase în picioare, tremurând de spaimă în fața omului care surâdea.

— Incepi să înțelegi? Am așteptat timp de douăzeci de ani. Acum ia telefonul, cheamă-l și spune-i ceeace ai aflat, spune-i că visurile sale frumoase s'au prăbușit!..

— Te va ucide.

— Va încerca sunt sigur, dar eu sunt mai voinic decât el; dar cheamă-l, draga mea.

Intinse brațul, dar ea îl respinse cu bruschete.

— Așadar... aceasta îți este răzbunarea?

El înclină capul.

— Dar Johnny... Johnny nu știe nimic?

Fața bărbatului pâlî. Ea crezu că înțelege.

— Știe, și totuși te-a lăsat să pleci. Dealtfel este unul din ai noștri și noi între noi nu ne vîndem niciodată. Unul din ai noștri! repetă el mecanic.

Ea se așeză și își acoperi fața cu mâinile.

El crezu că va plânge, dar, când își ridică capul, ochii îi erau uscați, și, lucru curios, calm și liniștit.

— Johnny te va ucide, zise ea liniștită. Nu m'ar fi lăsat să plec.. dacă ar fi știut. Sunt sigură.

Fu rândul lui Jeff Legge să se simtă prost; calmul tinerei fete îl impresiona. Ceeace spunea era categoric. Instinctiv, privi în jurul lui ca și cum s'ar fi temut să nu-l zărească pe Johnny Gray. Absurditatea acestei idei îl făcu să tresară, și ridică din umeri.

— Johnny! rânji el. Deabea a ieșit din închisoare, ce vrei să poată face?

Înaintă puțin și îi puse mâinile pe umeri:

— Acum, draga mea, zise el, nu-ți rămân decât două alternative: să-ți telefonezi lui Peter, sau să ieși lucrurile așa cum sunt.

— Voiu telefona tatălui meu, grăi ea ridicându-se, dar înainte de a ajunge la aparat, el o cuprînse de talie.

— Nu vei chema pe nimeni, spuse el. Dacă m'am înjosit să mă însor cu fata unui bandit bătrân, n'am făcut-o de pomană; Marney, sărută-mă; până în prezent manifestările tale de iubire n'au fost prea numeroase, și trebuie să recunoști că n'am fost prea exigent.

O cuprînse brusc în brațe, și încercă să-și apropie buzele de ale ei, dar ea își ascunse fata în haina sa, până când el o respinse cu bruschete înapoi:

— Vei fi a mea, Marney. Nu uita că ești soția mea... în fața legii și că nimeni nu ne poate separa.

Tânăra fată privi neliniștită în jurul ei. Apartamentul pe care-l închiriasse Jeffrey cuprindea trei camere: aceea în care se aflau, apoi, la dreapta, un buduar și, la stânga odaia de culcare. Cele trei camere comunicau între ele și toate trei răspundeau în coridor.

Jeff înaintă amenințător...

Îi cuprînse capul între mâinile sale și-și apropie obrazul. Cu energia disperării, ea reuși să se degajeze, sări spre ușa buduarului, o deschise, și rămase stupefiată în prag.

În fața ei se afla o femeie. Era înaltă, puternică și avea părul roșu. După uniformă pe care o purta se vedea că era camerista hotelului, și după accentul ei se ghicea că venea din țara Galilor.

— Ce cauți aici? întrebă Jeff. Șterge-o!

— Pentru ce îmi vorbești astfel? Sunt camerista apartamentului d-voastră.

Marney zări o șansă de salvare, și, repezindu-se în cameră, trânti ușa, în urma ei, și o închise cu cheia.

CAP. X.

AMENINȚAT CU MOARTEA

Jeff Legge rămase la început ca buimac, apoi se repezi cu toată puterea asupra canatului, dar acesta nici nu se clinti. Apucă receptorul, dar își schimbă gândul. Nu voia să provoace un scandal și nici să-și facă cunoscut numele. Era mai bine să încerce prin șiretenie.

— Haide, Marney, fi rezonabilă, zise el lovind în uşe. Am glumit. Te rog să mă crezi.

Ea nu răspunse. Işi aminti brusc că avea un telefon în buduar. Va îndrăzni să-şi cheme tatăl? Auzi sgomotul unei chei în uşe, care dădea spre coridor.

Se repezi înainte şi sosi tocmai la timp să vadă camerista ieşind.

— Bagă de seamă, strigă el furios, ceeace de altfel nu avu nici un efect asupra servitoarei.

— N'am obiceiul să fiu tratată astfel. Lucrul meu mă chema în buduar. Dacă veţi continua în felul acesta veţi avea legea în contra d-voastră.

Jeffrey aşteptă ca ea să dispară, apoi sună valetul.

— Aş putea să am încă o cheie, făcu el amabil. Soţia mea ar dori una.

— Bine, domnule, imediat.

Reveni câteva minute mai târziu. Era dezolat, dar nu existau chei duble.

Jeffrey închise uşa cu grije şi se îndreptă spre odaia în care se închisese tânăra fată.

— Marney! strigă el, fi rezonabilă..

— Sunt, răspunse tânăra fată.

— Vino să vorbim.

— Nu, mulţumesc, îmi place mai mult aici.

Urmă o tăcere.

— Dacă te întorci la tatăl tău, te voi urma şi îl voi ucide, poţi fi sigură de aceasta. Gândeşte-te bine, apăsă el.

— Imi promiţi că mă vei lăsa singură?

— Nu promit nimic. Marney, nu poţi rămâne toată ziua închisă. Cum vei face să mănânci?

— Mi se va aduce dejunul aici.

— Dacă nu ieşi în seara aceasta, va suferi tatăl tău.

Deşi nu primi nici un răspuns, era convins că ea nu va încerca să comunice cu tatăl ei, cel puţin în noaptea aceea. Restul nu avea nici o importanţă.

Apucă receptorul pentru a-l chema pe bătrânul Legge, dar acesta nu era acasă. Un sfert de oră mai târziu, în timp ce termina de băut a doua sticlă de şampanie, telefonul sună.

— Face fasoane, făcu el cu o voce joasă povestindu-i tot ceeace se întâmplase.

«Mai la urma urmei trebuia s'o afle odată, adăogă el grăbit.

— Ai fost un idiot, răspunse bătrânul.

— Trebuie să vi să mă ajuţi, replică Legge, dacă ea

telefonează lui Peter va ieși o dandana mare. Mai mult, este aici o cameristă care ne-a văzut certându-ne. Marney trebuie să-i fi povestit că sunt o brută, și eu nu îndrăznesc să spun nimic acestei femei de teamă ca să nu provoace un scandal. Și Johnny..

— Nu te mai sînchisi de Johnny, tălă scurt Emanuel.

Apoi, după o scurtă pauză, reluă:

— Ia forma broaștei și spune-mi dacă cheia se află pe dinăuntru. Dar va trebui să aștept¹ ca să adoarmă.

După o jumătate de oră, îi sosi un pachet. Jeff găsi înăuntru două mici instrumente pe care le încercă pe ușa din odaia de dormit. La ora cinci, auzi niște voci și un sgomot de farfurii în odaia lui Marney.

În clipa aceasta, clopoțelul telefonului sună. Era portarul.

— O doamnă întreabă de d-voastră, domnule. Spune că este foarte important.

— Cum o cheamă?

— Miss Lila.

— Lila! Spune-i să urce, zise el și trase cu grijă pe deaia de catifea care masca ușa buduarului.

— Ce-i, Lila? întreabă el, când fosta cameristă ¹ntre.

— Unde este Marney?

El arată spre odaie.

— Ai încuiat-o?

— Spune mai bine că s'a încuiat singură.

Ochii tinerei fete se măriră.

— Nu ți-ai pierdut timpul, Jeff.

— Nu face pe ¹dioată. I-am spus pur și simplu cine sunt și ea a luat totul prea în tragic. Acum, spune, ce este?

— Peter Kane a plecat din Horsham cu un revolver în buzunar.

Jeffrey îngălbeni.

— Ia loc și povestește.

— După plecarea ta, eu m'am urcat în camera mea căci nu mă simțeam bine. Tu erai cu altă femeie și...

— Mai departe, tăie el scurt.

— Deabea intrasem, când îl auzi pe Peter în camera sa, care se află exact sub a mea. Vorbea singur. Nu puteam să aud, deaceia coborî și deschisei puțin ușa. Tocmai își strecura un brownîng în buzunar. Am coborât la parter, și nu mi-a plăcut deloc privirea sa, căci prevestea moartea. Porunci să i se aducă mașina, dar nu plecă decât peste o jumătate de oră.

— Ce a făcut în acest interval?

— A scris. N'am putut să aflu ce. Am încercat să-ți telefoniez dar tu nu sosisese încă.

— Cum ai venit?

— Cu un taxi.

— Nu te-ai întâlnit cu Peter?

— Nu.

Jeff își rodea unghiile.

— Povestea cu revolverul nu-mi place deloc. Așteaptă. Apucă receptorul și-l ceru din nou pe tatăl său.

— Va trebui să mă protejezi, zise el, Peter știe ade-
vărul.

O pauză lungă.

— Sunt sigur că i-a vorbit Johnny, făcu Emanuel. Nu te mișca. Voiu posta doi oameni la fiecare intrare a hotelului și dacă Peter își arată vârful nasului, s'a sfârșit cu el.

Jeff agăță încet receptorul și se întoarse spre tânăra fată.

— Mulțumesc, Lila, ai făcut pentru mine ceea ce trebuia.

— Un moment, replică aceasta. Mi-ai spus că te căsătorești numai așa de formă... dar încep să mă îndoiesc.

— Ceea ce demonstrează că ești o femeie inteligentă.

— Că sunt?... Jeff, nu vrei să spui...

— Că am o femeie încântătoare și că micul nostru roman s'a sfârșit — replică aceasta cu calm.

— Jeff, tu mă crezi prea proastă. Tatăl tău m'a spus că toate acestea n'aveau decât un scop, să-l siliți pe Peter să vă dea niște bani... 40.000 de lire.

— Da, și până una alta i-am luat și fiica. Nu este nevoie să fi atât de melodramatică, Lila.

— Și timp de șase luni am dus o viață de sclavă pentru a ajunge să-mi spui că micul nostru roman s'a sfârșit! Bagă de seamă, Jeff, mă voi răzbuna sau nu mă numesc Lila.

— Este un fapt, făcu acesta cu calm. Te numești Jana în afară de cazul că m'ai mintit. Haide, Lila, fii inteligentă. Am pus 500 de lire de o parte pentru tine...

— În bilete veritabile, sper, rânji ea. Nu, nu va fi așa cum vrei tu, jupâne Jeffrey Legge. M'ai înșelat dela început până la sfârșit, dar îți vei ține promisiunea sau...

— Nu-mi spune că mă vei denunța, făcu Jeffrey, cu un aer liniștit. Tu nu știi mai mult ca Johnny Gray spre exemplu. Cât despre soția mea, ea știe cine sunt, deci nimic de făcut pe partea aceasta.

Luă portofoliul și aruncă un teanc de bancnote pe masă.

— Ține asta pentru tine, și la revedere, frumoaso.

Ea luă banii și-i împături cu grije. Ochii ei svârleau fulgere și fața îi era palidă ca ceara. El se aștepta chiar ca ea să se arunce asupra lui. Dar nu se întâmplă nimic. În pragul ușii, ea se opri:

— Sunt trei oameni care-ți vor pielea, Jeffrey Legge : Reeder, Johnny și Peter. Și dacă ei nu vor reuși, mai sunt și eu.

Trânti ușa în urma ei; Jeffrey se așază să citească ziarul cu satisfacția unuia care a scăpat de o corvoadă.

CAP. XI.

OMUL CENUȘIU

Pe una din străzile cunoscute din Brockley, trăia un om care părea că nu are nici o ocupație precisă. Era înalt și slab, cu ceva straniu în personalitatea sa. Era văzut foarte puțin în timpul zilei și curioșii nu isbutiseră să afle decât foarte puține lucruri din viața sa. Adesea, era întâlnit în zorii zilei pe drumul dinspre Brockley, venind probabil din Londra. Era cunoscut sub numele de Mr. J. G. Reeder; plăcuri mari oficiale îi soseau pe acest nume, și deaceia se trase concluzia că era în serviciul guvernului. Până la vizita lui Emanuel Legge, chiar în după amiaza aceia, nimeni nu-și mai amintea să fi văzut la el un mosafir. Emanuel, la ieșirea sa din închisoare, își dăduse repede seama de situația fiului său. Într-o zi sau alta, Jeffrey trebuia să cadă în mâinile poliției. Deaceia se hotărâse să pareze de mai înainte această eventualitate. Această hotărâre nu avea nimic măgulitor pentru poliție.

Emanuel se servise de mai multe ori de detectivi tineri și chiar și de câțiva mai în vârstă.

Singura lui supărare era că nu cunoștea prea bine Service Secret, care se înființase în timpul cât el fusese la închisoare. După el, Mr. Reeder era mai mult în solda băncilor particulare decât în cea a guvernului.

Maxima sa din totdeauna era să apuce taurul de coarne; deaceia când isbuti însfârșit să-l «situeze» pe Mr. Reeder, fapt care-i răpi mai multe luni, se decise să meargă să-l vadă.

— Mr. Reeder este ocupat, zise o femeie de vârstă mijlocie care deschise ușa, și apoi domnul nu obișnuiește să primească vizite.

— Vrei să-l anunți, făcu Emanuel cu cel mai frumos surâs al său, că Mr. Legge ar dori să-l vadă în privința unei chestiuni particulare.

Ea-i închise ușa în nas și-l lăsă să aștepte atâta, încât își zise că până și numele său nu-i folosise la nimic. Dar se înșela. Ușa se deschise din nou și el fu condus la primul etaj.

Casa părea confortabilă și bine mobilată. Odaia în care fu introdus avea ceva sever și oficial. În dosul unui birou ședea un om slab cu înfățișarea tristă. Îi dădu între cincizeci și șasezeci de ani. O pereche de ochelari mari erau așezați pe nasul său. Părul său avea culoarea aceea particulară pe care o au roșcovanii, când încep să încărunească, și urechile sale îndepărtate, complectau înfățișarea curioasă a acestei fizionomii.

— Bună ziua, Mr. Legge, zise omul ridicându-se pe jumătate și întinzându-i o mână rece și fără viață, luați loc, vă rog. Îmi este cunoscut numele d-voastră dar nu-mi mai amintesc unde l-am auzit.

— Am venit să vă dau câteva informațiuni, Mr. Reeder, care, cred, că vă vor fi foarte folositoare. Știți că am fost la închisoare în urma unei trădări nerușinate.

— Da, da, făcu Mr. Reeder cu vocea sa blândă, îmi amintesc, Legge, Legge? Nu aveți un fiu?

— Am un fiu, cel mai bun din lume, făcu Emanuel cu ardoare.

— N'a avut nici odată vre-o supărare?

— Nici odată, protestă bătrânul Legge.

— Cu atât mai bine, răspunse Mr. Reeder, este un noroc.

În timpul întrevederii, se juca mereu cu telefonul așezat la dreapta sa.

Acest tic, amuzant la început, sfârși prin a-l enerva pe interlocutorul său.

— Am înțeles, Mr. Reeder, reluă Emanuel, că lucrați pentru guvern... în slujba poliției.

— Nu în slujba poliției. Nici nu cunosc aproape agenții. Îi întâlnesc doar pe stradă și le admir puterea și tinerețea. Frumos lucru și tinerețea asta. Trebuie să fiți mândru de fiul d-voastră, Mr. Legge.

— Este un băiat bun, făcu Emanuel repede.

— Ce face?

— Agent de export.

— Adevărat, zise celălalt clătînând capul.

Legge nu știa dacă era impresionat sau numai nerăbdător.

— În timp ce eram la Dartmoor, reluă virtuosul Emanuel, am întâlnit mulți oameni care mi-au displăcut căci eu eram nevinovat și numai datorită unei conspirațiuni...

— Ah! îngratitudinea, îl întrerupse Mr. Reeder. Ce lucru trist! Cât trebuie să vă fie de recunoscător fiul dumneavoastră că l-ați crescut în cinste, în ciuda slăbiciunilor proprii!

— Acum, Mr. Reeder, reluă interlocutorul său cu hotărâre, sunt un om cinstit și am venit să vă cer un sfat. Am auzit că fiul meu este bănuît că ar fi fost amestecat în fabricarea biletelor false de bancă. Nici odată în viața mea n'am resimțit un șoc mai puternic. M'am gândit imediat că cel mai bun lucru ce am de făcut este să viu să mă sfătuiesc cinstit cu d-voastră. Sunt atâția oameni care se înșeală!... Mai zilele trecute, Mr. Reeder (își sprîjinise coatele pe birou și coborî vocea), mai zilele trecute, mi s'a afirmat că sunteți într'o jenă financiară și că..

— Oh! Numai în mod trecător, murmură Mr. Reeder, se întâmplă așa ceva ori căruî om.

— Presupun că nu sunteți prea bine plătit. Imi dau seama de îndrăzneala mea, dar ca om de lume, mă veți înțelege. Câte odată, persoane din societatea cea mai bună îmi spuneau: Ai putea, Mr. Legge, să-mi împrumuți, 1000 sau 2000 de lire? Lucrul era simplu și posibil.

Își înfundă mâna în buzunarul său și scoase un teanc de bancnote. Timp de o secundă Mr. J. G. Reeder privi teancul, apoi luă bancnota de deasupra, o pipăi, o răsuci și o privi la lumină cu mult interes.

— Este veritabilă, zise el, și o înapoie cu o ușoară ezitare.

— Când unul din pretenții mei se află în jenă financiară, continuă Legge cu emfază, îi spun pur și simplu: «Dacă aceasta îți poate fi de folos...

— Și dacă aceasta s'ar întâmpla într'advăr?

— Ei bine, făcu Legge, cred că și omul cel mai solvabil poate să fie la un moment dat la ananghie, și banii i-ar permite să se refacă!

— Cât de delicat sunteți! Mr. Reeder părea adânc mișcat. Sper că i-ați impus fiului d-voastră aceste excelente principii. Ce noroc pe el să aibe un asemenea tată!

Emanuel îl blestemă printre dinți.

— Ați spus 2000 de lire, reluă Mr. Reeder. Dacă ați fi spus 5000?.

— Am spus 5000, făcu Emanuel repede.

— În acest caz, 3000 sunt false, căci n'ati retras decât 2000 de lire dela banca d-voastră azi dimineață, în bilete de câte o sută de lire, seria 61, 19721 până la 19740. Restul poate că vi i-a dat Jeff Legge, actualmente proaspăt însurat!

Cât despre svonurile care v'au făcut să veniți la mine, mă veți scuza, dar am ținut «mult» să vă văd... La revedere, Mr. Legge. Sper că veți nimeri și singur drumul.

Legge se ridică.

— Voiam numai să vă spun, Mr. Reeder..

— Spuneți mai bine servitoarei mele, murmură Reeder încetisor, fără să ridice capul. Orice poveste fantezistă o pasionează. La revedere, Mr. Legge.

CAP. XII

CAMERA 13

Când Emanuel Legge se înapoie acasă, era ora șapte seara. Trebuia să-l avertizeze pe Jeff, pentru ca acesta să părăsească țara cât mai curând posibil. Aluziile repetate ale lui J. G. Reeder îl nelinișteau foarte mult. Peter nu sosise încă la Charlton, căci desigur că omul pe care-l postase acolo l'ar fi avertizat.

Pe la opt, un băiețel îi aduse o scrisoare. Pe plic se afla scris simplu «E. Legge».

Scrierea era aceea a lui Meuyer locotenentul «Marelu¹ Tipograf». Omul era primitiv și incult dar absolut demn de încredere.

Plicul conținea șase pag¹ni, umplute cu o scriere strânsă, plină de greșeli de ortografie. Emanuel ceti pentru a douăsprezecea oară conținutul și fața sa deveni pământie de groază.

Emanuel Legge cunoștea un club în West End al cărui membru era. Acest club, care nu se asemana cu celelalte, ocupa al treilea și al patrulea etaj al unui imobil, restul aparținând unui restaurator italian. Nici o seară nu ducea la etajele superioare, ceea ce era pe placul membrilor lui Highlow - Club.

Ei intrau printr'un gang îngust care se afla lângă restaurant, apoi grație unui ascensor se urcau până la etajul al treilea. Pentru anumii membrii, exista o scară de incendiu plasată în afara casei, spre curte și de care aveau oricând dreptul să se servească. Una din ferestre rămânea întredeschisă în acest scop ziua și noaptea.

Din curte, se putea ajunge într'o stradă transversală printr'o porțiță mică practică într'un zid și cunoscută numai de inițiați.

O terasă fusese amenajată pe acoperiș dar nu servea niciodată membrilor clubului, în timp ce pivnițele le erau

rezervate, ceeace îl jenase mult pe proprietarul restaurantului care fu silit să construiască în curte un șopron pentru a-și plasa acolo vinul.

Când ieși din ascensor, Emanuel Legge fu salutat respectuos de portar, care era așezat în spatele unui birou în obscuritate. În realitate, Emanuel era proprietarul clubului și fiul său se ocupase de această întreprindere în perioada de timp cât el fusese în închisoare.

Portarul, care era un fost campion de box (acestul fapt își datora dealtfel serviciul), îi ieși înainte.

— Cîne dintre membri se află acum sus? întrebă Legge.

Omul pronunță câteva nume.

— Arată-mi registrul de intrare, și omul îi întinse un volum mic roșu. Bătrânul întoarse paginile și se opri brusc.

— Bine, murmură el închizând registrul.

— Așteptați pe cineva, Mr. Legge? întrebă portarul.

— Nu, pe nimeni.... Numai vezi că mă întrebam....

— Am aflat că Mr. Jeffrey s'a însurat astăzi, domnule. Sunt sigur că toată lumea l-a urât toate fericirile posibile.

— Foarte amabil din partea ta, murmură Emanuel cu un aer distrat.

— Luați masa aici, domnule?

— Nu, am venit numai să văd.

Se urcă în ascensor și portarul îl privi coborând cu plăcere. Era ora opt și jumătate. Luminile începură să se aprindă pe străzi, când Emanuel se îndreptă spre Bleafterbury Avenue.

Printr'o întâmplare, se afla în colțul unei străzi transversale, când îl zări pe Peter Kane. El remarcă, că acesta era în ținută de seară. Kane era absorbit de gândurile sale. Privea în mod mecanic în jos. Legge îl urmări de departe. Ajuns în fața clubului, Peter se opri, privi o clipă împrejur, apoi intră. Urmăritorul său începu să râdă. În seara aceea, gândi el, clubul trebuia să provoace o senzație dezagrabilă lui Peter.

Aici îl văzuse pentru prima dată, pe tânărul ofițer canadian pe care îl «salvase». Acesta într'adevăr jucase cu niște trișori. «Recunoscător» tânărul om se dusese câteva zile mai târziu, să-l viziteze pe Peter, pentru a-i mulțumi... Era atât de ușor să-l înșele pe Peter.

Așteptă ca silueta lui să dispară în ceață, apoi se întoarse. Cu toate acestea, simtea că o primejdie iminentă îl amenința pe fiul său.

Bătălia urma să se dea în noaptea aceea. Ei erau trei: Reeder, Johnny, Peter Kane contra lui, dar el, avea în

schimb o ostatecă, de o valoare înestimabilă: pe Marney Legge.

Deabia dispăru, că o altă persoană intră în club și, cu toate protestările oamenilor din ascensor, insistă să urce. Portarul avertizat o aștepta sus.

— Unde este Emanuel? întrebă ea.

— Abia a plecat.

— Nu este adevărat, l-aș fi întâlnit!

Era foarte agitată și portarul crezu că înțelege motivul acestei agitații.

— Este ziua nunții astăzi? Lila, întrebă el cu un ton vesel. Șampania trebuie să fi curs în valuri. Dar nu-i un motiv să-te necăjești. Spune-mi pentru ce-ai venit? Mr. Legge a poruncit să nu te las să intri cât timp vei fi în serviciul lui Kane.

— Unde este Emanuel? întrebă ea.

— Ți-am spus că a plecat. Ce femeie? Nu crezi niciodată pe nimeni.

— S'a înapo'at la hotel?

— Nu știu. Acum trebuie să plec. Ar putea să vie cineva. Johnny Gray a fost ieri seară aici, și este bun prieten cu Peter.

— Johnny știe cine sunt zise ea cu nerăbdare. Dealtfel, am venit să-l caut pe Peter.

Rămase câteva secunde nehotărâtă, apoi brusc sări în ascensor și coborî.

Clubul era instalat în mod bizar, căci un avea nici o cameră comună. Patrusprezece sufragerii și o sală elegantă de joc constituiau localul. Clubul servea ca loc de adunare pentru membrii săi și câteodată chiar de refugiu. Maniera în care se păstrau secretele poate fi ilustrată prin aceea că Peter Kane făcuse parte din acest club timp de doi ani, fără ca să știe că era condus de fostul său complice și că era girat de fiul acestuia în timpul absenței lui Emanuel. De altfel, Peter venea destul de rar pe acolo.

Portarul fu ocupat până la nouă și jumătate. Apoi își privi ceasul.

— Zece fără douăzeci și cincă, zise el și apăsă pe un buton.

Apăru un chelner.

— Du o sticlă cu vin la 13, zise el. Omul îl privi cu surprindere.

— La.... Nr. 13?

Da, confirmă portarul.

— — — — —

Jeffrey luă masa singur. Această situație un-i plăcea deloc. În călătorie de nuntă, soț¹ și el mâncau fiecare separat despărțiți printr'o ușa încuiată cu cheia. Dar el știa să aștepte. Incercă din nou cleștele pe care l¹ trîmîsese tatăl său, asupra ușii camerei de dormit. Cheia se răsuc¹ cu ușurință.

Aprînse a patra țigară și eș¹ pe balcon. Făcuse rău că nu rămase în cameră căci ar fi auzit un sgomot ușor de veselă în budoar, și, o clipă după aceea, sgomotul unei chei care se învârtea în broască, apoi . . . după o pauză lungă . . . un sgomot de pași. Era ora teatrului. Mașini treceau în direcția lui Haymarket; un restaurant din față era ilum¹nat!

Era inutil s'o mai supravegheze pe Marney de aproape, căci jos erau oamenii pe care tatăl său îl plasase pentru a-l proteja. Rânji. Peter nu știa nimic, căci astfel ar fi fost de mult acolo. Cât despre Johnny.. Emanuel îl făcuse să înțeleagă că acesta nu mai prezenta nici o primejdie. Dar dacă Peter știa, pentru ce nu venise încă? . . .

O oră după aceea, se înapoie în cameră și se apropie de ușa budoarului.

— Marney, strigă el încetisor.

Nu primi nici un răspuns. Bătu în ușa.

— Marney, vreau să-ți vorbesc. Nu-¹ nevoie să deschizi ușa, vreau să te întreb ceva.

Nu primi nici un răspuns. Apăsă pe mâner, dar ușa era închisă.

— Ești acolo? întrebă el din nou, dar ea nu răspunse nimic.

Scoase cleștele din buzunar, și, introducându-l în broască, răsuci cheia, apoi brusc deschise ușa.

Odaia era goală, la fel ca și baia. Se repezi spre ușa care dădea spre coridor, dar era închisă cu cheia pe dinafară și cheia rămăsese în broască. Se înapoie repede în salon și, de acolo, trecu pe coridor. Il întâlni pe băiatul de serviciu.

— Doamna, domnule?.. A ieșit..

— Când? imbecilule, unde a plecat?

— Nu știu, domnule. Am văzut-o pe coridor.

Jeffrey se repezi spre scară sărind câte patru trepte deodată. Nimeni nu văzuse pe tânăra femeie, nici oamenii de serviciu, nici portarul. Se năpusti afară și găsi pe unul din tovarășii săi.

— N'a eșit pe aici, făcu omul. Mai există o altă eșire pe Pall ball, Jimmy Lond păzește acolo.

Dar celălalt n'o zărise nici el. Jeff intra și chemă pe

— Nu există o altă eșire, domnule, în afară de cazul dacă n'a apucat-o pe scara de serviciu.

— Blestemata aceea de camer¹stă, exclamă Jeffrey. Unde este? Aș putea s'o văd? întrebă el pe director.

— A părăsit serviciul, chiar azi după amiază, domnule. Pot să vă fiu folositor cu ceva? Poate că doamna a eșit să facă o plimbare; cunoaște Londra?

Jeff nu-i răspunse. Se urcă în odaia părăsită și făcu o inspectie rapidă. Valiza tinerei fete, nu se mai afla acolo, dar o bucată de hârtie care se afla pe o etajeră îi atrase atenția. O luă și citi cele câteva rânduri pe care le conținea. Ochii săi sclipiră. Indoi cu grijă hârtia și o strecură în buzunar. Apoi, se așeză pe un fotoliu, cu picioarele încrucișate, cu mâinile în buzunare.

Era aproape noapte, când se ridică.

«Camera No. 13, va oferi câteva surprize în noaptea aceasta» murmură el.

CAP. XIII

CRIMA.

— Parker, zise Johnny în timp ce se îmbrăca, ai ucis vreodată un om?

— Nu, domnule, răspunse acesta cu gravitate. Când eram tânăr am călcat odată o pisică cu bicicleta.

— N'ai ucis niciodată un om? Și n'ai avut niciodată această dorință?

— Nu, domnule, nici nu m¹-a trecut prin mînte, răspunse valetul după câteva secunde de gândire.

— Este foarte plăcut, Parker. Există un buzunar pentru revolver în....

— Da, iată-l. Și sunt dezolat, domnule. Căci vă deformează haina.

— Nu te agita pentru haina mea. Nu iau cu mine port-țigaretul.

— Un obiect mai mare ar umfla buzunarul, domnule, făcu Parker, și Johnny nu împinse discuția mai departe.

— Du-te și caută-mi o maș¹nă, porunci el.

Când Parker reveni, își găsi stăpânul complet îmbrăcat. Johnny, coborî din taxi în Shaftesbury Avenue și se îndreptă spre club. Era întunerec. Suna tocmai ora nouă și jumătate când el traversă Piccadilly.

Membrii lui Highlow promiseseră că nu se vor lăsa conduși niciodată până la club și nici un sofer nu cunoștea adresa.

Exact în clipa în care sosea, zări pe cineva care traversa strada. Nu-i fu greu să-l recunoască pe Jeff Legge. Ar fi fost foarte jenant pentru Johnny să se găsească cu el în ascensor, de aceea se înapoia pe drumul pe care venise.

Jeff era foarte grăbit. De cum sosi, puse mai multe întrebări.

— Nu, domnule, n'a venit nimeni. Dacă e nevoie, îi voi trimite la d-voastră. Unde veți fi? Am fost obligați să cedăm propria dumneavoastră cameră. Toate sunt ocupate în noaptea aceasta, și Mr. Legge n'a făcut nici o obiecțiune.

— Nu te interesează, îl repezi Jeff. Arată-mi condica. După ce se uită în condică, reluă vorba:

— Bun. Acum, spune-mi cine sunt aici...

— Mr. George Kurlu cu niște prieten la No. 3, Mr. Bor Albutt și două tinere femei la No. 4...

Când ajunse la No. 13, Jeff Legge îl opri.

— Știu. Perfect. Nu te îngrij de mine.

Merse dealungul coridorului și se opri în fața unei uși, care purta No. 13. O sticlă de vin și două pahare erau așezate pe un covoraș roșu.

Camera era de mărime mijlocie, mobilată cu un divan, patru scaune și un fotoliu. Un bufet mic, era așezat lângă un perete. Odaia era lumînată feeric. Fiind prea mare lumina, stinse toate becurile și nu lasă să ardă decât unul. Apoi se așază, cu spatele întors spre ușă, cu ochii fixați asupra căminului.

Deodată, auzi tăcănitul ușii ascensorului și surâse. Johnny ieși din cușcă și făcu un semn amical portarului.

— Bună seara, Căpitane, făcu acesta cu un surâs larg. Sunt încântat că vă revăd. N'am fost erii aici când ați venit.

— Mereu aceiași oameni?

— Da, domnule.

— Nimic nou. Nici o supărare.

— Nu. Eri a fost Omul Cenușiu pe aici. A luat masa, n'a zis nimic și a plecat. Am impresia că sunt zile când nu prea este cum trebuie, făcu portarul lovindu-se pe frunte, cu un gest semnificativ.

— Nu știu dacă este un detectiv, făcu Johnny neglijent. După câte am auzit, n'are nimic aface cu poliția.

— Ceva particular? întrebă celălalt cu un aer dezamăgit.

— Nu știu. În orice caz, nu te va plăti nici pe tine nici pe ceilalți membri. Este cineva sus?

— Cineva pe care-l cunoști foarte bine este aici, făcu portarul pe un ton semnificativ.

— M'as fi mirat de contrariu, replică Johnny râzând. Nu te îngriji de mine...

Jeff își privi ceasul. Era zece fără un sfert.

Camera No. 13 — Marney era soția sa!

Sângele i se urcă în față, umflându-i vinele. Va plăti ea! Il ajutase pe bătrân cum ar fi făcut în orice ocazie, dar niciodată nu avusese un plan atât de l'impede ca în acest moment.

«Tărăște-o în noroiu», zisese Emanuel și el era hotărât s'o facă. Cât despre Johnny Gray... ușa se deschise încet-țisor și o mână înarmată cu un browning se arată. Auzi sgomotul ușii, dar nu întoarse capul.

Apoi...

«Bang!»

Jeff simți o durere insuportabilă, și căzu în genunchi. Încercă de două ori să se ridice, apoi, cu un mârâit surd, se prăbuși cu capul înspre cămin.

CAP. XIV

PATA DE SÂNGE.

În hall, portarul ridică capul și ascultă:

— Ce a fost? întrebă el pe băiatul dela ascensor.

— N'am auzit nimic, făcu celălalt. A trântit cineva o ușă.

— Probabil, zise portarul, reluându-și condica. Era pe cale de a transcrie numele persoanelor care se aflau în club, cu creionul, căci uneori membrii clubului, doreau ca prezența lor să nu fie divulgată.

O tăcere adâncă domnea în camera No. 13. Un fum ușor albastru se risipea încet-țisor.

Ușa se deschise puțin mai mult și Johnny Gray intra, ținând mâna dreaptă în buzunar.

Străbătu încet-țisor, odaia și se apropie de corpul întins pe jos. Apoi, băgă mâinile în buzunarele mortului. Găsi ceva, pe care-l duse la lumină, îl citi și-l puse în buzunar. Eși, închise ușa cu grije și reveni în hall.

— Nu rămâneți, căpitane? întrebă portarul surprins.

— Nu, nu cunosc pe nimeni. Este curios cum s'au schimbat membrii.

Omul era prea bine stilat pentru a pune vreo întrebare indiscretă.

— Scuzați-mă, căpitane zise el apropiându-se de Johnny

și aplecându-se ca să vadă mai bine. Aveți sânge la încheetura mâinii.

Scoase batista și șterse cu grijă pata. Apoi privirea sa se încrucișă cu aceea a tânărului om.

— Nimic grav, căpitane?

— Nu pot să-ți spun, făcu Johnny.

— Bună seara.

CAP. XV

INCEPUT DE ANCHETA

Ultimul dintre invitați dispăruse, când sosi poliția, a proape în același timp cu mașina ambulanței și cu inspectorul Craig. Medicul examinează corpul.

— Nu este mort, dar nu știu dacă va ajunge până la spital.

— Este o sinucidere?

— Nu, căci un om nu poate să-și tragă un glonte sub omoplatul drept. Glonțul a pornit dinspre usă.

— Crimă sau tentativă de crimă, făcu Craig, după ce ridicase corpul. Cineva a însemnat numele oamenilor cari au trecut pe aici. Tu, Stevens? zise el portarului. Arată-mi condica. Cine este Mr. Williams Brown din Toronto?

— Nu știu, domnule. A reținut o cameră prin telefon, și nu l-am văzut plecând.

— Se servesc întotdeauna de scara de incendiu? întrebă Craig cu un ton sarcastic. N'a mai venit nimeni pe aici? Cine este rănitul? L-am mai văzut cândva.

— Maiorul Floyd, domnule.

— Cine? Este imposibil. Maiorul Floyd este...

Era Floyd. Iși amintea acum. Floyd pe care-l văzuse chiar în după amiaza aceea, soțul Marney Kane!

— Ce făcea aici? Haide Stevens, fii cinstit căci altfel intri la apă.

— V'am spus tot ce știam, domnule, făcu Stevens cu un ton posac. Dar polițistul, îl privi cu un aer care nu lăsa nici o îndoială asupra intențiilor sale. Omul se hotărî.

— Dacă vreți să știți totul, ei bine!, era Jeff Legge. Floyd era un nume de împrumut.

— Cine? Jeff Legge? Fiul bătrânului Legge?

Stevens înclină capul.

— Chiar el. Eram numai doi cari o știam. Jeff nu lucrează ziua 'namiaza mare.

— Nu l-am văzut niciodată, admise polițistul, știam că

bătrânul Legge avea un fiu, dar nu ştiam că era hoţ!...

După o clipă de gândire continuă:

— Va trebui s'o anunţăm pe Mrs. Floyd. Doamne! fiica lui Peter Kane! Dar el nu ştia oare că fiica sa se mărită...

— Nu ştiu, făcu Stevens, dar după cât îl cunosc pe bătrânul Peter, ar fi preferat mai bine să-şi ucidă fiica, decât să i-o dea fiului lui Emanuel Legge, şi...

— Vino cu mine, zise Craig. Il luă de braţ şi îl conduse într'una din camere, unde dezordinea mesei indica fuga precipitată a ocupanţilor.

— Acum, adăogă el închizând uşa, povesteşte-mi tot ce ştii.

— Nu ştiu prea multe dar ştiu că de mult timp aveau ei un plan. Acum trei luni, într'o noapte când Peter a fost aici, îl făcură să creadă că Jeff era pe cale de fi trişat la cărţi. Peter nu-l văzuse niciodată şi eu însumi, nu ştiam în clipa aceea că era chiar Jeff. Auzisem vorbindu-se multe, ca de altfel toată lumea, dar, nu-l întâlnisem încă. Pe scurt Kane căzu în cursă. Il luă pe tânărul om cu el. Jeff era îmbrăcat ca ofiţer canadian, şi, bineînţeles că-i povesti o minciună. N'ar fi fost altfel fiul tatălui său!... Iată cum s'a introdus la Kane. Când am aflat de căsătorie, am crezut că Peter cunoştea adevărul.

— Nu, zise Craig încetîşor, el nu ştia nimic... Acum, spune-mi cine este Mr. Brown din Toronto. Mâna ta tremura când i-ai scris numele... ca şi când te-ar fi împins cineva. Cu alte cuvinte, tu descoperiseşi corpul cu mult înăinte.

Stevens nu răspunse.

— L-ai văzut leşînd. Cine era?

— Să mor pe loc... începu Stevens.

— Ți se va împlini dorinţa peste câteva luni, dacă vei continua să minţi. Cine este Mr. Brown?

Stevens mai lupta încă cu sine, când se auzi o voce în spatele lor :

— Johnny Gray !

Era Benny, băiatul dela ascensor, cel care vorbise.

Craig făcu să se audă un şuerat. În acest moment, cineva bătui în uşă, apoi un agent intră.

— Este jos o femeie, o femeie drăguţă. Cred că o cunoaşteţi, domnule.

— Nu-i Lila? strigă Stevens.

— Da. Să-i spun să urce?

— Da, porunci Craig.

Tânăra fată intră, cu ochii rătăciţi, cu mâinile tremurătoare.

— Este mort, hohoti ea. Pentru numele lui Dumnezeu, spuneți-mi... Ah! îl văd, este mort... Jeff, Jeff!

— Taci, făcu încetișor inspectorul. Nu este mai mort decât tine sau mine. Intreabă-l și pe Stevens. Nu are decât o rană ușoară. Ce s'a întâmplat? Ce știi despre afacerea aceasta?

Ea nu putu să răspundă.

— Este mort, gemu ea. Dumnezeule, ei l-au ucis! L-au văzut venind spre mine și l-au ucis!

— Dă-i un pahărel cu rom, Stevens.

Portarul apucă o sticlă ce se afla pe masă, umplu un pahărel și îi dăde să bea.

— Calmează-te, Lila. Ți-am spus că Jeff n'a murit. Ce înseamnă el pentru tine?

— Totul, mrmură ea. Tremura din cap până 'n picioare. M'am măritat cu el acum cinci ani... Nu, nu este adevărat, strigă ea aproape îndată.

— Haide, făcu Craig, n'am de gând să-l acuz de bigamie.. Continuă.

— M'am măritat cu el acum cinci ani. Bătrânul a vrut ca să-l însoare cu cealaltă, și mi-a promis o mie de lire. M'a plasat la Horsham pentru ca s'o pot supraveghea și să văd dacă nu-i scria lui Johnny. Nu mi-a plăcut planul lor, dar el mi-a jurat că se însoară numai ca să pună mâna pe banii lui Peter și eu l-am crezut. Și apoi, în seara aceasta, mi-a spus adevărul, știind că nu-l voi trăda. Este mort, nu-i așa? Sunt sigură că este mort!

— Dar ți-am mai spus odată că nu! A fost doar rănit ușor.

— Cine a tras?

— Asta aș vrea să știu și eu, făcu Craig! Dumneata?

— Eu! Privirea ei îngrozită îi servi de răspuns. Nu, nu eu, nu știam că se află aici; credeam că era la hotel. Totuși speram că va veni pe aici și l-am pândit toată seara, dar nu l-am văzut decât pe Peter.

— Peter? Era aici?

Ea clătină capul.

— Nu știu. Era pe stradă, l-am văzut de două ori.

Craig întoarse o privire strălucitoare și bănuitoare spre portar.

— A fost Peter aici? Mai există și un alt Brown în registrul vostru? făcu el pe un ton sarcastic.

— Nu, n'a fost. Puteți să-l întrebați pe băiatul dela ascensor.

Craig rămase pe gânduri.

— Peter cunoștea existența scării de incendiu? întrebă el.

— Da, dar nimeni nu s'a mai servit de ea.

Craig eși din odaie. Se opri în fața ușii dela camera No. 13. Exact în fața se afla o fereastră larg deschisă. Jos, se vedea scara. Încăleacă fereastră și privi în adâncime. Zări, în curte, o poartă care dădea spre stradă. Era larg deschisă, dar putea s'o fi deschis unul din cei doi polițiști cari se aflau în curte.

Se întoarse să-l caute pe Stevens.

— Poate că asasinul s'a servit de scară, zise el. La ce oră a venit Gray? Cine a sosit primul?

— Jeff, cu cinci minute înaintea lui Gray.

— Atunci!

— Am vorbit câteva secunde cu căpitanul, făcu omul după o clipă de ezitare. Apoi s'a îndreptat spre coridor.

— Și Jeff făcuse acelaș lucru, înaintea lui Gray?

Portarul dădu din cap.

— Un minut mai târziu... poate chiar mai puțin, am auzit un sgomot și am crezut că a fost trântită o ușă. Am atras chiar atenția băiatului dela ascensor.

— Și apoi?

— După patru sau cinci minute, a eșit căpitanul. Spunea că va reveni mai târziu.

— Nici un semn de luptă?

— Nici unul, domnule.

— Cred și eu, admise Craig, Jeff nu putea să se apere. Plânsetul tinerei femei, care era întinsă pe divan, le atrase atenția.

— A mai fost ea pe aici în astă seară?

— Da, și a trebuit s'o dau afară... Emanuel m'a poruncit să n'o las să intre.

Craig luă câteva notițe pe un carnet, apoi îl închise cu un sgomot sec.

— Stevens, ești liber, dar vei fi supravegheat. Vei închide clubul în noaptea aceasta și nu vei lăsa pe nimeni să intre. Voi lăsa doi oameni de pază aici.

Luă pe unul din oamenii săi la o parte.

— Trimite doi oameni să-l caute pe Johnny Gray, zise el. Locuște în Queen's Gate. Mă duc s'o anunț pe tânăra soție, și apoi va trebui să-l avertizez și pe Peter, adăogă el, cu un aer întunecat.

CAP. XVI

MARNEY SE INAPOIAZA ACASA

O surpriză îl aștepta pe Craig când ajunse la Charlton. Mrs Floyd ieșise. Soțul ei plecase aproape imediat după ea, asta fu tot ce se știa la hotel. Cîneva îl chemase la telefon, dar nu-și dăduse numele.

— Nu l-ai văzut pe tatăl d-nei Floyd?

Omul ezită.

— Da, domnule. Era aici în timp ce maiorul Floyd își căuta soția jos. Băiatul de serviciu de la etaj l-a recunoscut. Dar nu l-a văzut nici sosind și nici plecând.

Telefonă la Horsham și află că Peter nu era nici acolo. Barney, care răspunse, nu știa nimic despre tânăra fată.

Omul pe care detectivul îl trimise să-l caute pe Johnny, se înapoia zicând că acesta nu era acasă. Parker declarase că stăpânul său, după ce își schimbase în grabă costumul, plecase cu o mică valiză.

Dela spital, i se aduse la cunoștință că Jeff continua să trăiască. I se extrăsese glonțul și medicii aveau speranța că-l vor salva. Tatăl lui era lângă el, pe jumătate înebunit de grije și de furie.

Craig se pregătea să plece acasă, când primi un mesaj telefonic dela postul de poliție din Horsham.

Mr. Kane și fiica sa sosiseră la un interval de câteva minute unul de altul pe la miezul nopții.

În mai puțin de o oră, Craig ajunse la Horsham și Peter în persoană îi deschise ușa.

— Ce s'a întâmplat, Craig? Sper că nimic grav?

— Jeff a fost rănit. Presupun că știi cine este Jeff?

— Spre nenorocirea mea. Rănit? Unde? Când?

— Astă seară, între zece fără un sfert și zece, la Highlow Club.

— Intră. Nu spune nimic fiicei mele. Cât despre Jeff, ar face mai bine să moară cât mai curând posibil, căci astfel....

— Bagă de seamă Peter, nu te enerva. Ești bănuț, dragul meu, căci ai fost văzut dând târcoale clubului.

— Da, făcu Peter înclinând capul. Mă așteptam la ceva... M'am dus la Charlton și am aflat că Marney tocmai plecase, atunci m'am îndreptat spre Highlow Club și am zărit-o pe ticăloasa aceea de Lila... apropo este complăcea lui Jeff?

— Este soția sa, făcu celălalt liniștit.

Peter Kane rămase confuz.

— Soția sa! murmură el. Mulțumesc, Dumnezeu! Mulțumesc! Ii ieri totul numai pentru această știre. Ea m'a spionat! Dar este soția lui... Cine l-a ucis pe Jeffrey?

— Nu știu. Cred că-l voi acuza pe Johnny.

Se aflau în hall și Peter Kane se opri, galben ca ceara.

— Johnny? Nu știi ce vorbești, Craig. Ai înnebunit? Johnny nu știe nimic.

— Johnny a fost acolo. Și, ceeace este mai grav este că se afla în camera 13, sau undeva prin apropiere, în clipa când s'a tras cu revolverul.

— Johnny se afla acolo? făcu Peter, și vocea sa deveni un murmur.

— Să-ți spun drept, Peter, la început te-am bănuț pe tine, reluă Craig, scrutând fața interlocutorului său. Fe cine îl aștepta acolo?

— Nu pot să-ți spun... Dar nu, Craig... L'aș fi văzut pe Johnny dacă ar fi fost acolo. Am zărit-o pe Lila și cred că și ea m'a recunoscut. Apoi, m'am dus la un bar pe care-l cunosc în Shafterbury Avenue. Pot s'o dovedesc că mă aflam acolo între zece fără un sfert și zece. Ah! Johnny, Johnny!

Se auzi sgomotul unor pași și Marney apăru.

— Ce s'a întâmplat.. Johnny? Ah! Data ești Craig? Ce s'a întâmplat?

Ii privi pe rând neliniștită.

— I s'a întâmplat ceva lui Johnny? repetă ea întrebarea.

— Nu, făcu Craig încetșor, privind spre Peter. Trebuie să știi, Marney, că Jeff Legge a fost rănit grav.

El crezu că va leșina și se repezi s'o susțină, dar ea își reveni brusc.

— Jeff, rănit? De cine?

— Nu știu. Tocmai încerc să descopăr. Oare nu cumva Gray se afla cu tine?

Ea clătină capul.

— Nu l-am văzut, dar îi datorez... mult. Am întâlnit o femeie la hotel.. cred că era un șoarece de hotel. Venise acolo pentru a fura... Era o scoțiană înaltă.

— O scoțiană, făcu Craig repede. Cum o chema?

— Mrs. Gwenda James, Johnny o cunoștea și i-a telefonat să se ocupe de mine. Am ieșit împreună din hotel și ea m'a condus până la stația Ducele de York. Și atunci s'a întâmplat ceva foarte curios... tocmai îi povesteam lui tata. Mrs. James.. este atât de înaltă și de voinică.

— O cunosc, făcu Craig.

— Ei bine, a dispărut. Adică.. mi-a spus pe neașteptate:

trebuie să te las, draga mea, nu vreau să fiu zărită de omul acesta. Am privit împrejur, dar n'am zărit decât niște oameni fără importanță. D-na James mă părăsi grăbită. În clipa aceasta, un om în vârstă, un om care avea cea mai tristă față pe care am văzut-o vreodată, se apropie de mine. Își scoase pălăria și mă întrebă, dacă într'adevăr mă numeam Kane. La răspunsul meu afirmativ, adăugă: vreau să vă pun în siguranță, miss Kane? Nu trebuie să rămâneți cu femeia aceea.

— Nu știam ce să fac atât eram de îngrijorată și mă simțeam fericită că am găsit protecția unui bărbat. Deaceia când opri o mașină, mă urcai fără să ezit. Era atât de amabil, domnule Craig. Nu mi-a vorbit decât despre timp și flori. Cred că am vorbit de botanică pe tot parcursul drumului până la Lewisham.

— Ești sigură că era Lewisham.

— Nu. Care sunt celelalte localități din împrejurimi?

— New Cross, Brockley...

— Am găsit: Brockley. Am zărit «Șoseaua Brockley» pe o placă în colțul unei străzi. Acasă la el am găsit o femeie bătrână cu înfățișarea blândă și bătrânul mi-a recomandat ca menajera lui.

— Despre ce ți-a vorbit? întrebă Craig.

— Despre flori și despre nimic altceva. I-am pus mai multe întrebări, dar el revenea mereu la același subiect. Acum îmi pare că totul n'a fost decât un vis. Pe la zece, mi-a anunțat că va chema o mașină ca să mă conducă acasă.

— Ai rămas tot timpul cu el?

Ea clătină capul.

— Nu, am rămas un moment cu menajera. L'am auzit telefonând.

— Nu te-a condus până acasă.

— Nu. M'a condus până la mașină și mi-a spus că sunt în siguranță. Am sosit aici cu câteva minute înaintea tatălui meu.

Detectivul își frecă bărbia cu un aer gânditor.

— Nu înțeleg nimic, mărturisi el. O cunosc pe femeie, dar cât privește omul cu florile, nu știu cine este. Nu cumva îi știi numele?

Ea făcu semn că nu.

— Și numărul casei?

— Oh! făcu ea sinceră, am promis că-l voi uita și văd că am reușit. Apoi, cu un ton mai grav, adăugă: așa dar, so... so...

— Mizerabilul era însurat cu Lila, interveni Peter. Am îmbătrânit rău dacă n'am bănuît nimic.

— L'ai văzut pe Johnny? întrebă tânăra fată pe Craig.

— Nu. Dar voi trece chiar acum pe la el.

Marney îngălbeni.

— Nu cumva crezi că Johnny este vinovat? Nu poți avea o asemenea bănuială.

— Este evident, făcu Peter cu o voce puternică. Nu poate să fie el, dar Craig trebuie să facă toate cercetările posibile.

— Johnny este incapabil să comită o crimă, replică tânăra fată. Unde a fost rănit, Jeff?

— În spate.

— Atunci nu este Johnny. El n'ar ataca nici odată un om pe la spate.

— Cred, făcu Craig surâzând. Du-te acum și te odihnește căci după o zi ca asta ai nevoie de puțină odihnă.

Marney redevenise calmă.

— Mr. Craig, răspunse ea cu o voce joasă. Nu poate să fie Johnny. Asasinul trebuie să fie unul din asociații lui Jeffrey Legge. Mi-a spus într'o zi că mulți oameni îl urau și am crezut că glumește. Tată, n'ar fi trebuit să accept niciodată, a fost o nebunie din partea mea.

— Eu sunt cel vinovat, draga mea. Nu există decât un singur om pe lume pentru tine...

Se auzi un sgomot la ușe și Barney își făcu apariția.

— Cineva insistă să vă vadă.

Johnny Gray stătea în picioare, lângă el, și privea spre detectiv cu un zâmbet amuzat.

CAP. XVII

ALIBI-UL LUI GRAY

În minutul următor, tânăra fată se afla în brațele sale, plângând convulsiv pe umărul lui, și strângându-l cu putere ca și cum ar fi voit să-l împiedice să plece.

Craig se gândea. Johnny n'ar fi dat buzna în cursă în felul acesta. Parker îl avertizase desigur că era căutat, și, lucru curios, tânărul mai era încă îmbrăcat în haine de seară. Înaintă spre el, și Johnny o îndepărtă ușor pe tânăra fată.

— Aș dori să-ți vad mâneca dreaptă, Johnny, făcu Craig.

Fără un cuvânt, tânărul ridică mâneca hainei, și detectivul privi la rufa imaculată.

— Cineva minte, sau ești extraordinar de șiret, Johnny,

arată-mi și pe cealaltă. Al doilea examen nu dădu la fel nici un rezultat.

— Ai fost acasă să te schimbi?

— Nu, nici n'am călcat pe acolo.

— Dar valetul tău m'a spus că ai fost acasă, te-ai schimbat, și că ai ieșit din nou cu o valiză.

— Trebuie să fi băut. Am luat masa cu detectivul mulțumită căruia am stat la Devonshire.

— Cu inspectorul Flaherty?

— Cu el însuși. Am vorbit despre prietenii noștri comuni.

— Dar cine a fost în apartamentul tău?

— Alter egoul meu. M'am gândit întotdeauna că trebuie să existe unul, făcu tânărul om cu seninătate.

— Susții că servitorul tău a fost înșelat?

— Probabil.

— Te cred, Johnny, dar numai ca om.

— Dar ca polițist dorești o altă mărturie. Foarte bine, n'ai decât să mă însoțești până la inspectorul Flaherty.

Peter și detectivul avură tactul să-l lase să-și ia singur rămas bun dela tânăra fată.

— Numai înțeleg nimic, Peter. Ai mai auzit vreodată vorbindu-se de alter-egoul său?

— Nu.

— Poate că a născocit aceasta, de față fiind Marney. Un lucru este bizar: este în costum de seară, și servitorul său spunea că purta un комплект de tweed cenușiu. Pe lângă aceasta, nu are nici o pată pe mâneca cămășii. Din fericăire, cunosc numărul de telefon al lui Flaherty.

O voce somnoroasă îi răspunse: era indiscutabil acela a lui Flaherty.

— Craig la aparat. Cine a luat masa cu tine în astă seară? Este foarte important.

— Johnny Gray.

— La ce oră te-a părăsit?

— Intre zece și unsprezece. Nu, trecuse de unsprezece.

— A fost cu tine tot timpul?

— Nu m'a părăsit nici o clipă. Am discutat puțin.

Craig agăță receptorul și clătină capul.

— Un alt alibi nu i-ar fi folosit lui Johnny, dar Flaherty este omul cel mai îndemânat din Departamentul Investigațiilor Crim'nale.

Părerea sa asupra integrității inspectorului Flaherty s'ar fi schimbat ușor dacă ar fi știut ce se petrecea la Johnny acasă, a doua zi dis de dimineață.

— N'a venit nimeni, Parker?

— Nu, domnule.

— Ce-ai făcut cu cămașa pe care ți-am dat-o?

— I-am tăiat mânecile și le-am ars, domnule.

— Și cu restul cămășii?

— O port pe mine, domnule, făcu valețul nepăsător. Ține ma' cald când porți două cămăși odată, dar n'am găsit o altă modalitate... și dacă domnul dorește să mă scuze, l'aș întreba dacă a reușit să-l convingă pe domnul care trebuia să-i confirme spusele sale.

— Flaherty? Da. Imi datorează mult. Mi-e somn, Parker, și o să mă culc puțin.

— Somn ușor, domnule... Dacă domnul îmi permite, vo'u lua revolverul pe care-l are în buzunar. Mulțumesc, domnule.

Puse revolverul pe birou.

— Dacă domnul n'are nimic de zis, cred că aș face bine să curăț această armă.

CAP. XVIII

OMUL CENUȘIU ÎN VITEZA

Jeff Legge era lungit pe un «chaîse longue» în fața unei pajști întinse. Înaintea lui se zăreau apele albastre ale Canalului Mânecii. Întinse mâna, luă un pahar care se afla lângă el, apoi strigă.

Lila sos' repede.

— Ridică asta și du-te de adu-mi un whisky cu sifon.

— Doctorul a zis că nu trebuie să bei decât limonadă. Haide, Jeff, fii înțeleghător.

— Lasă-mă în pace, și fă ce ți-am spus... Acum, dacă mai vine bruta acasă, spune-î că sunt foarte bolnav și că nu vreau să primesc pe nimeni.

— Cine?... Craig?..

— Da, mormă' el, personagiul acela de Johnny l'a cumpărat, căci ar fi intrat de mult în pușcărie pentru că m'a atacat, dar l'a plătit... Dacă nu i-a dat cel puțin un milion de lire, să fiu spânzurat!

Ea se așeză lângă el.

— Nu cred să fi fost Johnny, zise ea. Bătrânul crede că era Peter. Fereastra a fost găsită deschisă. Poate că s'a servit de scara de incendiu. Cunoștea doar drumul.

El mormăi ceva și ea numai insistă.

— Unde este Marney?... S'a înapoiat la tatăl ei?

Ea înclină capul.

— Cine i-a spus că sunt însurat cu tine?

— Nu știu, Jeff.

— Mincinoaso. Tu erai singura care o știa. Dacă voi fi condamnat pentru aceasta, te vou ucide, Lila. Este pentru a doua oară când mi te pu în cale.

— Nu știam ce fac. Eram înebunită de durere.

— Nu este din cauza fetei.. Puțin îmi pasă de ea.. Asta-i afacerea tatei.. Am ratat întregul plan al celeilalte afaceri și aceasta mă necăjește. Sper că n'ai palavragit nimic în această privință?

— Nu, Jeff, doar nu știam nimic.

— Iată un motiv bun.

Ea se întoarce spre el.

— Ascultă, Jeff, știi că sunt răbdătoare, dar toate au o limită. Dacă continui să te porți rău cu mine, mă voi răzbuna, și știu destule lucruri ca să te fac să-ți pară rău.

El crezu că era mai bine să schimbe subiectul.

— Presupun că au cercetat clubul?

— Da.

— Și podul?

— Cred. Stevens mi-a spus că da.. Cine vine? se întrerupse ea, văzând pe cineva că se apropie.

Ea se ridică și porni să iasă în calea străinului care se opri.

— Vă cer iertare. Nu este aici parohia din Dellsea?

— Da. Pe cine doriți să-l vedeți?

Pe Mr. Jeffrey Legge.

— Este rău bolnav și nu poate să primească pe nimeni.

— Sunt foarte dezolat, făcu străinul cu un surâs de simpatie.

O privi pe deasupra ochelarilor săi și apoi reluă:

— N'ar putea totuși să-mi acorde numai câteva minute?

Am venit să văd ce mai face.

— Cum vă numiți?

— Reeder... J. G. Reeder.

Ea simți cum îngălbeneste. Omul cenușiu!

— Mă duc să-l întreb.

Jeff își mușcă buzele, când ea îi anunță vizitatorul.

— Este omul pe care îl plătesc băncile ca să pună mâna pe mine. Spune-i să vină, Lila.

Mr. Reeder se apropie cu pași mărunți și repezi.

— Sunt dezolat că vă găsesc în starea aceasta, Mr. Jeff. Sper că tatăl d-voastră se simte bine?

— Il cunoașteți? întrebă Jeff pe un ton de surpriză.

— Da, l-am întâlnit. Un om foarte amabil și foarte șiret.

Zvonuri bizare s'au răspândit în ultima vreme prin oraș, reluă Reeder alegându-și cu grije cuvintele, și deși trăiesc cam retras au ajuns până la mine. Este vorba de niște bilete false de bancă. Sunt sigur că acei cari răspândesc această marfă nu-și dau seama de primejdia care-i amenință, adăugă el pe un ton confidențial.

Se opri și privi în jurul lui.

— Ce frumoasă este lumea, Mr. Legge, și ce splendide sunt florile acelea!

Inchise ochii cu un aer extaziat, dar Jeff nu avea chef să râdă.

— Cred că la Dartmoor, sunt puține flori și că prizonierii nu văd nici marea nici corăbii. Insfârșit odihna aceasta trebuie să fie învidiată de unul care a petrecut acolo 15 sau 20 de ani, continuă Reeder.

Jeff nu răspunse.

— Douăzeci de ani într-o celulă, Mr. Legge, trebuie să fie groaznic! Dar aceasta nu se va întâmpla unui om decis să se pocăiască. Presupune, de exemplu, că arde biletele false pe care le-a fabricat, că distruge mașinile și că se despart de complicii săi.. Cred că nu va risca mare lucru..

— Ce i s'a întâmplat lui Golden, făcu Jeffrey brusc. Vizitatorul său clipi din ochi.

— Golden era predecesorul meu, zise el. Un bărbat încântător din toate punctele de vedere..

— S'a ocupat și el de falsificatorii de bilete. A murit?

— A plecat în străinătate, răspunse Mr. Reeder grav. Clima de aici nu prea îi pria. Suferea de astmă sau de sciatică, nu prea știu exact de ce. Era într'adevăr un om de treabă. Singura lui greșală era că nu-i plăcea să lucreze la lumina zilei. Este foarte greu să stai mereu legat de biroul tău. Acum, dragul meu, Mr. Legge, sper că o să te gândești la parabola mea și că vei ști să-ți dai seama de avantajile ei.

— Da, dacă aș fi un falsificator de monede, răspunse Jeffrey surâzând, dar nu sunt.

— Nici nu mă gândesc să insinuiez o asemenea absurditate, dar dacă printre prietenii s'ar găsi totuși unul, cred că i-ar prinde bine să-i repeți parabola mea. Nu-mi place să văd oameni tineri lăncezind la Dartmoor. La revedere, Mr. Legge.

Se înclină în fața tinerei femei și gestul acesta făcu să-i cadă ochelarii. Li ridică repede, salută din nou și plecă. În tăcere, ei îl priviră îndepărtându-se până când dispăru.

CAP. XIX

UN NOU COMPLIT.

— Ce crezi despre el? făcu Jeffrey.

Ea nu răspunse. Era speriată deși nici un polițist nu isbutise încă să provoace acest efect asupra ei.

— Nu știu.. Imi face impresia unui șarpe, Jeffrey.

— Este mai grozav decât Golden. Intotdeauna reușesc să dau peste tipi de acest gen!

— Cine era Golden?

— Un bătrânel ca și acesta. L'am lichidat însă și eu sunt în parte responsabil de debarcarea lui. După aceea, l-au găsit pe J. G. Reeder. De trei ani, se ocupă de această afacere, dar n'a făcut nici un pas înainte.

— Jeff, nu este nici o primejdie?

— Nu mai mare ca altădată. Nu te îngrijă, odată b'letel falsificate, este imposibil ca să ne împiedice să le distribuim

— Așa dar, tu ești «Marele Tipograf», Jeff?

— Să vorbim mai bine despre altceva, replică el.

Când Emanuel reveni, ea îi vorbi despre vizita lui Reeder. Spre marea ei uimire, acesta primi vestea cu mult calm

— Este un idiot, dar imposibil de corupt. Cel puțin cu mai puțin de cinci mii de lire.

— Dar pentru ce-a venit să-l vadă pe Jeff?

— Nu știu. Toți cei dela Service Secret cred că el este «Marele Tipograf»? Sunt ani de zile de când încearcă să pună mâna pe el. Știam că va veni. Și a jucat ultima carte. Ce mai face băiatul?

— Bine, dar este supărat.

— Bine înțeles, după o rană ca aceea. Clubul a fost deschis din nou. Ah! încă ceva, nu te mai gândi la focul acela de revolver. Il voi găsi pe vinovat.

— Il cunoști?

— Da, este Peter Kane, dar să nu mai vorbim. Mă ocup eu de afacerea asta.

— Jef credea...

— Ceeace crede Jeff n'are nici o importanță, făcu el cu nerăbdare.

O trimise în casă să-î aducă o ceașcă cu ceai, căci avea de vorbit cu fiul său.

— Jeff, am o scrisoare dela Harvey pentru tine. Spune că un tip s'a instalat în nordul Angliei, care-ți face concurență, dar că te preferă pe tine. Harvey are dreptate, el

spune că dacă vei continua să rămâi inactiv, camenii noștri vor începe să te suspecteze.

— M'am gândit la aceasta. Poți să-i anunți că pe săptămâna viitoare intru din nou în acțiune.

— Vei fi în stare să te ridici? îl întreabă tatăl său neliniștit.

— Reeder a fost pe aici. Cred că ți-a spus, Lila.

— Da, dar nu importă.

Jeffrey spusese adevărul atunci când declarase că era bine acoperit. Avea douăsprezece conturi, pe nume diferite, la diverse bănci, și putea oricând să retragă sume importante.

— Cred că ar fi bine, ca într-una din zile să te oprești, Jeff, făcu tatăl său. Vezi tu, fiul meu, mă gândesc că ne-am putea retrage...

— Ce vrei să spui?

— Mă gândesc la Peter, la respectatul Mr. Peter Kane. Fiica sa se va mărita cu exorocul acela de John Gray.

— Să se mărite și cu dracul, puțin îmi pasă.

— Dar va trebui ca să divorțezi, gândește-te la aceasta, fiul meu. Și ea nu poate să divorțeze fără a te acuza de bigamie. Mă întreb dacă va ridica plângerea imediat. Dacă îmi lasă timp, tu vei pune mâna pe fiică, și eu pe tată.

— Care-ți este planul?

— Presupune că Peter este «Marele Tipograf», făcu Emanuel, cu vocea joasă, și mai presupune că se descoperă la el niște bancnote false. Nicî cel mai bun prieten al său dela Scotland Yard nu-l va salva. Ce zici de acest plan?

— Este irealizabil.

— Crezi? Orice poți face când vrei. Și pentru ce este irealizabil?

— Pentru că nu voi putea avea pe Marney.

— Dacă îl vor descoperi pe «Marele Tipograf», vor găsi și locul unde opera, și, în acest caz, nu ne-ar rămâne decât să ștergem putina. Cu avionul, va fi foarte simplu și vom lua cu noi și pe tânăra fată.

— Cu forța? — întreabă celălalt.

Ideia aceasta nu-i venise niciodată în minte.

Tatăl lui înclină capul.

— Dealtfel este și normal, nu uita că este soția ta.

Prîvi în dreapta și în stînga ca pentru a se convinge că nu erau auziți de nimeni.

— Dacă i-am invita pe Peter, pe fiică-sa și pe Johnny să dineze cu noi? Ce părere...

— Unde?

- În camera No. 13! Un dineu încântător, puțin narcotic.
 — Ești nebun, făcu celălalt, nu va veni nîciodată cu fiica sa! Nu este chiar atât de prost.
 — Ai încredere în mine, zise Emanuel Legge.

CAP. XX

FEREȘTE-TE DE KEYTOWN JAIL!...

Câteva zile mai târziu, în timp ce Johnny Gray cobora pe Regent Street, se întâlnește cu un negustor de baloane colorate. Fata îi se păru cunoscută, și după ce mai făcu câțiva metrii, reveni înapoi.

— Bună ziua, domnule. Doriți un balon?

— Nu vă numiți din întâmplare Fenner? făcu Gray surâzând.

— Ba da, căpitane, dar nu credeam că mă veți recunoaște. Cum mai merg afacerile?

— Mai încet. Ce mai faci?

— Vând drăciile acestea, restul timpului aranjez paradesiurile.

Gray clătină capul cu un aer de reproș. Acest gen de lucru consta în a ușura buzunarele celor care-și atârnau paradesiurile în restaurante.

— Ai mai fost bătut până la liberare?

— Nu, căci eram gata până la liberare?

Ai întâlnit vreodată pe bătrânul Legge, s'a zis cu el, eu...
 John îl potoli cu un gest. Omul îl privi cu atenție.

— Dar, tu, Gray, ce naiba învârtești?

Johnny zâmbi ușor.

— Ceva ce-ți va fi greu să înțelegi. Sunt cînstit.

— Ma'i dat gata, făcu celălalt cu sinceritate. L-ai văzut pe bătrânul Emanuel? adăugă el potolit. Un om mare! și fiul său, Jeffrey, ce băiat!

O lumină se aprinse în ochii săi, în timp ce-l privea pe tânărul om cu atenție.

— Păzește-te de cei doi Legge, Gray. Am o socoteală de regulat cu bătrânul, și eu nu uit... Ai înfățișarea unui om de lume, și sunt sigur că se vor servi de tine pentru a strecura biletele false, fără a risca prea mult.

— «Marele Tipograf», a? făcu Johnny cu un zâmbet enigmatic.

— «Marele Tipograf», repetă celălalt grav, el este «Marele Tipograf». În închisoare se aud multe lucruri, dar de data aceasta este adevărat, Jeffrey are cea mai bună organi-

zație care a existat vreodată în această țară. Bine înțeles că într-una din zile va cădea mesa, căci mai devreme sau mai târziu toți sfârșim acolo. Dar, ia spune-mi, cine l'a rănit?

Johnny clătină capul.

— Este încă un mister.

Apoi văzând că omul îl privea cu atenție, adăugă râzând:

— In orice ^{caz} nu eu, Fenner, pot să ți-o garantez. Și cât privește posibilitatea de a deveni prietenul lui Jeff... poți să dormi liniștit. Ai nevoie de bani?

— Mai mă întrebi! făcu celălalt laconic.

Johnny îi strecură în mână două bilete de bancă.

Se îndepărtă când omul îl chemă înapoi.

— Păzește-te de ocnă, făcu el cu un ton semnificativ, nu vorbesc de Dartmoor, celelalte sunt cu mult mai teribile. Keytown Jail, spre exemplu, este cea mai groaznică din toată Anglia și, dacă se va întâmpla să ajungi acolo, fă tot posibilul să evadezi.

Johnny se gândea la cuvintele omului în timp ce cobora pe Regent Street. Numai auzise niciodată până atunci vorbindu-se de Keytown Jail, dar toți criminali au locurile lor preferate, dacă putem spune așa, și aceasta fără nici un motiv particular.

Se isbi brusc de Craig care i se puse în cale.

— La ce te gândești Johnny? La un furt de bijuterii sau numai la cota favoritului Derby-ului?

Tânărul zâmbi.

— Nici la una, nici la alta. Mă întrebam numai dacă este atât de neplăcut la Keytown? ...

— Pe legea mea, se află pe undeva prin apropierea Oxfordului. Pentru ce?

— Tocmai mi-a spus cineva că este cea mai groaznică închisoare din Anglia.

— Toate sunt la fel, dragul meu, și n'aș ști pe care să ți-o recomand. Dar apropo... asta a fost închisă de pe timpul războiului, așa că nu-ți mai bate capul cu ea. Cine ți-a vorbit despre această închisoare, unul din prietenii tăi vechi?

— Ai ghicit, făcu Johnny știind că dacă Craig îl va întâlni pe negustorul de baloane, îl va recunoaște imediat.

— Mr. Jeffrey Legge își revine repede, continuă detectivul, schimbând subiectul, și toată lumea este mulțumită la Scotland Yard, căci vrem să avem plăcerea de a-l spânzura în deplină sănătate. Știu, că nu avem nici o dovadă împotriva lui căci este prea inteligent, dar ...

Privi spre omul care se afla de cealaltă parte a trotua-

rulu' și pe care Johnny îl recunoscuse imediat. Mister Reeder era îmbrăcat cu o redingotă uzată, și pe cap purta o pălărie veche de mătase. Ținea mâinile încrucișate în față pe piept. Ochelarii săi stăteau ca de obicei în echil'bru pe vârful nasulu'.

— Il cunoști pe acest om?

— Se numește Reeder, nu-î așa? Este un detectiv.

— Da, dar nu ca tine, făcu Johnny cu răceală. Este în serviciul Banc'i, și nu-î atât de idiot, pe cât pare. A fost er' să-l vadă pe tânărul Legge. Știe mai mult despre el decât m'laș f'î închipu'it vreodată.

Johnny îl părăsi pe polițist și-l urmări pe Mr. Reeder. Acesta traversă Piccadilly Lirens și se opri în dreptul stației de autobuze. Când sosi maș'na, tânărul privi la placarda care indica destinația și citi: «Gara Victoria».

— Mă întreb... murmură Johnny în sine.

Căci Victoria era gara unde se îmbarca lumea pentru Horsham.

CAP. XXI

OMUL CENUȘIU LA HORSHAM

Mr. Reeder coborî din autobuz la gara Victoria, și luă un bilet de clasa 3-a pentru Horsham. Cumpără câteva z'are și se adânci în citirea lor pe toată durata traseului.

Există un mare număr de taxiuri la gară, dar Mr. Reeder refuză ofertele lor și, servindu-se de umbrela sa ca de un baston, porni la drum în direcția casei lui Peter Kane.

Peter se afla în odaia sa când Barney intră:

— Este afară un bătrânel care vrea să-ți vorbească. Peter, nu știu de unde a apărut, dar spune că-l cheamă Reeder.

Peter încrunță din sprâncene.

— Reeder? zise el brusc. Ce fel de om este?

— Un bătrânel. Nu cred să fie un sticlete. Are înfățișarea unui om care vine să ceară o ofrandă pentru o operă de caritate.

— Spune-î să între, Barney, ține-ți pliscul și amintește-ți că tipul este cel mai «sticlete» d'ntre toți «sticleți».

— Nu mai spune! zise Barney cu un ton de neîncredere.

Peter înclină capul.

— Unde este Marney?

— În odaia ei. Scrie niște scr'sori. Una este pentru Johnny care începe astfel: «Johnny, scumpul meu Johnny».

— De unde știi? întrebă Peter aspru.

— Pentru că știu să citesc pe dos în oglindă.

— Introdu-l pe Mr. Reeder, îl întrerupse stăpânul său, și, un sfat: să nu te mai prind niciodată citind în oglindă.

Mr. Reeder intră, cu un aer de adâncă mâhnire.

— Bună ziua, Mr. Kane. Ce zi frumoasă pentru preumblare. E o fericire să ai o grădină cu trandafiri...

— Cu alte cuvinte, vi-ar place mai bine să facem o preumblare prin grădină? Poate că aveți dreptate.

Barney care trăgea cu urechea la ușa înjură încetîșor.

— Am fost și eri într-o grădină, murmură Mr. Reeder, în timp ce se plimbau pe pajiște. O grădină delicioasă. Era așezată pe malul mării. Cu adevărat, un paradis terestru, Mr. Kane, deși se aflau acolo mai mulți șerpi ca de obicei. Unul ședea pe un scaun, un altul scria niște scrisori, și un al treilea m'a urmărit dela Londra, a fost trimes, cred, de inspectorul Craig.

— Unde ați fost, Mr. Reeder?

— Pe malul mării... Un adevărat paradis! suspină Mr. Reeder. Un loc admirabil pentru convalescenți.

— L'ați văzut pe Jeff Legge? Luați loc...

— Nu, mulțumesc zise Mr. Reeder, privind banca de marmoră, sufăr de reumatism. Și apoi se poate auzi, de aici. Am cunoscut un om, care, stând ascuns în dosul unui tufiș a aflat multe lucruri pe seama ginerului său, și ar fi fost, poate, de preferat să nu fi auzit nimic...

Peter nici nu clipi.

— Trebuie să vă mulțumesc, Mr. Reeder, pentru felul încântător cum ați tratat-o pe fiica mea...

Mr. Reeder îl opri cu un gest.

— O fată încântătoare! Era foarte natural să procedez astfel...

Ajunseră într'un loc de unde nu puteau fi auziți. Peter se opri și așteptă ca vizitatorul său să-i explice motivul vizitei sale.

— Prietenul meu, dacă aș putea să-l numesc astfel, prietenul meu care a aflat, din întâmplare, că ginerele său era o pușlama, vă rog să-mi iertați expresia, își va atrage, poate, multe neplăceri. Căci, vedeți d-voastră, prietenul meu, care a făcut multe lucruri cu rațiune în tinerețea sa, s'a lăsat târît de ura care-l posedă.. pentru ca acum să facă alte lucruri contestabile...

Mr. Reeder oftă. El nu-l privea pe Peter...

— Și totuși credeți că era într'adevăr inteligent, de a-l preveni pe Mr. Emanuel Legge că la o oră anumită, într'o

anumită cameră, (după câte îmi amintesc avea numărul 13), Mr. John Gray trebuia să-l întâlnească pe Mr. J. G. Reeder pentru a-i aduce la cunoștință anumite lucruri al căror rezultat era să-l trimeată pe el, Emanuel Legge în închisoare? Era oare inteligent să-l ațâțe, imitând scrierea unuia dintre subordonații săi, pe sus numitul Emanuel ca să se cațere pe scara de serviciu și să tragă asupra cuiva pe care-l credea că este John Gray, deși în realitate nu era altul decât propriul său fiu, Era oare inteligent?...

Peter nu răspunse.

— Era prudent, totodată, ca prietenul meu să se ducă la hotel pentru a-și căuta fiica, și negăsind-o, să intre în buduarul ei (cheia fiind în ușa) și să lase să cadă pe parchet o scrisoare scrisă cu creionul, făcând să se înțeleagă că tânăra femeie plecase să se întâlnească cu Johnny Gray în camera 13 la ora 9½. Admit, adăugă Mr. Reeder cu delicateță, că totul s'a petrecut așa cum a dorit prietenul meu, Jeffrey Legge s'a dus unde voia el, la ora care-i convenea. Sunteți un om de lume, Mr. Kane, și sunt sigur că veți înțelege cât a fost de imprudent prietenul meu. Și atunci, dacă scrisorile ar fi fost prezentate la proces, prietenul meu risca foarte mult să fie acuzat de crimă.

El își scutură mâneca cu grijă.

— Toate acestea ar fi putut să se transforme într'o tragedie, reluă el; numai printr'o întâmplare Jeff stătea cu spatele la ușa, și Emanuel n'a fost văzut și, numai grație unei mărturii false, Johnny Gray n'a fost arestat.

— Johnny n'a fost acolo, făcu Peter cu vioiciune.

— Ba da, era acolo.

— Nu. El a petrecut toată seara cu un ofițer de poliție. Poate că era alter ego-ul său.

— Poate, murmură celălalt. Nu se poate ști niciodată. Nimic nu seamănă mai bine cu un om decât un alt om.

Privi cerul ca și cum ar fi căutat o inspirație.

— Mr. Jeffrey Legge s'a purtat rău cu d-ta, Mr. Kane. Cred de altfel că este un om complet lipsit de principii.

Peter așteptă, și celălalt reluă pe neașteptate:

— Dar trebuie să cunoașteți multe lucruri în privința lui Jeff Legge. Nu credeți, Mr. Kane, că ați face un mare serviciu societății dacă...

— Dacă voi vorbi, zise Peter Kane liniștit. Vă voi lămurii imediat în această privință. Eu nu știu nimic asupra

lui Jeffrey Legge, în afară de faptul că este un bandit. De altfel, chiar dacă aş ştii cum lucrează...

El se opri..

— Nu v'aş spune, căci aceasta nu este genul meu, conchise el.

Mr. Reeder suspină din nou şi înaintea de a răspunde, îşi şterse bine ochelarii.

— Este în onoarea d-voastră, zise el cu tristeţe. Faptul acesta vă cinsteşte mult... Insfârşit... sper că miss Marney este sănătoasă.

— Da, făcu Peter surprins. A trecut peste toate aceste emoţii cu un calm neaşteptat.

În acest moment, tânăra fată apăru îndreptându-se spre ei.

— Îl cunoşti pe Mr. Reeder? făcu Peter în timp ce ea se apropia surâzând.

— Am avut această plăcere. Aproape că m'a convins să-mi placă botanica.

— Mr. Reeder este un detectiv, reluă Peter şi a fost însărcinat să descopere persoanele care inundă Londra cu bilete false de bancă.

— Un detectiv!

Ochii ei erau larg deschişi de surpriză şi Mr. Reeder se grăbi să corecteze această denumire.

— Nu chiar un detectiv. Am fost însărcinat numai cu anumite cercetări, copila mea; în viaţa mea n'am arestat un om, şi de altfel nici nu mi-ar face plăcere.

— În general, nici nu aveţi aerul unui detectiv, Mr. Reeder, zâmbi tânăra femeie.

— Vă mulţumesc, zise el, nici n'aş dori să fiu confundat cu un poliţist, căci este o profesiune pe care n'o învidiez.

Scoase din buzunar un portofoliu şi trase afară un teanc de bilete. Peter ridică sprâncenele.

— Ai curajul să păstrezi atâţia bani asupra d-tale, Mr. Reeder?

— Nu, sunt un om timid. Dar, spuneţi-mi Mr. Kane, aţi putea să mi-o schimbaţi, zise detectivul întinzându-i un bilet de 100 lire.

— Cu plăcere, răspunse Peter, şi scoase din buzunar propriul său portofel, când Mr. Reeder îl opri cu un gest.

— Fals, zise el scurt.

Peter privi biletul.

— Fals, aţi spus? Era să-l iau drept bun.

Mototoli biletul între degetele sale şi îl privi la lumină.

Impresia era perfectă. Udă colțul biletului cu degetul său arătător.

— Nu vă mai osteniți degeaba, făcu Reeder. Nu veți vedea nimic.

— Adevărat; sunteți sigur că biletul acesta este fals?

Celălalt înclină capul și Peter examinează hârtia cu un interes mărit. Nu mai văzuse niciodată o imitație atât de perfectă.

— N'aș fi ezitat nici o clipă să-l accept drept bun. Oare toate biletele pe cari le aveți... sunt false?

— Dar sunteți sigur că bancnota este falsă? întrebă și Marney, luând biletul din mâinile tatălui ei. Cine a putut să fabrice aceasta?

Apoi brusc înțelese.

— Jeffrey Legge!...

— Mr. Jeffrey Legge, aprobă Reeder, numai că ne este imposibil să o dovedim. Să luăm loc.

Examinează repede împrejurimile, înainte de a vorbi din nou.

— Vă voi aduce la cunoștință mai multe lucruri, căci am credința că mă veți ajuta trecând peste principiile d-voastră, d-le Kane. Sunt doi oameni capabili să tipărească aceste bilete, și unul care poate fabrica hârtia. Cei doi oameni se numesc Lacey și Burus. Au fost în închisoare pentru fabricare de bancnote false, și puși în libertate acum 12 ani, și de atunci n'au mai fost văzuți nicăeri. Al treilea lucra la Wellington la fabricarea hârtiei pentru bilete. A furat și a fost condamnat la 7 ani muncă silnică. Ca și ceilalți doi, a dispărut și el după eliberarea sa.

— Lacey și Burus? Am auzit vorbindu-se de ei. Cum se numește celălalt?

— Jamings.

— Nu-l cunosc.

— Acest individ este foarte greu de cunoscut. Cred că se află pe continent unde fabrică hârtia. Cât despre tipăritul bancnotelor, el este făcut aici.

— Unde? întrebă tânăra femeie.

— Dacă am ști, problema era de mult rezolvată.

Și Mr. Reeder zâmbi.

— Vreau să-l lovesc pe acest om și aceasta te interesează personal, draga mea, căci pot să-l arestez mâine pentru bigamie. Dar eu vrea să-l arestez pe Jeff «Marele Tipograf», și nu pe Jeff bigamul!

În clipa aceea, se auzi în apropiere o tuse și majordonul Barney apărură.

— Cíne dín d-voastră vrea să-l vadă pe Emanuel Legge? Ei se priviră.

— Eu n'am această dorință, zise Reeder cu hotărâre, și cu atât mai puțin d-ta, făcu el întorcându-se către Marney; nu mai rămâne decât Mr. Kane.

CAP. XXII

INVITAȚIA

Peter era de o răceală de marmoră când intră în salon; îl găsi pe Emanuel pe cale de a-i admira tablourile.

— Nu credeam că ve¹ mai avea îndrăzneala să vii pe aci, Legge?, remarcă Peter.

— Pentru ce?

Emanuel păru surprins.

— Din contra, am ven¹t să pun lucrurile la punct.

— N'am ce pune la punct cu tine. Ai face mai bine s'o mergi.

— Dacă aș fi știut, reluă Emanuel, liniștit, că Jeffrey a ales-o pe fata ta, aș fi făcut tot posibilul să împiedic această căsătorie, dar el m'a ascuns totul. A pierdut obiceiul de a se sfătu¹i cu mine în timpul cât am stat la Dartmoor. Băiatul a fost crescut în mediu cinstit, așa că nu auzise niciodată vorbindu-se de tine. Crezi tu că fiul meu s'ar fi căsător¹t cu fiica lui Peter Kane, omul care l-a băgat pe tatăl său în pușcărie? Ai înnebun¹t, Peter! Dealtfel copiii se iubesc și.....

— Când vei termina de îndrugat aceste prostii te poți căra, remarcă Peter cu calm.

— Haide, Peter, fi serios. Avem de vorb¹t despre afaceri.

— N'am ce discuta cu tine, îl întrerupse stăpânul casei, deschizând ușa.

— Din totdeauna ai fost grăbit în viață, replică fără să se clintească Legge. În schimb nu te enervezi niciodată. Eu mi-am pierdut capul odată, am tras asupra unu¹ «sticlete» și m'am trezit cu 15 ani muncă silnică. În acest timp, tu te amuzai..... Am ven¹t să-ț¹ cer o favoare.

— Zău?

— Am ven¹t să te rog să ie¹i masa cu Jeffrey și cu mine. Adu-o și pe Marney. Sper că nu vre¹i ca fiica ta să divorțeze? Cu atât mai mult cu cât Jeffrey n'a fost niciodată însurat cu proasta aceea pe Lila și....

— Nu-ți mai pierde timpul, dragul meu. Știu că s'au in-

surat la Reyntras Office din Greenwich, am o copie după actul lor. Pot să ți-o arăt, dacă vrei.

Emanuel nu-și pierdu calmul.

— Ești foarte tare, Peter! răspunse el cu un ton plin de admirație. In acest caz, va trebui să intențez o acțiune de anulare a căsătoriei. Sper, însă, că nu-l vei acuza pe fiul meu de bigamie, căci nu ești chiar atât de imbecil. Mai bine vino cu mine și adu-l și pe Johnny.

— Pentru ce și pe Johnny?

— Pentru că tot ceea ce o interesează pe Marney îl interesează și pe el.

El rânji, și, timp de o secundă, Peter își păstră cu greu calmul.

— Ascultă, nu poate fi vorba de Marney, dar voi merge să dejunez cu tine și cu Jeffrey. Cât despre Johnny, nu cred că va accepta.

— Adevărul este, reluă celălalt, că fiul meu și-a recunoscut greșeala. Se gândea să se însoare cu fata unui om cinstit și a dat peste un excroc. Își reproșează în fiecare zi că nu m'a avertizat.

— Ajunge. nu-ți cunosc jocul, dar nu mă voi da în lături. Unde vom lua masa?

— La Highlow, vrei? Și, dacă n'ai nimic în contra, în camera No. 13.

— Da, acolo unde ai tras asupra fiului tău.

Omul se clătină sub lovitura primă, deveni roșu, apoi palid.

— Am tras asupra fiului meu? Ești nebun, Peter! Ai visat! Să trag asupra fiului meu!

— Tac!, voi veni să iau masa cu tine.

— Dar Marney?

— Marney n'are ce căuta la Highlow. Ți-ai pierdut mințile să te gândești la așa ceva. Nu pot să-mi iau angajamentul pentru Johnny, dar eu voi veni.

— Atunci, să zicem pe Joi.

— Imi este indiferent. La ce oră?

— 8 și 30. Este o oră destul de potrivită. Îți mai amintești de cheful pe care l-am tras cu câteva zile înainte de afacerea cu Banca de Sud. Sunt 20 ani de atunci! Ai dat o lovitură teribilă.... Te-ai ales cu un milion de dolari, nu-ai așa Peter?

De data aceasta Peter era lângă ușă și înfățișarea sa, arăta limpede lui Emanuel că întrevederea se sfârșise.

— Vreau să pun la punct această afacere, m'auzi Peter.

Aș dori să plec cu fiul meu în străinătate. Trebuie să și încerc norocul.... mai ales acum când este liber.

Peter surâse.

— Poți să râzi. S'a însurat, e drept, cu s'la, dar dacă ai fi privit și în registrul de divorț, ai fi observat că au divorțat de aproape un an. N'ai decât să te interesezi sau mai bine întreabă-l pe bătrânul Reeder.

Deabia pronunțase aceste cuvinte, că le și regretă.

— N'ai decât s'o faci singur, se află în grădina.

— Ah? Atunci a venit să-ți ceară niște informații.... Dar tu nu-î vei spune nimic.

— Întreabă-l.

— Animalul acesta, își petrece viața plimbându-se prin grădinile altora, mormăi Emanuel. Eri a fost și la mine. A venit să-l plictisească pe bietul meu Jeff. Tu ai fost întotdeauna bine cu «sticleții», Peter. Ce mai face prietenul tău Craig? Atunci ne-am înțeles? Rămâne pe Joî. Înseamnă că vom cîna împreună peste șase zile. Ziua de Joî îmi convine foarte bine.

Peter se întâlni cu Reeder și cu fiica sa în clipa când aceștia se înapo'au spre casă. În câteva cuvinte, îi puse în curent cu întrevederea avută.

— Mi-e teamă, zise Mr. Reeder clătinând capul, că Emanuel pune ceva la cale. În orice caz, fiul său n'a divorțat căci m'am interesat personal.

Își frecă gând'tor bărbia.

— Sper că masa voastră dela Highlow va fi interesantă. Ești sigur că nu m'a invitat și pe mine?

D'n nou, zări Peter o scîlpîre de șiretenie trecând prin ochii bătrânului.

CAP. XXIII

TRĂDAREA

Emanuel Legge avea multe de făcut la Londra. Închiderea lui Highlow provocase o mare perturbare printre membrii acestui club onorabil, care în general, nu țineau să aibe raporturi prea intime cu poliția. Stevens, portarul, își reluă funcțiunile sale deși Emanuel găsea că atitudinea sa era complet lipsită de respect. Pe de altă parte însă, îi era foarte util. Spre marea sa surprindere, când îi făcu observație, el fu acela care declară că va pleca dacă nu va fi concediat Benny, bă'atul dela ascensor.

— Benny n'a știut să-și ție limba, declară Stevens și a-

ceasta îmi displace.

— Mai curând nu-mi plăci tu, zise Emanuel. El mă zis că ai vrut să-l salvezi pe Johnny Gray.

— Este unul dintre membri, nu-i așa? De unde vrei să știu pe cine trebuie să ajut și pe cine nu. Bineînțeles că am încercat să-l ajut! Pentru aceasta sunt doar aici.

Raționamentul era logic și Benny fu înlocuit.

Eșind din ascensor, Emanuel zări niște urme de noroi în hall.

— Cine este aici?

— Nimeni.

Legge arătă cu mâna spre urmele de noroi.

— A venit cineva?

— Nu, sunt urmele făcute de mine, răspunse Stevens fără șovăire. Am fost să caut un taxi pentru Monty Ford.

Emanuel avea mult de lucru. Între altele, trebuia să se ocupe de o casă din Berkeley Square. Aceasta trebuia să dețină un club unde avea să se joace pe sume mari și afacerea fusese montată cu banii săi. Din nenorocire, proprietarul descoperise adevărul și reziliase contractul. Această mică întâmplare îl costase pe Emanuel 1000 lire, și el detesta astfel de pierderi.

Era seara târziu, când părăsi clubul. Plouase și eşind își ridicase gulerul paltonului.

Deabea făcuse câțiva pași când un om eşind dintr'un gang i se infipse în față. Instinctiv, Emanuel duse o mână la buzunar.

— Nu te mai obosi, Legge, făcu o voce care i se păru extraordinar de cunoscută.

— Cine e acolo?

— Un vechiu prieten. Nu-mi spune că ți-ai uitat vechii tăi tovarăși că nu te cred..

— Ah.... Fenner.

— Exact, admise celălalt. Te-am așteptat, Emanuel Legge. Cred că n'ai uitat că mulțumită ție, am mâncat bătaie. 15 lovituri! M'am gândit mult, și am ajuns la concluzia că 1000 lire pentru fiecare lovitură n'ar fi prea mult ca despăgubire.

— Ah! Am înțeles. Santaj? Ceri 15000 de lire?

— Pe Dumnezeuul meu, da. Aceasta îmi va permite să mă stabilesc în străinătate.

— Să nu te blzui pe mine, rânji Emanuel. Nu vei căpăta delă mine nici măcar 15000 de centime! Șterge-o!

Omul făcu o săritură în lături, căci zărise obiectul pe care Emanuel îl ținea în mână.

— Frumoasă drăcia aceea. Dar poate că într'una din ace-

ste zile te voi întâlni într-o clipă când nu vei putea să te servești de ea.

O idee trecu prin mîntea lui Emanuel, care se apropie de om. Vocea i se îmblânzise.

— Pentru ce faci atîta caz, Fenner, nu eu te-am denunțat. O jumătate duzină de oameni te-au văzut când ai tăbărât pe gardian.

— Da, dar ei n'au zis nimic. Numaî bătrînul Legge era capabil de așa ceva.

— A trecut mult de atunci, remarcă Emanuel după o mică tăcere. De 15000 de lire nici nu poate fi vorba, dar dacă te mulțumești cu 200, ți le dau cu plăcere.

— Aici pe loc?

— Nu, n'am atîția bani asupra mea. Spune-mi unde poți fi găsit și ți-l voi trimite mâine dimîneată.

Fenner ezită. Il mira să capete chiar și două sute de lire.

— Locuiesc la Routhon House, Wimborne Street, Pimlico.

— Bine. Mâine la zece vei căpăta banii. Ești un idiot că vrei să te certi cu mine când eu pot să-ți dau o afacere care să-ți producă cel puțin 2000 de lire.

Ori ce urmă de mînie dispăruse de pe fața celui alt, când întrebă:

— Unde?

— La Barkley Square, zise Emanuel cu vioic'une dîndu-i numărul.

Era providențial că își amintise de această.

— Așteaptă, zise el. Se urcă sus în club, luă o trusă de chei care se afla pe biroul său, și se înapoie la Fenner, care îl aștepta.

— Iată cheile. Casa este goală. Vei găsi acolo bijuterii în valoare de cel puțin 8000 de lire.

— Pentru ce nu te ocupi singur de această afacere?

— Pentru că am terminat de mult cu acest gen de afaceri. Ai timp două nopți ca să dai lovitura, căci mai târziu s'ar putea reîntoarce proprietarii.

— Dece m'ai ales tocmai pe mine?

— Pentru că mi-ai ieșit în cale. Două feluri nu sunt sigur dacă n'au luat bijuteriile cu ei. La drept vorbind, mă întreb pentru ce ți-am încredințat această afacere?

— Bagă de seamă, Emanuel, dacă îmi întinzi o cursă, te-ai ars...

— Mă plictisești. Ți voi trimite 200 de lire mâine dimîneată. Dă-mi cheile înapoi.

— Voi vedea, răspunse celălalt și se răsuci pe călcâie.

Era ora 1 când Emanuel se înapoiă la club.

— A plecat toată lumea, Stevens?

— Au mai rămas un bărbat și o femeie la No. 8. Se ceartă dela ora 9 seara. Cred că au terminat.

Mr. Emanuel Legge apucă receptorul telefonului. Avea mai mulți prieteni printre membrii poliției. Il costa b^lneînțeles mult, dar îi era de mare folos. In seara aceasta îl găsi pe sergentul Shilts la biroul său.

— Tu ești Shilts? Aici Manily.

Își dădu numărul său de telefon care-i servea de parolă.

— Da, domnule.

— Vrei să înhați pe cineva? făcu Legge cu o voce abia perceptibilă. Un oarecare Fenner.

— Amicul Fenner? Unde este?

— La No. 973 Barkeley Square. Mută argintăria. Fii cu băgare de seamă, căci poate fi înarmat. Bună seara.

Agăță receptorul și zâmbi. Isprăvile de felul acesta îl amuzau întotdeauna pe Emanuel Legge.

CAP. XXIV

INTERMEZZO ROMANTIC.

Peter scrisese lui Johnny pentru a-i aduce la cunoștință invitația lui Emanuel. Tânărul prim^l scrisoarea cu primul curier. El rămase un moment pe gânduri.

— Parker, ce-ai face tu dacă ai fi invitat să cînezi în vizuina unui leu?

Parker rămase timp de o secundă pe gânduri.

— Pe Dumnezeuul meu, domnule, cred că nu m'as duce sub nici un pretext.

— Și ai face foarte bine, replică Johnny. Dar eu nu voi urma acest sfat excelent și mă voi duce să cînez la Highlow Club, Joi seara, la 8 și 30. Dă-mi te rog ziarul de azi dimineață.

El parcurse fără prea mare interes ziarul, totuși un mic articol îi atrase atenția. Articolul anunța arestarea unui individ care era pe cale de a efectua o spargere cu mâna armată într-o casă depe Barkeley Square. Hoțul declarase că se numește Fenner.

Tânărul om clătină trist capul. Nu avea nici o îndoială asupra urmării acestei afaceri... Dartmoor... Bietul Fenner.

Johnny privi ceasul. Era aproape 11 și el sări în picioare. Trebuia să se întâlnească cu Peter și Marney la Victoria și

să se ducă cu aceasta din urmă la masă.

El nu mai avusese ocaziunea de când se înapoiasese dela Dartmoor, să vorbească liniștit cu ea și aștepta cu nerăbdare întâlnirea.

În timp ce se plimba prin hallul gării, căci trenul era în întârziere, un om se apropie încetîșor de el. Il recunoscuse de a-l fi văzut la închisoare unde sosise în acelaș timp cu Fenner dar se eliberase înaintea acestuia.

— Aș vrea să vă vorbesc, d-le Gray, dar nu pot s'o fac în stradă, murmură străinul care părea cufundat în lectura unui ziar și care vorbea fără să-și miște buzele.

Johnny așteptă, întrebându-se ce anume putea necunoscutul să-i spună.

— Bătrânul Fenner a fost agățat mulțumită lui Legge, zise el însfârșit. Pătrunsese într'o casă de pe Barkeley Square pentru a șterpeli niște argintărie și când a eșit, Shilts îl aștepta în hall.

— De unde știi că era Legge?...

— Sunt sigur. Dacă puteți face ceva pentru el, o să vă fie veșnic recunoscător.

— Dar, făcu Johnny cu un mic surâs, ce-ași putea să fac? Insfârșit voiu vedea.

Apoi păru că-și schimbă gândul:

— Spune-i fratelui său că nu vreau să am încurcături... zise el omului.

Johnny cunoștea decî pe fratele lui Fenner?...

În clipa aceasta își făcu apariția Peter cu fiica sa. Ochiul lui Johnny se lumînără. El înaintă spre ei și apucă mâinile lui Marney într'ale sale.

Frumusețea ei îl zăpăcea ori de câte ori o vedea.

El făcu semn unui taxi, în timp ce Kane îl trase la o parte.

— Nu am încredere în dîneul de Joi. Emanuel, sunt sigur, intenționează să ne joace o festă urâtă. Sper că ai luat toate măsurile.

Johnny înclină capul.

— Da. Eu cred că vrea să limpezească mai mult chestia cu Marney.

Fața bătrânului se posomorî.

— N'are ce să limpezească. Jeffrey va merge în închisoare dacă este vinovat de bigamie. Sunt mâhnit că numele lui Marney este amestecat în această întâmplare, dar n'am ce face.

El se îndepărtă și Johnny se apropie de tînăra femeie.

— Nu știu ce are tata astăzi? zise ea în timp ce taxiul

ieșea din gară. Il găsesc preocupat. Mă teamă să nu fie neliniștit din cauza mea, deși nîciodată pînă în prezent nu m'am simțit mai fericită.

— Pentru ce?

— Pentrucă..., ea roșii puțin, pentrucă nu mai sunt măritată. Nici nu-ți închipui ce mult mi-a displicut căsătoria aceasta. Deabea acum înțeleg de ce tata a vrut să mă mărite cu un om din societatea bună.

— A fost o lovitură grea pentru tine, Marney? întrebă tânărul om, calm.

Ea înclină capul.

— Când ai aflat că eram un hoț?

— Când am aflat că erai... Vai! Johnny, pentrue ai făcut aceasta? Tu care ai studiat, care ești un gentleman. Tata mi-a explicat că el a furat, când era tânăr, ca să aibă cu ce trăi, dar tu?

El rămase tăcut. Ea zâmbi ușor.

— Nu sunt aci ca să-ți fac morală, Johnny. Ea puse o mână pe aceea a tânărului bărbat. N'am de gând să te salvez fără voia ta.

— Dar sunt salvat, făcu el zâmbind. Ai dreptate, pentru ce aș fi un hoț. Am fost victima împrejurărilor. Într'una din aceste zile, îți voi explica cum m'am abătut de pe calea cea dreaptă. Este o poveste lungă și destul de curioasă.

Ea numai zise nimic, și în timpul dejunului fu mai veselă ca oricând. După ce terminară, ea reluă conversația, mai serioasă:

— Johnny vei fi precaut, nu-î așa? Tata mi-a spus că Jeffrey Legge te urăște. El mi-a mai spus că ei sunt în stare de orice.. numai să ne facă rău.

Johnny se aplecă spre ea.

— Când vei fi liberă... mă vei lua așa cum sunt?

Privirile lor se întâlneau și ea înclină capul.

Jeffrey Legge care îi urmărise dela gară, și care acum îi spiona de pe unul din balcoanele restaurantului, se înroși ghicind întrebarea căreia tocmai răspundea soția lui.

CAP. XXV

ASCUNZATORILE CLUBULUI HIGHLOW.

În după amiaza zilei de Joi, Emanuel sosi la Highlow Club. Făcu un semn ușor cu capul lui Stevens și se îndreptă spre biroul său, unde rămase timp de jumătate de oră cu

măinile încrucișate pe sugativă, fără să se miște, pierdută în gândurile sale; apoi el apăsă pe butonul unei sonerii.

Girantul stabilimentului își făcu imediat apariția. Era un italian cu o înfățișare antipatică.

— Fernando, ai pregătit totul pentru dineul de astă seară?

— Da, domnule.

— Vinurile cele mai bune, ai!

Legge îl privi cu subînțeles.

— Cele mai bune, da, domnule, zise Fernando scurt.

— Vom fi patru. Maiorul Floyd, eu, Mr. Peter Kane și Johnny Gray.

— Nici o femeie?

— Nu, nu cred pentru astă seară!

Când girantul ieși, Legge rămase nemiscat timp de o secundă, apoi se ridică și se îndreptă spre o bibliotecă sprâjnită de perete.

Apăsă pe o ieșitură și panoul se răsuci, descoperind o scară. El ezită o secundă întrebându-se dacă să urce sau să coboare, apoi se decise pentru a doua alternativă.

La capătul scării, se găsea o altă ușa pe care o deschise, pășind astfel în pivnița casei.

Se opri o clipă, sufocat de căldură. Camera în care se afla era goală cu excepția unei mese așezată în mijloc și al unui cuptor încălzit la maximum.

Un bărbat era așezat la masă, cu o carte deschisă în fața lui. La intrarea vizitatorului, se ridică. Era pe jumătate gol și fața sa bestială îi dădea o înfățișare respingătoare.

— Cuptorul funcționează bine, Pietro? zise Emanuel încetșor, ștergându-și ochelarii. O deschizătură asemănătoare cu aceea a unui ventilator se vedea exact deasupra cuptorului.

— Sunt gata să ard orice în cuptorul acesta, mormăi omul, în afară de un om.

Emanuel rânji.

— Ți-e teamă să nu te acuz de crimă? Nu, fi liniștit. Dar cupru se poate topi, nu-ți așa, Pietro?

Omul făcu semn că da.

— Ei au fost pe aici. Marți s'au împlinit opt zile, imediat după ce patronul a fost rănit. Am fost prevenit de sus, așa că n'au găsit nimic. Cuptorul era aproape stins.

Emanuel înclină capul.

— Patronul vrea ca cuptorul să funcționeze toată săptămâna, reluă Pietro cu un ton plângător. Este foarte greu,

d-le Legge, sunt momente în care cred că voi muri de căldură!

— Poți să ieși în timpul nopții, făcu Emanuel, și apoi sunt săptămâni întregi când nu faci nimic. În noaptea aceasta vom avea nevoie de tine. Te-a prevenit Mr. Jeff?

Omul confirmă. Emanuel ieși și închise ușa. După căldura pe care o suportase îi făcea impresia acum că pătrunsesse într-o ghețarie.

Păși spre scară, și, de data aceasta, trecând prin fața biroului, se urcă în sus. Bătu în ușa podului, căci nu avea cheia. Ca răspuns, o mică ușită se deschise, și doi ochi îl examinară bănuitor. Insfârșit, un zăvor fu tras și el pătrunse într'un pod prevăzut cu tavan de sticlă. Noaptea, lumina era camuflată cu ajutorul unei perdele.

Omul care-l primi era mic și pleșuv. Putea să aibă cel mult șaizeci de ani. Era îmbrăcat sărăcăcios, dar un monoclu înramat în aur era fixat în ochiul său drept. O masă mare era așezată în mijlocul camerei. Ea era încărcată cu tot felul de obiecte începând dela microscop până la cea mai mică stelută. În mijloc, se vedea o placă de cupru pe care omul se pregătea s'o graveze.

— Bună ziua, Lacey, ce faci în clipa aceasta? zise Emanuel surâzând.

— Mă ocup de noile bilete de cinci lire. Jeff vrea să le copieze. Ceilalți fotografiază pur și simplu biletele... Jeff însă este mai inteligent..

Emanuel privi placa și nu putu decât s'o admire. La stânga mesei se găsea gura unei țeve care ducea drept în p'vniță. Pe această cale, dispăreau toate dovezile distruse fiind de cuptorul de jos.

— A fost o idee de a lui Jeffrey! Strășnic tip, făcu Lacey cu un ton admirativ. Aceasta reduce riscurile la minimum.

— Presupun că Pietro este ori când gata?

Mr. Lacey surâse. El luă placa de cupru de pe masă.

— Am gravat aceasta azi dimineață, privește.

Puse mâna pe deschizătură. Trebuie să fi apăsât pe un buton căci se auzi limpede un sunet ușor. Apoi ridică mâna, ea era goală. În această clipă, se auzi jos sunetul unui clopoțel.

— În clipa de față placa este topită. Nu-i nimic de temut, dacă Pietro face ceace trebuie, Jeffrey este un tip formidabil și, nici habar n'am unde se tipăresc bancnotele. Ce spui!.. Sunt sigur că nici lucrătorul care le imprimă nu știe unde lucrez eu.

Emanuel coborî satisfăcut. Inchise cu grijă ușa secretă și se duse în camera 13.

Masa era de acum pusă. O gلاstră plină cu flori împodobe mijlocul mesei, și pahare din cristal erau așezate lângă farfurii.

— Pentru ce dracu, trebuie să spun la toată lumea că, pentru astă seară, camerele au fost ocupate?, întrebă Stevens. A trebuit să-l dau afară pe Lew Blady și totuși este un client interesant.

— Nu vrem să fim deranjați, zise Legge. Trebuie să vină și Johnny Gray. Nu este necesar să faci muștra aceasta, Stevens, căci dacă aș fi sigur că este unul din prietenii tăi, ai sbura de aici în mai puțin de zece minute. Peter Kane vine și el.

— Bine, zise Stevens. Ce trebuie să fac? adăugă el pe un ton batjocoritor. Să chem poliția la primul strigăt?

— Du-te și caută-l pe prietenul tău din Toronto, strigă Emanuel intrând în odaia lui pentru a se schimba.

CAP. XXVI

DINEUL

Johnny fu primul care sosi și Stevens îl ajută să-și scoată pardesiul.

În acelaș timp el întrebă cu vocea joasă:

— Aveți un revolver asupra d-voastră, căpitane?

— Nu, pentru ce?

— Nu știu, dar se petrec lucruri curioase la No. 15. Să nu stați cu spatele la bufet. Ați înțeles?

Johnny înclină capul, în semn că a înțeles importanța sfatului.

Ajunsesse la capătul coridorului, când auzi sgomotul ascensorului. Era Peter Kane, și Johnny îl puse la curent în șoaptă cu cele aflate dela portar.

După cum prevăzuse și Johnny, gazdele lor îi așteptau în camera 13.

— Sunt mulțumit că te văd, Peter, zise Emanuel, rupând tăcerea. Ți prezint pe fiul meu Jeffrey. Cred că v'ați mai întâlnit, adăugă el cu o strâmbătură.

— Intr'adevăr, replică Peter.

— Acum să ne așezăm, zise Emanuel, împingând scaunele. Ia loc aici, Johnny.

— Nu, mulțumesc, făcu acesta îmi place să văd cum sosesc mâncările, și el se așeză cu fața la bufet. Peter luă loc la stânga lui și Emanuel fu acela care trebui să se așeze pe

scaunul rezervat tânărului om. Johnny observă privirea schimbată între tată și fiu, și se întrebă ce primejdie putea să-i amenințe de acolo.

Lângă bufet, într'un colț, atârna o perdea albastră și el ghici că maschează ușa care răspundea în camera 12. Peter care cunoștea mai bine casa știa că numărul 12 era un mic salonaș și că aceste două odăi erau foarte utile, când era vorba să facă pe cineva să dispară.

— Acum, dragii mei, făcu Emanuel jovial, nu suntem aici ca să ne certăm ci ca să mâncăm bine. Trebuie să găsim o modalitate pentru a evita ca numele fiului meu să fie pătat, dacă pot să mă exprim astfel.

— Poți să te exprimi cum vrei, făcu Peter, dar nu cred ca o masă să reușească să-i șteargă trecutul.

Jeffrey luă cuvântul.

— Ascultă, Peter, nu vom începe acum să discutăm care sunt ocupațiunile mele. Vreau să joc cu cărțile pe față. O vreau pe soția mea.

— Dar habar n'am unde este Lila, răspunse Peter. Numai este în serviciul meu.

— Puțin îmi pasă de Lila. Când m'am însurat cu ea, era deja măritată pot s'o dovedesc cu martori.

Conversația se opri, căci majordomul intra să servească supa.

— Ce vin doriți, domnule?

— Acela pe care-l dorește și Mr. Emanuel, făcu Peter.

Legge surâse.

— Credeai că vreau să te adorm, Peter? Incepi să devii bănuitor la bătrânețe!

— Apă, răspunse Johnny când majordomul se apropie de el.

— Apă, Johnny? Bine băiete, ai dreptate. Dar eu nu te voiu imita. Șampanie, Fernando, pentru mine și fiul meu.

Peter privi cu atenție cum majordomul destupă sticlele și cum toarnă lichidul în pahare.

— Bine, Fernando, făcu Emanuel.

Când ușa se închise, Johnny ar fi putut jura că auzise și un al doilea declîc.

— Ne încuie? întrebă el surâzând, și Emanuel ridică din sprâncene.

— Drace, pentru ce Johnny? Crezi că mi-e teamă că te voiu pierde pe tine, cum ție ție teamă că o vei pierde pe Marney?

Johnny își goli paharul ținând privirea fixată asupra bătrânului. Ce se ascundea în dosul aceluî bufet? Era o mo-

~~La~~ obișnuită; oarecum îngustă, dar nici camera nu era prea largă.

Două uși se vedeau în partea inferioară a bufetului. Era o iluzie, sau într'adevăr se mișcase una cu câțiva centimetri.

— N'ai mai fost nici odată la ocnă, Johnny?

Emanuel era aproape singurul care vorbea.

— Știu că ți-au dat trei ani, dar era prima ta condamnare, nu așa?

— Da.

— Te-aș fi putut vedea pe la Keytown-Jail. Oh! de Peter nici nu vorbesc, căci este un tip prea șiret ca să se lase agățat.

— Să vorbim mai bine de altceva, făcu acesta. Nu cred un cuvânt din ceeace mi-a spus fiul tău despre Lila. De fiecare dată inventezi câte o poveste nouă. Bagă de seamă, Emanuel, ești un ticălos, și moartea te-a atins cu aripile sale, căci dacă planul tău ar fi reușit, te doborâam ca pe un câine. Emanuel rânji.

— Ai devenit sângeros, Peter. Acum ascultă-mă.

Își sprijini coatele pe masă și privi la fostul lui prieten.

— Imi datorezi 40.000 de lire și știu că voi avea mult de furcă până le voi căpăta. Când îmi vei da banii, voi aranja lucrurile pentru soția fiului meu.

Apăsă cu emfază pe ultimile cuvinte.

— Niciodată, strigă Jeffrey. Niciodată. Marney rămâne a mea. Ascultați-mă. Lovi cu pumnul în masă și se ridică.

— Ea îmi aparține și o vreau, Peter, mă auzi?

Johnny se îndepărtă puțin de masă, cu brațele încrucișate pe piept; mâna sa dreaptă apucase patul micului revolver pe care-l purta întotdeauna asupra lui, căci ușa bufetului se mișcase încet, iar ușa camerei era încuiată, de asta era sigur.

Toată această discuție în privința lui Marney n'avea de scop decât să le atragă atenția în altă parte.

Farfuriile trebuia să fie schimbate de mult și totuși nimeni nu apăruse.

Emanuel vorbea încetîșor.

— Haide, Jeffrey, fi rezonabil. Adevărul este că...

În clipa aceea, toate lumînțele se stinseră brusc. Johnny făcu o săritură și se rezemă de perete cu revolverul în mână.

— Ce însemnează asta? făcu vocea lui Peter brusc. O să iasă un scandal mare, Emanuel, dacă vrei să faci pe imbecilul.

— Nu știu, zise Emanuel vorbind din locul unde era ase-

zat, Sună, Jeffrey.

Se mai afla cineva în odaie. Johnny îi simțea în mod instinctiv prezența. Cineva care se apropia de el. Intinse mâna gata să apuce... O secundă trecu, apoi cinci... zece secunde... și lămpile se aprinseră brusc.

Peter se rezemase și el de perete cu revolverul în mână. Jeffrey și tatăl său nici nu se clintiseră. Nimeni altul nu se mai găsea în odaie.

— Ce înseamnă asta? făcu Peter cu un ton bănuitor.

— Nu știu nimic, dragul meu. Nu este vina mea dacă s'au ars siguranțele. Nu sunt doar electrician, ci un biet bătrân. Ah! un sfat, Peter, este primejdios să te plimbi cu revolverul la tine. Haide, luați loc și să ne continuăm discuția.

— Mă voiu așeza numai după ce ușa va fi descuiată, replică Johnny cu calm.

Din trei sărituri, Emanuel fu la ușe și o deschise brusc.

— Privește, prietene, din moment ce ții atât de mult.

În momentul în care Legge răsucise mânerul, tânărul om auzise un al doilea declic: era sigur că cineva din dosul ușii o descuiase. Dar pentru ce?

Peter Kane își sorbea șampania privind la gazdele sale. Auzise și el sgomotul? Johnny credea că da. Era evident că curentul electric fusese întrerupt la un semnal. Ușile bufetului erau nemiscate. Întorcând capul, Gray văzu că privirea lui Jeffrey era fixată asupra lui. Ce aștepta?

— Mă întreb, Gray, pentru ce nu te-ai ocupat cu fabricarea monedelor false?

Jeffrey vorbea liniștit.

— Este o meserie bună și care raportează mai mult decât substituția cailor de curse.

— Poate că ai dori să-mi arăți cum se debutează în această interesantă profesie? replică Johnny cu răceală.

— Pot să-ți explic și chiar să-ți demonstrez. Te-ar interesa?

— Pe mine personal, nu, dar sunt sigur că prietenul meu Mr. Reeder...

— Prietenul tău Reeder? rânji celălalt. Dă-mi voie să te felicitez pentru relațiile tale.

— Sunt prieten cu toți aceia cari respectă legea, zise tânărul om cu gravitate.

Băgase revolverul în buzunar, dar continua să țină mâna pe el.

— Uite, privește

Jeffrey se ridică și se apropie de bufet. Probabil că apăsase pe un resort, căci partea din față a mobilei se dădea înapoi, descoperind o mică mașină, pe care Johnny o recunoscuse imediat ca fiind o presă pentru bilete.

Această revelație îl tăie răsuflarea.

— Poți să spargi bufetul în bucăți fără a descoperi nimic, continuă Jeffrey.

Apăsă din nou pe un mecanism și, instantaneu, panoul bufetului alunecă la loc.

— Bine combinat, Gray, nu-i așa, făcu Emanuel cu un ton admirativ. Acum, dragii mei, vă voi face o propunere, care sper, că o să vă placă. Voi lăsa pe Marney la o parte.

Johnny ridică paharul continuând să nu-l slăbească din ochi.

— Ceeace trebuie, zise Emanuel..

Tocmai la aceste vorbe, tânărul își goli paharul.

Deabia însă lichidul îi atinse gâttejul, că-l și recunoscuse gustul. Incercă să-l scuipe și apucă arma.

Dar o forță invincibilă îl împiedecă să acționeze, și revolverul îi scăpă din mână.

— Ce-ai făcut? strigă Peter, sărind în sus.

Înainte cu un pas, dar Emanuel îi și sărise în spate. Incercă să lupte, dar se simțea extraordinar de slab și de adormit. Primi o lovitură în falcă și se prăbuși.

— Însfârșit te am, făcu Emanuel privind la dușmanul său întins pe jos. N'ai fost niciodată la ocnă, Peter, scumpul meu prieten.. Ei bine, acum ți s'a înfundat.

Jeffrey se ridică, deschise ușa bufetului, și Pietro ieși, rădios de rolul pe care-l jucase.

— Bine prietene, declară Emanuel punându-i o mână pe umăr. Ai lucrat bine. Amândoi au fost drogați. Cu Johnny eram sigur că va merge mai greu... Strânge-te de aici!

Omul îl apucă pe Peter și-l așeză pe un fotoliu, apoi îl ridică pe Johnny și-l întinse pe un divan. Însfârșit, scoase din buzunar o seringă mică, o umplu și privi la Jeffrey care-i făcu un semn afirmativ. Pietro apucă brațul lui Gray, îi înfipse acul și injectă conținutul seringei, apoi îl ridică pleoapele.

— Perfect, declară el, peste jumătate de oră va putea să se miște.

— Vei putea să cobori pe scara de incendiu? întrebă Emanuel îngrijorat. Mașina este în curte. Ajută-l, Jeff, și nu uita că ai o întâlnire la ora două.

Fiul său înclină capul.

Pietro îl apucă pe Kane și Jeffrey îl ajută să transporte corpul prin fereastră și să coboare scara.

Apoi se înapoie și, fără nici un efort aparent, îl încarcă pe Johnny în spate și-l duse până la mașină.

Jeffrey îl urmă, înfășurat într-o manta de șofer, și se instală la volan. Pietro închise portiera și mașina porni spre Oxford Street.

Rămas singur, Pietro se înapoie la stăpânul său. Acesta tocmai strângea paltoanele și pălăriile invitaților săi. Făcu un pachet și îl întinse italianului împreună cu cele două pahare.

— Arde-le. Sunt multumit de tine. Ai câștigat în astă seară 50 de lire.

Satisfăcut, bătrânul se trânti într'un fotoliu și a-prinse o țigare. Mai avea de pus câteva lucruri la punct, și nu erau tocmai ușoare.

Apucă receptorul telefonului și, după câteva secunde, auzi vocea fiicei lui Kane:

— Tu ești Marney? întrebă el încetșor prefăcându-se vocea.

— Da, papa. Totul, este în regulă? Am fost neliniștită.

— Foarte bine, scumpa mea. Johnny și cu mine am făcut o descoperire foarte interesantă. Spune-i lui Barney să se ducă să se culce și așteaptă-mă.

— Johnny vine cu tine?

— Nu, draga mea, mă înapoiez singur.

— Ești sigur că totul este în regulă? făcu vocea neliniștită.

— Da, n'avea nici o grije. Voiu fi acolo la două. Când vei auzi mașina, ieși înaintea mea, nu vreau să 'ntru în casă, îți voiu explica.

— Dar, tată...

— Fă cum îți spun, draga mea, zise el și agăță receptorul.

Jeff va ști să se aranjeze?

Ar fi preferat să se fi dus el singur, dar nu știa să conducă și nu cunoștea nici un șofer în care să poată avea încredere.

Dar Jeff va ști să ducă afacerea la bun sfârșit? Scoase un creion din buzunar și scrise câteva minute pe masă. Satisfăcut, lăsă creionul jos, și era gata să-și toarne un pahar cu șampanie, când auzi pe cineva bătând ușor în ușe. R'dică capul surprins. Stevens primise ordinul să nu lase pe nimeni să se apropie de camera 13..

Toc.., toc... toc,,

— Intră.

Ușa se deschise și un bătrânel îmbrăcat într-un costum uzat de seară, stătea în prag.

— Oare vă deranjez? întrebă el timid.

Emanuel nu zise nimic. Timp de o secundă fixă strania apariție.

— Intrați, d-le Reeder, zise el cu o voce ușor alterată.

CAP. XXVII

BĂTRÂNUL LEGGE ESTE UCIS

Mister Reeder intră și închise ușa în urma sa.

— Singur, d-le Legge? întrebă el. Credeam că ai invitați?

— Da, dar au plecat.

— Văd că și fiul d-tale... Intr'adevăr, sunt dezolat...

Emanuel se gândea repede. Detectivul probabil că supraveghiasă ușa dela intrare și desigur că știa că nu ieșise nimeni. Luă o hotărâre disperată.

— M'au părăsit acum un sfert de oră pe scara de incendiu. Mașina fiului meu îi aștepta în curte.

Omul cenușiu făcu un semn afirmativ.

— Știu, No. X C. 9712. O limuzină Daimler vopsită în albastru, cel puțin așa mi s'a părut, căci nu mai văd atât de bine ca altădată.

Legge înjură printre dinți.

— Da, un Da'mler. L'am cumpărat de ocazie.

— Poate că n'ar fi trebuit să aștept să plece ca să mă urc.

Ochii musafirului erau fixați pe masă.

— Văd că au luat și paharele cu ei, zise el încetisor. Frumos din partea ta că le-ai dat câte o amintire.

— Cum dracu a uitat? se întreba Emanuel. Stevens primise ordine stricte în acest sens, și Pietro se afla la celălalt capăt al coridorului.

Mr. Reeder îi răspunse la această întrebare.

— Posed o cheie dela poarta secretă din curte, și m'am urcat pe scara de incendiu. Era o experiență foarte interesantă deși am îmbătrânit puțin.

«Am remarcat însă că scara nu trece dincolo de acest etaj, fapt foarte curios, căci, în caz de incendiu, multe persoane ar putea rămâne pe acoperiș.

«Raționând însă bine am ajuns la concluzia că deasupra nu poate fi decât un pod, nu-i așa?

— Adevărul este, îl întrerupse Emanuel, că aveam doi prieteni invitați la masă, pe Johnny Gray și Peter Kane. Îl cunoști pe Peter?

Celălalt înclină încetîșor capul.

— Și au plecat puțin cam făcuți... mă tem că am băut prea mult, încheie Legge.

— Este într'adevăr trist, făcu musafirul său clătinînd capul. Ar fi trebuit să se interzică toate aceste lucruri.. Dacă aș fi avut putere, aș fi interzis vinul, berea, hoții, falsificatorii de monete, mincinoșii și otrăvitori și aș fi pedepsit pe invitații care pleacă cu paharele... Iată un obicei foarte urât.

Ochii melancolici se fixară din nou pe masă.

— Și n'au mâncat decât supă? Iată un fel bizar..

Privi prin ușa rămasă deschisă.

— Mă întreb pentru ce au coborât pe scara de incendiu din moment ce se aflau într'o stare atât de tristă.. Dacă i-vei vedea din nou, spune-le că-i aștept la întâlnirea pe care m-au fixat-o pe mâine, căci dacă nu sunt acolo la ora 10..

Se opri. Emanuel așteaptă.

— Ți place Dartmoorul? Am auzit că aerul nu prea este prielnic acolo pentru oamenii de o anumită vârstă, reuă bătrânelul. B'neînțelese, că dacă ai un fiu ca tine este mai plăcut, totuși, vezi eu, aș prefera să trăiesc liniștit la Londra.

Se îndreptă spre ușe și se întoarse.

— Sper că nu vei uita că-i aștept pe Mr. Kane și pe Mr. Gray mâine dimineață la ora 10 și jumătate.

Inchise ușa cu grije..

Stevens îl zări sosind pe coridor și murmură:

— Când ați intrat, d-le Reeder?

— N'am fost văzut intrînd, dar mă vezi ieșind, făcu acesta zâmbind, în timp ce cu ceilalți s'a petrecut contrariul. L-ai văzut trecînd pe Mr. Gray sau pe Mr. Kane?

— Nu domnule. Au plecat?

Reeder oftă.

— Dumnezeu, da. Sper însă că nu pentru mult timp. Bună seara, Stevens...

«Dar, mi se pare că nu te chemai Stevens acum...să zicem opt ani?

Omul se înroși.

— Este numele sub care sunt cunoscut domnule.

— Oh! foarte bine, murmură detectivul, intrînd în ascensor.

Cînd ieși în stradă, doi oameni cari se aflau pe trotuarul opus înaintară spre el.

— Au pleca^t, zise Mr. Reeder. Se găseau în mașina aceea, cum mă temeam. Trebuie să avertizăm toate posturile de poliție și dădu și numărul mașinii. Unul din voi să păzească casa și să-l urmărească pe Emanuel când va ieși.

Stevens ieși o jumătate de oră după plecarea lui Reeder. La orele două, majordomul și trei băieți de serviciu părăsiră casa. Câteva minute înainte de trei, Pietro înfășurat într-o manta groasă încuie ușa în urma lui și dispăru în direcția lui Shaftesbury Avenue. La trei și jumătate unul din polițiștii lăsați de pază în fața casei se duse să-i telefoneze Omului cenușiu.

— Doamne! făcu acesta dela celălalt capăt al firului. N'a ieșit încă? Vîu imediat.

Se crăpa de ziuă când ajunse acolo. Poarta din curte fu descuiată cu cheia pe care o avea la el și se urcară pe scara de incendiu până la etajul al treilea.

Fereastra era închisă, dar Mr. Reeder o forță cu ușurință, și intra.

Nu se vedea nici o urmă de a lui Emanuel. Unul din polițiști făcu înconjurul casei:

— Toate ușile sunt deschise, domnule, în afară de aceea dela numărul 13 care este zăvorîtă pe dinăuntru.

— Incearcă pe la numărul 12. Există o ușă care comunică prin bufet cu numărul 13.

După câteva minute, pătrunseră cu toții în odaie.

— Hm, zise M. Reeder mirosînd aerul, unul din voi să caute comutatorul care se află dealungul acestui perete. Băgați de seamă să nu călcați pe ceva.

— Pe ce anume?

— Veți vedea... întoarceți butonul.

Polițistul ascultă și ei văzură ceeace Reeder bănuia: o formă era întinsă pe masă: Emanuel Legge fusese ucis cu ajutorul unui vătra care zăcea în mijlocul cioburilor de cristal.

CAP. XXVIII

REINTOARCEREA LUI KANE

Nu mai era nevoie să se mai cheme un medic. Emanuel Legge părăsise pentru totdeauna sfera activității sale.

Mr. Reeder luă vătraiul în mână; el nu aparținea camerii și era mî greu decât acela care se afla în odaie. Scotoci buzunarele mortului și nu descoperi decât o bucată de hârtie pe care era scris un număr de telefon «Horsham

98753». Era acela a lui Peter, dar aceasta nu avea nici o semnificație pentru moment.

Un inspector sosi ceva mai târziu pentru a continua cercetările.

— Cred că a avut loc o luptă, declară d. Reeder. Mortul are pumnul drept fracturat și revolverul său se află sub masă.

Privi spre coridor când vederea telefonului așezat pe biroul lui Stevens îi dădu o idee. Ceru Horsham și primi aproape imediat legătura.

— Cine este la aparat?... Ah! tu ești Barney? Mr. Kane este acolo?

— Nu, domnule. Cu cine vorbesc?

— Cu Reeder. Vrei s'o rogi pe miss Kane ca să vie la aparat?

— Nu este aici. Am încercat toată noaptea să-i telefonez lui Johnny Gray, dar servitorul său mi-a zis că a ieșit.

— Unde este miss Kane?

— Nu știu, domnule. Cineva a venit cu mașina s'o vadă și ea a plecat lăsând ușa deschisă.

— N'a chemat-o nimeni la telefon în cursul nopții?

— A răspuns la o chemare telefonică, pe la ora 10. Cred că era tatăl ei.

Urmă o pauză lungă. apoi :

— Viu imediat, declară Mr. Reeder.

Agăță receptorul și se ridică.

Așa dar puseseră mâna și pe Marney! Dineul fusese prețuit pentru a o despărți de aceia cari o protejau. Dar unde se afla?

Se întoarse în biroul bătrânului, și-l găsi pe inspectoru care studia poziția cadavrului.

— Arată-mi tot ceeace se raportează la Mr. Kane, făc el. și toate hârtiile pe care le vei găsi ca și scrisorile pe care eventual le-a adresat Jeffrey Legge tatălui său.

Politistul clătină capul.

— Mi-e teamă că nu vom găsi nimic aici, d-le Reeder. Până în prezent, n'am descoperit de cât niște hârtii fără importanță.

Detectivul privi în jurul lui.

— Nu există nici o casă de bani?

Orî ce timiditate dispăruse din manierele sale.

— Ba da, domnule, după perdeaua aceea. Voiu pune s'o deschidă imediat, dar mă îndoiesc că vom găsi ceva. Actualmente, fiul său girează Highlowul. Persoana care l-a precedat în gestiunea clubului se află în închisoare și cred că înainte a fost Fenner, dar s'au certat.

— Fenner? zise celălalt brusc, nu știam.

Reeder îl ajută pe ofițer în cercetările sale, când mâna sa atinse din întâmplare un buton.

Panoul se învârti și dădu la iveală scara interioară.

— Foarte interesant, făcu el.

Urcă până sus, dar nu putu să deschidă ușa care se afla la extremitatea scării. Coborî deci și fu ajuns de inspector. Împreună, scoborâră apoi până în pivniță și deschiseră ușa.

— Este cald al naibei, remarcă Mr. Reeder. Trebuie să fie pe undeva vre-o sobă.

Lângă cuptor el zări o bucată de metal, și în ochii săi văzu triumful victoriei.

Era o placă cu ajutorul căreia se puteau bate bilete de câte cinci lire.

Pivnița era goală.

— Placa aceasta a fost gravată undeva sus. Dar ce rost are țeava aceasta. Ah;... evident... nu credeam... dar el are totdeauna dreptate...

— Cine? întrebă polițistul.

— Unul din vechii mei prieteni, care susținea că, desigur că au un sistem care le permitea să d'strugă toate probele în cazul când poliția ar sosi pe neașteptate. Dar pentru ce dracu, au aruncat această placă aici, din moment ce nu se afla nimeni... în afară de cazul că... Procură-mi un drug de fer ca să deschid ușa de sus.

Ii trebui mai bine de o oră până reuși s'o forțeze. Reeder intră, apoi se întoarse și făcu o săritură. Lungit lângă perete, cu părul ciufulit și mânjit cu noroiu, zăcea adormit Peter Kane.

Ei îl târâră până la un scaun și-l stropiră cu apă. După câteva minute, începu să-și revie.

— A fost drogat, este evident, zise Mr. Reeder examinând mâinile omului. Dar nu se vede nici o urmă de sânge. Dealtfel primele cuvinte ale lui Peter în dovediră că ignora crimă.

— Unde este Emanuel? întrebă el cu o voce obosită. L'ați prins?

— Nu, dar cineva l-a ucis, zise încetisor Reeder și știrea îl trezi complet pe Peter.

— Ucis?... Ești sigur? întrebă Kane trecându-și mâna pe frunte.

~~— Nu știu nimic despre omorul lui? întrebă omul cenușiu.~~

~~— Nu știu nimic despre omorul lui? întrebă omul cenușiu.~~

~~— Ucis eu plăcere.~~

Povesti apoi pe scurt ce se întâmplase în timpul cinei.

— Imi dădeam seama că am fost drogat, dar narcoticele lucrează foarte încet asupra mea. Singura mea șansă a fost că m'am prefăcut că dorm. Ei m'au coborât în curte și m'au urcat în mașină. Când omul a ieșit să-l aducă și pe Johnny, am ieșit pe ușa din cealaltă parte și am pus doi saci cu ciment în locul meu! Apoi m'am ascuns și am așteptat. Am văzut cum îl duceau pe Johnny, dar nu puteam să fac nimic pentru el. Când Pietro s'a înapoiat sus, l-am urmat. Am vrut să intru în camera 13 pentru a-mi relua revolverul, dar era încuiată.

— Ești sigur?

— Absolut sigur.

— Cât timp a trecut?

— Cam o jumătate de oră, căci mi-a fost foarte greu să urc până sus. Am auzit un sgomot ușor și m'am furișat într-o altă odaie; apoi fereastra fu închisă. Trebuie să fi ațipit, căci atunci când mă trezii era întuneric și frig. Incercam din nou să deschid ușa de la nr. 13. Dar nu reuși să o deschid. Mă îndreptai spre biroul lui Emanuel. Cunoșteam locul, căci am mai fost pe aici în tinerețe, și știam de existența scării inter'oare. Din totdeauna am bănuît că aici se fabricau bancnotele, dar mă înșelasem, căci deabia intrasem în cameră și înțelesei că aici lucra numai gravorul. Pe marginea tubului se afla o placă. Cred că mai eram încă adormit când îmi scăpă din mână și alunecă cu sgomot în jos.

— Cum ai intrat?

— Ușa era deschisă. Nu știu ce s'a mai întâmplat după aceea. Cred că între timp narcoticul și-a făcut efectul și m'am prăbușit... Trebuie să o previn pe Marney că sunt bine. Sărmana fetiță o fi tare neliniștită!...

Ceva de pe fața lui Reeder îi făcu să-i bată inima.

— Marney? I s'a întâmplat ceva? întrebă el cu vioiciune.

— Nu știu. A ieșit în zorii zilei și n'a mai fost văzută de atunci.

Peter părea că îmbătrânise cu zece ani în aceste câteva minute.

— Acum, Kane făcu bătrânul gentleman cu blândețe, spune-mi ceeace știi... Jeffrey a dus-o cu siguranță acolo unde-și fabrică bancnotele. Unde?

Peter clătină capul.

— Nu știu. La început, fabrica aici chiar în camera 13, dar mai târziu când afacerile sale au luat o mare extindere, și-a schimbat locul.

— Totuși trebuie să fi auzit ceva, insistă Reeder.

— Nu. Amintește-ți că am rupt de mult cu fostii mei prieteni. Tot ceeace voiam să știu, o aflam numai dela Barry.

Acesta fu chemat la telefon, dar nu fu în stare să dea nici o lămurire.

— Johnny știe mai mult de cât ori care altul pe lume, adăugă ei...

Lăsându-l pe Peter să plece acasă, detectivul se îndreptă spre locuința lui Johnny. Parker era sculat. I se adusese la cunoștință dispariția stăpânului său, dar el nu putu să furnizeze nici o explicație.

— Bagă-ți în cap că stăpânul tău se află în primejdie, zise Reeder persuasiv.

— Se va descurca el, domnule, replică Parker liniștit.

Pentru prima dată, Reeder își pierdu sângele rece.

— Parker, ești cel mai mare imbecil pe care l-am cunoscut, strigă el.

— Sper că nu, domnule, replică acesta salutându-l.

CAP. XXIX

MARNEY RAPITA.

Pe la ora două și cinci, Marney auzi sgomotul unei mașini care se oprise în fața casei. Ea ieși și se apropie repede de grilaj. Pe când se apropia, zări o mână care-i făcea semn și auzi o voce murmurând.

— Nu face sgomot, urcă, am să-ți vorbesc și nu vreau ca Barney să mă vadă.

Ea se supuse mîrtață. Se strecură lângă omul care ședea la volan. Deabia luă însă loc și mașina porni ca o săgeată.

— Ce s'a întâmplat papa? întrebă ea.

Un rânjet făcu să-î înghețe sângele în vine.

— Tac! Dacă faci cel mai mic sgomot, te vei căi, Marney Legge.

— Jeffrey!

Ea apucase mânerul portierei și o deschisese de-acum pe jumătate, când își simți mâna prinsă ca într'un clește și repedită înapoi în mașină.

— Te voi ucide dacă vei mai încerca să-mi scapi și a doua oară.

— Unde mă duci?

— Să-l regăsim pe tatăl tău, fu uimitorul răspuns. Dacă nu stai liniștită sau dacă încerci să strigi după ajutor, te reped în primul copac întâlnit în cale.

După vocea sa, ea înțelese că era hotărât să-si pună amenințarea în practică. Mașina sbura ca o săgeată. Era aproape

trei când ajunseră într'un oraș; privind prin geamul porției, ea recunoscuse Oxfordul.

În zece minute, ieșiră afară din oraș. Din clipa aceasta, Jeffrey Legge deveni vorbăreț.

— N'ai fost niciodată în închisoare, nu-i așa, scumpă prietenă ?

Ea nu răspunse.

— Ei bine, iată o experiență care ți se oferă.. Te voi închide într'o celulă, draga mea. Și tatăl tău va cunoaște această bucurie.. în curând.

— Nu te cred, zise ea. Tatăl meu n'a călcat legea.

— Nu, în specul în ultimul timp... dar aceasta nu-l va împiedeca să facă cunoștința cu ocna... ca și t'ne de altfel.

— O închisoare? răspunse ea cu un ton de neîncredere, nu te cred.

— Ai mai spus-o de două ori până acum și ești singura ființă din lume care a îndrăznit să mă trateze de mincinos de două ori.

Coti într'o stradă transversală și timp de un sfert de oră nu mai zise nimic..

— Poate că te va interesa să afli că și Johnny este acolo, reluă el. Dragul de Johnny! De data aceasta va căpăta o pensie pe viață...

Ea zări deodată o masă cenușie în fața ei.

— Am sosit, zise el, și opri mașina.

Privind prin fereastră, ea își dădea seama că Jeff nu mințise.

Se găseau în fața unei închisorii ale căror porți se deschideau încetitor. Automobilul trecu pe sub o boltă și se opri.

— Coboară, făcu Jeff, și ea se supuse.

El o apucă de braț și o sili să treacă printr'o ușă îngustă. Se trezi într'o odăiță mică cu pereții spoiiți cu var.

Drept mobilă nu se vedea decât o masă și un scaun. Pe un zid, ceti: «Kevtown, închisoarea Majestății Sale».

Un bărbat puternic, cu înfățișarea aspră, le ieși în cale

— Celula ei este gata ? întrebă Legge.

Jeffrey își scoase pardesiul și continuând s'o țină pe tânăra fată de braț, o făcu să traverseze o mică curticiă și să treacă printr'o altă ușă. Ea remarcă că se găsea într'o sală îngustă. În jurul camerei, cam la o înălțime de trei metri, se vedea o galerie la care se ajungea cu ajutorul unei scări de fer. Marney se afla într'o închisoare !

O ușă se deschise lângă ea și Marney fu înmînsă într'o

celulă. Această era mică, mobilată cu un pat, cu un taburet și cu o masuță de tablă.

Celula comunica cu o odaie unde se găsea baia.

— Celula condamnaților la moarte, explică Jeffrey. Șobolanii îți vor ține totuși companie, Marney.

— Prefer compania lor, prezenței tale, Jeffrey Legge.

— Le vei avea pe amândouă, strigă el trântind ușa..

De îndată ce o părăsi, Jeff, fără să piardă un minut, se urcă în mașină și se întoarse la Londra. Lipsea toată ziua, și nu se înapoia acasă decât târziu noapte.

Lumina lunii pătrundea prin fereastra celulei în care se afla Marney. După câteva minute, putu să distingă lucrurile care o înconjurau. Inchisoarea trebuie să fi fost foarte veche dacă se ținea seama de halul în care se aflau zidurile.

Se înfioră gândindu-se la nenorocirile cari au suferit între aceste ziduri. Urcându-se pe pat, putea să ajungă până la fereastră, dar ea știa că n'avea ce spera din partea aceea.

Noaptea era răcoroasă: biata fată se înfășură într-o pătură și se așază pe tabinet, așteptând să se lumineze de ziua.

În timp ce ochii obosiți i se închideau fără de voie, auzi un sgomot ușor, și inima îi bătă cu putere, gândindu-se că poate era tatăl ei... sau Johnny. Urcându-se pe pat, ea lovi în tavan. Cineva îi răspunse în alfabetul Morse, dar ea nu înțelese. Apoi auzi niște pași. Privi din întâmplare spre fereastră zăbreliată, cu geamurile sparte, și zări ceva care cobora. Reuși să-l apuce fără greutate și constată că era un fir de mătase neagră. Il trase spre ea și găsi legat la capăt un bilet de bancă.

Răsucindu-l în mână descoperi inscripția următoare scrisă cu creionul:

«Cine-i acolo? Tu ești Peter? Eu sunt deasupra. *Johnny*».

Marney își înăbuși cu greu un strigăt. Johnny și cu tatăl ei se aflau aici. Jeffrey nu mințise.

Cum ar putea să-i răspundă? Deodată zări o bucată de creion atașată la capătul firului. Scrise câteva rânduri și trase de firul de mătase. După o secundă micul ei mesagiu dispăru în sus. Johnny era acolo! Se simțea straniu de reconfortată.

Ea așteptă, dar de sus nu mai sosi nici un mesagiu.

Se întinse pe pat și adormi adânc. Sgomotul unei chei în broască o făcu să sară în picioare. Era individul pe care-l mai văzuse la sosire.

Aducea o tavă mare încărcată cu alimente. Fără să scoată un cuvânt, o așază pe marginea patului. O jumătate

de oră mai târziu reveni să ridice ceeace mai rămăsese.

— Unde mă aflu, întreabă ea.

— În închisoare. Este tot ce am dreptul să vă spun, frumoasă doamnă. Nu încercați să mă faceți să vorbesc, căci nu veți isbuti.

Pe la două, i se servi prânzul. Ea încercă să afle unde era tatăl ei, dar nu obținu nici un răspuns.

Ziua se scurse foarte încet. Fiecare minut i se părea o oră. Se întunecase deabinelea când cineva intra în celulă. De data aceasta era Jeffrey Legge. Era palid ca moartea, ochii îi străluceau într'un mod curios și mâinile îi tremurau ca și cum ar fi avut febră.

— Ce vrei? întreabă ea.

— Pe tine, zise el brusc. Te vreau, în schimbul vieții tatălui meu.

— Ce tot îndrugî?

— Peter Kane l-a ucis pe tatăl meu, în noaptea trecută.

— Ai înnebunit, gâfâi ea. M-ai spus doar că tatăl meu se află aici.

— Te-am mințit. Dealtfel n'are nici o importanță. Peter Kane a reușit să scape pe când veneam, și s'a înapoiat la club pentru a-l ucide pe tatăl meu.

CAP. XXX

PLAN DE RAZBUNARE.

— Nu-i adevărat! strigă tânăra fată

— Nu-i adevărat? urlă Jeffrey Legge, pe jumătate înnebunit de durere și de ură. Vei vedea imediat dacă am spus adevărul. Ești soția mea, micuțo... mă înțelegi? Sau dacă nu ești încă, vei fi în curând.

Se repezi trântind ușa cu putere și se înapoie în mica căsuță, care altă dată era aceea a directorului, și unde își stabilise cartierul său general.

Isi turnă un pahar cu whisky și-l goli dintr'o sorbitură.

Omul care-l însoțise îl privea cu curiozitate.

— Jeff, cred că ar fi timpul s'o ștergem. Nu mai putem rămâne mult timp aici. Oamenii încep să se neliniștească. Cred că au dreptate și că este timpul să ne retragem de cea-laltă parte a oceanului.

Jeffrey rămase o clipă pe gânduri.

— Poate că ai dreptate, zise el însfârșit. Spune-le s'o șteargă chiar în noaptea aceasta.

— În noaptea aceasta? Nu credeam să fie atâta grabă.

— Spune-le să plece în noaptea aceasta. Au destui bani și eu m'am hotărât să mă retrag din afacere.

— Cine l'a ucis pe tatăl tău?

— Peter Kane! Sunt sigur. Poliția îl protejează, dar eu sunt sigur că el a fost. A fost găsit azi dimineață în casa crimei.

Se așază, privindu-și paharul.

— Toată lumea să plece în noaptea aceasta. Le-o voi spune eu singur.

— Și eu am să fac la fel?

Legge înclină capul.

— Da, vreau să fiu singur. Trebuie să mă ocup de două persoane în noaptea asta, mormăi el printre dinți.

— Unii oameni îl iubesc pe Johnny Gray, remarcă asistentul său. Au fost la ocnă împreună.

— Un motiv în plus ca să plece. Mă duc să le-o spun.

Ieși repede din odaie; celălalt îl urmă.

Existau două săli în închisoare. El intra în cea de-a doua care era luminată cu putere.

Ușile celulelor fuseseră înlocuite și încăperile transformate în camere simple. O jumătate duzină de oameni se aflau acolo, ocupați să joace în cărți. Toți erau foști falsificatori condamnați în mai multe rânduri. Erau niște indivizi fără credință, nici lege, pe care Jeffrey îi recrutase cu îngrijire.

Numai patru odăi erau încuiate. Erau acelea în care, zi și noapte, se imprimau biletele de bancă.

Cumpărând Keytown Jail, Jeff declarase că lucrează în numele unei asociații care are drept scop să facă cercetări chimice, așa că nu avu nici o dificultate ca să instaleze niște linii electrice de o tensiune foarte ridicată.

Discursul său fu foarte scurt.

— Prieteni, este timpul ca fiecare să se retragă pe la casa lui... Ați câștigat destui bani ca să puteți duce o viață confortabilă chiar până la sfârșitul zilelor voastre... Personal, vă sfătuiesc să părăsiți Anglia cât mai curând posibil. Fiecare își are pașaportul său, așa că puteți să o ștergeți în liniște.

— În noaptea aceasta? făcu o voce.

— Da. Mașina mea va transporta pe toți la Londra.

— Și ce va deveni imprimeria?

— Aceasta-i treaba mea, replică Jeff.

Oamenii se supuseră, căci Jeff le inspira o teamă nespusă, dar cei mai mulți nu prea erau încântați.

La ora zece seara, în uriașa închisoare numai rămăsese de cât Legge și locotenentul lui.

— Nu l-am văzut plecând pe Bill Hollies, remarcă acesta, dar interlocutorul său nu-i dădu nici o atenție.

— E rândul tău să pleci, declară el. Ia-ți mașina și du-te unde vrei.

— Lasă-mă să rămân până mâine dimineață, se rugă acesta.

— Nu. Pleacă imediat.

El închise cu grijă grilajul greu în urma mașinei.

Însfârșit rămăsese singur cu fata omului pe care-l ura. Era foarte calm. Luă o funie pe care o pregătise de mai înainte, și, cu lanterna în mână străbătu curtea și deschise ușile unei mici clădiri care făcea corp cu zidurile închisorii. Cu ajutorul unei scări, el fixă solid funia de o bară de fer. Apoi coborî și-și petrecu o jumătate de oră să combine un laț.

Se afla în casa morții. Trapa morții se găsea chiar sub picioarele sale. Voi să facă o încercare, dar pârghia era ruginită și această îi răpi mult timp.

Când termină, fața sa era learcă de sudoare. Noaptea era întunecoasă, și un fulger luminează o clipă curtea sinistră.

Tunetul bubui prelung în clipa în care el intră în hall.

Urcă în vârful picioarelor scara de fier, se opri în fața celulei No. 4 și ezită. Dușmanul său putea să mai aștepte. Coborî deci încet și se îndreptă spre camera condamnaților. Deschise cu precauțiune ușa și se furișă înăuntru.

Așteptă, reținându-și respirația, neștiind dacă ea doarme. Apoi înalță spre pat și zări o formă întinsă.

— Marney, zise el cu o voce răgușită, aplecându-se deasupra.

În această clipă, două mâini de oțel îl apucară și-l traseră cu putere înapoi.

— Al meu ești, Jeffrey Legge făcu o voce... vocea lui Johnny Gray.

CAP. XXXI.

JOHNNY LA LUCRUL

Johnny Gray se trezi cu o puternică durere de cap și cu o senzație care-l înăbușea.

Gulerul îl strângea: îl smulse și se ridică cu greutate în picioare. Se afla într-o celulă și....

Keytown Jail! Își amintea de avertismentul lui Fenner: Keytown Jail, vândut de guvern lui.... Jeffrey Legge!

Înțelegea acum. Keytown Jail era cartierul general al Marelui Tipograf! Ultimul loc unde poliția s'ar fi gândit să-l caute!

Un sgomot de voci ajunse slab până la el. Apoi auzi o

cheie învârtindu-se în broască. Trebuie să fie Peter. O idee îi veni în minte și începu să bată un mesagiu în Morse. Câteva lovituri fură date în dușumea ca răspuns dar era evident că persoana care se afla dedesubt nu cunoștea alfabetul Morse. Se căută prin buzunare, și scoase un creion. Cum nu poseda ca hârtie decât un bilet de 5 lire scrise deasupra câteva cuvinte și rupând căptușala hainei fabrică o sfoară destul de lungă. Legă la capăt creionul și mesagiul și îi dăte drumul în gol. Nu prea avea mari speranțe... Simți o sguđuitură bruscă și, după câteva secunde, mesagiul fu tras înapoi.

Răspunsul pe care-l primi îl făcu să îngălbenească.

Marney se afla acolo! Se cutremură la acest gând. Pentru moment era prea multă lumină pentru a înceca o nouă comunicare.

Omul care-i aduse primul dejun era un necunoscut, ca și acela care aștepta lângă ușa.

— Ce idei! făcu Johnny cu răceală, legănându-se pe picioare, să cumperi o închisoare pentru a lucra! L'ar fi costat mult mai puțin pe Jeff dacă s'ar fi dus la Dartmoor.

— Johnny Gray, mărai omul, vei regreta că te-ai liberat de acolo.

— Bine înțeles... Unde este Peter?

— Știi prea bine că a reușit să scape, făcu celălalt fără să se gândească.

— A scăpat! exclamă Johnny. Ești sigur?

— Nu mai spun nimic, mormăi omul, dându-și seama că vorbise prea mult. Vrei să taci, Gray, sau, încăodată, vei regreta că ai părăsit Dartmoorul.

Ușa pocni dar Johnny, absorbit de gânduri, nici nu clipi. Omul se înapoie curând să ridice tăvița.

— Cum te cheamă? zise Johnny cu un aer supărător. Îmi place să știu cu cine vorbesc.

— Bill, dar îmi vei spune «domnule Bill».

— Ia te uită, făcu tânărul cu un ton admirativ, știi să păstrezi distanțele.

Ușa fu trântită din nou. Johnny se așază pe marginea patului și începu să se gândească. Trebuia să afle în mod exact ce era cu Keytown Jail.

Era destul de târziu, aproape patru, când Bill intra din nou, aducând prânzul. Johnny se hotărî să mânânce deși nu prea avea încredere.

— Otravă, Bill? întrebă el surâzând în timp ce lua pâinea și brânza din mâinile paznicului său.

— N'are nici un rost... Am putea foarte bine să te lăsăm să mori de foame. Poate că dacă Jeff ar fi aici...

— Nu-i aici? Cu atât mai bine. O închisoare este întot-

de-auna mai agreabilă când lipsești șeful... Ce-ai zice B. de 200 de lire în bilete veritabile?

— Pentru ce? întrebă omul, oprindu-se în ușe. Dacă sperî că-ți voi da drumul, ești un prost. Vei rămâne aici până când Jeffrey va decide de soarta ta.

Toată ziua, Johnny auzi un sforăit cari părea că vine din altă parte a închisorii.

— Aveți electricitate, Bill?

— Da. Este o închisoare modernă.

— Mă îndoiesc, zise Johnny strâmbându-se. Intrebuințați energia electrică pentru radiatoare sau pentru presă?

Văzu cum fața celuilalt se contractează.

— Aici fabricați biletele. Toată lumea o știe, reluă el. Crede-mă, Bill, șterge-o cât mai ai timp, altfel...

Văzu că paznicul era foarte impresionat și se grăbi să adauge:

— Nu m'ar mira ca Jeffrey să vă trădeze într-una din aceste zile, pentru a-și salva pielea. Știu că este capabil de așa ceva.

— Taci, porunci omul, și, ca și dimineața, ieși trântind ușa.

Dar o mică fereștruică se deschise aproape imediat.

— Ce te face să crezi că imprimăria se află aici? întrebă vocea lui Bill.

— Nu cred, sunt sigur, făcu Johnny cu hotărâre. Dacă vii diseară îți voi spune numele tuturor lucrătorilor și locurile unde lucrează.

Fereștruica se închise.

Jeffrey nu era acolo. Era ceva... Dacă ar lipsi măcar toată noaptea... Era neliniștit din cauza lui Marney, și făcu un efort supra omenesc pentru a-și păstra calmul.

După o oră, Bill se înapoie singur, dar pentru mai multă siguranță, continuă conversația prin fereștruică.

— Tu blufezi, Johnny Gray. Este aici un tip care a fost cu tine la pușcărie și care afirmă că ai acest obicei. Nu știi nimic.

— Tu înșeli, replică celălalt. Spre exemplu, știu că tânăra femeie este încuiată în celula de dedesubt. Ce mai

Omul rămase câteva clipe cu gura căscată.

— De unde știi? întrebă el cu un aer bănuitor. A mai venit cineva, în afară de mine, să te vadă?

— Nimeni, și totuși știu. Ce mai face?

— Foarte bine. Se află în celula condamnaților, cu o baie și un pat bun la dispoziție.

— Perfect.

Omul cenușiu

Tocmai seara omul reveni. Johnny asculta la uşă. Era singur. Tânărul îşi suflecă pantalonul drept descoperind în pantof care făcea admiraţia lui Parker. Fixat de pulpa piciorului se afla un mic revolver automat care nu avea mai mult de 10 cm. lungime.

Uşa fu deschisă şi Bill intra.

— Jeff s'a înapoiat şi...

— Niciun cuvânt, zise Johnny.

Lovise şi mâna dreaptă a celuiălalt, se lăsă în jos fără vlagă.

— Arma aceasta nu este mare, dar este suficientă să-ţi scurteze viaţa.

Johnny răsucí mâna banditului şi-i smulse revolverul.

— Şezi. Este cineva pe sală?

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu te vadă Jeffrey! Ar fi capabil să măucidă!

— Ridică mâinile să te perchezizionez.

Scoase o cheie şi o băgă în buzunar remarcând:

— U n passe-partout. Minunat! Acum Bill, fii cuminte, te voi lăsa să pleci mâine dimineaţă şi poate că-ţi voi fi chiar de folos.

Eşi din celulă, închise uşa, înaintă încetîşor dealungul coridorului şi coborî scara. Exact în clipa în care ajunse la capătul hallului, cineva intra. Doi oameni trecură. Unul era Jeff. Ei se opriră în faţa uşei lui Marney. Tânărul om auzi sgomotul unei chei în broască, şi duşmanul său dispăru lăsând pe celălalt om de pază, afară. El nu rămase în celulă decât câteva secunde. Când eşi, urla ca un nebun, proferând ameninţări incoherente.

Uşa hallului se închise şi Johnny se apropie încetîşor. Când o deschise, tânăra fată se lipi îngrojită de perete.

— Nu mă atinge.

— Marney.

La sunetul vocii sale, ea se opri. O secundă după aceea, se afla în braţele sale, râzând şi plângând.

— Dar Johnny, cum ai reuşit?... Unde ai fost?... Să nu mă laşi singură!

El o liniştí cu blândeţe.

— Voi rămâne aci şi te asigur că Jeff va regreta amar actele lui!..

Patru ore mai târziu, Jeffrey intra. În clipa când mâinile de oţel îl cuprinseră, profeţia lui Johnny fu realizată.

CAP. XXXII

SUS MAINILE!

Timp de o secundă. Legge fu paralizat de teamă și de furie. Apoi, cu energia disperării, se liberă, făcu o săritură până la ușe și o închise. Rămase pe loc gâfâ'nd până în clipa când auzi un sgomot de cheie în broască. Ghici' imediat că Johnny avea un «passe-partout». Repede ca fulgerul introduse propria sa cheie în broască și o răsuci încetîșor, pentru ca să nu poată fi împînsă din cealaltă parte.

Johnny Gray! Cum de se afla acolo? Urcă în goană treptele de fier ș' bătă în ușa celulei No. 4.

O voce amărâtă îi răspunse.

— Banditule! urlă el. Tu i-ai dat drumul! trădătorule! Poți să crapî de foame aici?

— Nu l-am lăsat să plece. El m'a încuiat aici. Bagă de seamă, Jeff, este înarmat.

Jeffrey nu înțelegea. Tânărul fusese doar perchezitionat din cap până în picioare.

— Dă-mi drumul, șefule, se rugă prizonierul.

Jeff își amintí că poseda o a treia cheie. Rana îl mai chină încă, și omul acesta îi putea fi folositor.

— Bine, dar dacă m'ai trădat...

— Nu te-am trădat. El m'a amenințat...

Legge se duse în camera sa, bău un pahar plin cu whisky și se înapoie să dea drumul lui Bill.

— Are la el un revolver, replică acesta din urmă. Unde sunt ceilalți? Am fi isprăvit repede cu el.

— Au plecat, zise Jeffrey.

Fusese nebun că se despărțise de ei... Dar, putea fi lăniștit... Johnny se afla în siguranță.

— Du-te în oda'a mea. Veí găsi acolo un brownîng, făcu el brusc. Ia-l și fă de strajă afară pentru a-l împiedeca pe Johnny s'o șteargă... Răspunzi de el, ai auzit?

Johnny Gray era așezat pe patul tinerei fete și se gândea.

— Draga mea, m'e teamă să nu avem o surpriză neplăcută. Ei sunt mulți... și vor isbuti să mă doboare.

Ea ședea lângă el, tinându-i cu încredere mâna.

— Johnny, scumpule, ce importanță are? Ei nu pot intra și noi nu putem ieși. Cât timp îți trebuie ca să mori de foame?

— Trei zile cel puțin. Singura mea speranță, Marney, este în tatăl tău, care sunt sigur, că știe mai multe decât vrea să zică.

Cercetă cu atenție fereastra, dar drugii de fer nu puteau fi clintiți. Apoi zări un om care păzea în fața celulei.

— Bună ziua, Bill, după cum văd, ai scăpat.

— Dacă scoti vârful nasului, te ucid, Mr. Gray, făcu acesta. Te-a' ars...

— Tu ești acela care te-ai ars, Bill.. Nu-ți dai seama, că în cele câteva minute pe care le-am avut libere, am putut să telefonez?... Aveți și telefon în această casă modernă. Sticleții vor fi aici peste o oră. Singura ta șansă este să fugi cât mai curând posibil. Ți-am vorbit ca prieten.

— Nu vei ieși niciodată viu de aici, zise banditul.

— Adevărat, începu tânărul om...

— Johnny!

Mica ferestruică se deschise și brouningul lui Jeffrey apărură. El trase, dar glonteale ricoșă de perete. Înainte ca arma să fie trasă înapoi, Johnny ripostase. O așchie de oțel căzu.

— Ajunge cu gluma, declară tânărul om. Vino aici, Marney și nu te mișca.. Dacă aș putea scoate blestemata a ceea de cheie...

— Mai este o ușă, zise pe neașteptate tânărul fată, în sala de baie. Dă spre o curte mică.

Johnny se duse să examineze această ușă. Încercă cheia și, spre marea sa bucurie, ea se răsuci...

Un minut după aceea, era în curtea cea mică.

Privi în jurul lui. Singura ușă care se vedea dădea spre locul unde păzea Bill.

Se apropie încetîșor și privi prin gaura cheii: zări pe banditul care stătea nemîșcat întors cu spatele la el.

Nu avea nici un minut de pierdut. Deschise brusc ușa și, înainte ca Bill să fi putut să se întoarcă, îi fixă revolverul în șale.

— Nici un cuvânt, murmură Johnny, sau ești mort. Acum, dă-mi revolverul.

Apucă arma și arătă spre curtea cea mică.

— Intră acolo, porunci el, și închise ușa cu grije.

Gray se îndreptă apoi spre casă și năvăli în prima odaie cu revolverul în mână.

— Sus mâ'nile! strigă el.

Jeffrey Legge sări în sus. Ceva șuieră pe la urechile lui Johnny care porni în urmărirea banditului, care fugea în zig zag. La capătul unui coridor îl văzu dispărînd în căsuța portarului; încercă să-l urmeze, dar passe-partout-ul nu putu deschide ușa.

Johnny se înapoie lângă tânărul fată.

— Mî-a scăpat... Nu te arăta căci vom mai avea de furcă cu el.

Rămas singur, Jeffrey își puse pardesul, băgă revolverul în buzunar și se furîșă spre poartă. Drumul pe care-l luase era un coridor subteran.

— Mai am cel puțin douăsprezece ore înaintea mea, gândi ei.

— Nu pune mîna în buzunar, jupâne Legge, făcu o voce blîndă; n'aș dori să-mi servești de țintă.

Jeffrey ridică mîinile, căci Reeder nu era singur.

CAP. XXXIII.

MISTERUL SE LĂMUREȘTE

Pentru prima oară în viața sa, Jeffrey Legge simți contactul cătușelor.

— Bravo, Craig, zise el, adresându-se polițistului care se afla de față. Bine lucrat, n'am ce zice. Dar știu să vă spun tot ce știu. Johnny Gray este complicele meu de mulți ani; cât despre ceilalți, au plecat.

— Am pus mîna pe ei, eri seara, făcu Craig. Din nefericire, n'au fost atât de comunicativi ca tine.

— Vă spun că Johnny este de-ai noștri.

— Vai! cum poți susține așa ceva, zise Reeder scandalizat. Eu sunt sigur că Mr. Gray este nevinovat.

Jeffrey îl privi.

— Ești un «sticleț» curios, făcu el. Ești mai tare ca bătrînul Golden, ceeace nu este chiar atât de ușor.

— Hm, nu prea, murmură Mr. Reeder.

— Dar nu ești destul de tare ca să știi că Johnny a stat în pușcărie ani întregi.

— Să nu ne certăm, făcu Mr. Reeder cu nevinovăție.

După două minute, Johnny și Marney fură găsiți și fata se repezi în brațele tatălui ei.

— Johnny, ai fost denunțat, zise Craig strângînd mîna tînărului bărbat. Ai fost pârât că ai fi fabricat banonote false, dar eu nu cred, continuă polițistul surîzînd.

— Cine l-a ucis pe bătrînul Legge, întrebă tînărul om. Polițistul clătină capul.

— Nu știu. Dar Stevens era fratele lui Feuner și a dis-părut. Am aflat-o dela Mr. Reeder.

— Știam, răspunse Johnny, spre marea mirare a lui Peter. Am încercat chiar să evit această crimă, dar Stevens a aflat că fratele fusese arestat din cauza bătrînului. L-ai descoperit?

— Nu încă, zise Craig.

— Sper că n'o să reușești. Ce ai de gând cu mine, Peter? făcu Gray înconjurând cu brațele sale umreii lui Marney.

— Cred că-mi vou da consimțământul, Johnny. Inșă cu o singură condiție: să nu te abați de pe calea cea bună și...

— Promit eu în locul lui, vorbi Reeder. Și apoi permiteți-mi să mă scuz. Numele meu este Golden.

— Golden! murmură Craig. Credeam că el nu este amestecat în această afacere!

— Dumnezeu, explică Mr. Reeder, eu sunt bun pentru lucrările de birou, cât pentru rest nu fac două parale și când Mr. Johnny Gray Reeder fu numit inspector șef..

— Un moment, făcu Craig. Johnny Gray Reeder? Cine este inspectorul Johnny Gray Reeder?

Mr. Golden, arătă zâmbind spre Johnny.

— Johnny! Imposibil, exclamă Peter. Ai fost doar la închisoare?...

— Da, făcu acesta. Numai acolo puteam să capăt informațiile referitoare la «Marele Tipograf». A fost foarte greu, dar rezultatul m'a recompensat. Era cât p'aci să pierd singurul bun la care țineam... Dar începând din clipa aceasta, n'o voi mai părăsi pe Marney toată viața...

— După cum vedeți, reluă Mr. Golden, eu n'am avut nici un merit în această afacere.

— Cum ați ghicit că bancnotele se imprimeau în această închisoare?

— Fenner a vorbit, făcu Mr. Golden.

Câmpia dintre Oxford și Horsham este cea mai frumoasă din lume. Drumul trecea printr'o pădurice delicioasă și o mașină se putea opri acolo fără să riște de a fi văzută.

Johnny încetini, apoi ajungând la locul potrivit, opri mașina. Marney, care ședea lângă el la volan, nu ceru nici o explicație.

— S F Ă R Ș I T

Editura

„Danubiu“

*Urează
Sărbător
fericite
cititorilor
săi*

Cele mai mari succese le-a înregistrat
COLECȚIA ROMANELOR SENZAȚIONALE

care publică, odată pe lună, capodoperile
literaturei universale ale romanului polițist
și de aventuri

AU APARUT :

1. **GRANICERII DIN TEXAS**
de ZANE GREY
2. **VULTURUL NEGRU**
de SIDNEY HORLER
3. **MISTRAL**
de MAX BRAND
4. **AGENTUL SECRET**
de FRANK M. HIGHMAN
5. **CLOPOTUL TACEREI**
de ELAINE HAMILTON
6. **TEXANII**
de ZANE GREY

VA APARE :

7. **TOVARAȘI LA DRUM**
de MAX BRAND
8. **PIRĂȚII DIN SINGAPORE**
de JEAN DE LA HIRE

Colecția cititorului

publică în volume elegante
de peste 200 pagini, romane
de o ridicată valoare lite-
rară, care se pot pune în
mână oricărui, prin cuprin-
sul lor.

Au apărut:

1. SPIOANA DIN ODESSA
de JEAN d'AGRAIVES

2. ÎNGERUL ÎNTUNERICULUI
de ȘTEFAN GHERASE

3. SCOICA DE BRONZ
de JOSEPH LOUIS VANCE

4. NOUL CAIN
de J. VERNE

5. GENIUL RĂULUI
de J. M. WALSH

Va apare :

6. PAPAGALUL CHINEZESC
de DAVID HUME

7. OMUL DELA RIO
de AXEL RUDOLPH

Colecția de Aur

deține recordul lucrărilor de
valoare ale scriitorilor de
aventuri

AU APĂRUT:

1. Stăpânii morților

de Paul Dancray

2. Vânătorii de oameni

de René Thevenin

3. Lupta vieții

de Gene Tunney

4. Grota amăgirilor

de E. de Riche

VOR APARE:

5. Sângele burilor

de Friedrich Meister

Editura DANUBIU

a publicat până în prezent două din lucrările marelui scriitor SAX ROHMER făcând parte din ciclul „Fu Manchu“.

Diabolicul Fu-Manchu

și

Masca lui Fu-Manchu

s'au bucurat de un succes fără de precedent printre amatorii de romane de aventuri.

În continuarea acestor aventuri, editura noastră, anunță un nou roman din ciclul „Fu-Manchu“, care a statornicit popularitatea lui Sax Rohmer.

Fiica lui Fu-Manchu

de SAX ROHMER

întrece în fantezie și inventivitate tot ce s'a publicat până în prezent în acest gen și oferă cititorului pasionanta lectură a unei capodopere.

Fiica lui Fu-Manchu

va fi cel mai mare succes de librărie și apare către mijlocul lunii viitoare.

Colecția „Danubiu“

nu trebuie să lipsească din bibliotecă nici unui amator de lucrări interesante și valoroase. În volume elegante, odată pe lună, sunt editate cele mai bune romane de aventuri din literatura universală

AU APARUT :

1. Nu sunt criminal	de <i>Mansfield Scott</i>
2. Păianjenul cenușiu	de <i>Guy d'Antim</i>
3. Biciul destinului	de <i>Otto Soyka</i>
4. Prizonierul din Zenda	de <i>Anthony Hope</i>
5. Domnița stepelor	de <i>Albert Bonneau</i>
6. Surcouf corsarul	de <i>Karl May</i>
7. Amenințarea invizibilă	de <i>Charles de Richter</i>
8. Proscrisul	de <i>Gustave Aimard</i>
9. Comoara din insula piraților	de <i>R. L. Stevenson</i>

VOR APARE

10. Cerșetorul negru	de <i>Paul Feval</i>
11. Fiica corsarului	de <i>Basil Carey</i>
12. Mascatul	de <i>Albert Bonneau</i>

COLECȚIA FAR-WEST

AVENTURI DRAGOSTE EROISM

Tot ce s'a scris
mai bun în genul
romanelor de
FAR-WEST

AU APARUT:

- 1. Diavolul Sângeros**
de E. R. BURROUGHS (epuizat)
- 2. Valea Disperării**
de ZANE GREY (epuizat)
- 3. FAR-WEST**
de B. L. CURWOOD (epuizat)
- 4. California**
de BRET HARTE (epuizat)
- 5. Eroul Vestului**
de W. C. TUTTLE (epuizat)
- 6. Caravana**
de PETER RAUENBERG (epuizat)
- 7. Senorita**
de MAX BRAND
- 8. Miss Cressy**
de BRET HARTE

VOR APARE:

- 9. Aur în New Frisko**
de ROBERT ARDEN
- 10. Văgăuna Blestemaților**
de ANTON MALY

COLECȚIA SCOTLAND YARD

a publicat până în prezent
următoarele captivante
romane :

1. Cine-i vinovatul ?

de STUART PALMER

2. Masacrul din Folkestone

de J. S. FLETCHER

3. Polițistul chinez

de EARL DERR BIGGERS

4. Banda florilor

de GARNETT RADCLIFFE

5. Stafii pe Atlanta

de WERNER E. HINTZ

In pregătire :

6. Bob Bantam

de PAUL ROSENHAYN

COLECȚIA

MI

PUBL.

AU APĂRUT : CELE MAI BUNE

1. **Omul cu capul tăiat**
de H. de Vere Stacpoole
2. **Fantoma care ucide**
de Guillaume Livet
3. **Gazul Infernal**
de Agatha Christie
4. **Expresul Albastru**
de Pierre Michelon
5. **Ora fatală**
de Philipps Oppenheim
6. **Misterul dela Trafalgar Square**
de Gavin Holt
7. **Apelul Morții**
de Quentin Patrick
8. **Demoniul Mr. X**
de Anthony Armstrong
9. **Diabolicul Fu-Manchu**
de Sax Rohmer
10. **Cei patru**
de Agatha Christie
11. **Masca lui Fu-Manchu**
de Sax Rohmer
12. **Detectivul leneș**
de Georges Dilnot

VOR APARE :

13. **Fiica lui Fu-Manchu**
de Sax Rohmer
14. **Gondola tragică** de d'Angelis
15. **Prăbușirea lui Fu-Manchu**
de Sax Rohmer

TRALA PRESEI

de difuzare în Capitală
și Provincie

BUCUREȘTI, Str. BREZOIANU No. 8
— TELEFON 4.29.91 —

Of. Reg. Com. Nr. 1859/941

Cont. CEC 1991

Acest volum s'a tipărit la
16 Decembrie în
Institutul de Arte Grafice
„EMINESCU” S. A.
Str. Ing. Anghel Saligny, 2
— BUCUREȘTI —

Romanul „OMUL CENUȘIU” de Edgar Wallace a fost
tipărit pe baza autorizației Serviciului Cenzurei Militare
din 10 Decembrie 1942.

AU APĂRUT:

